

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

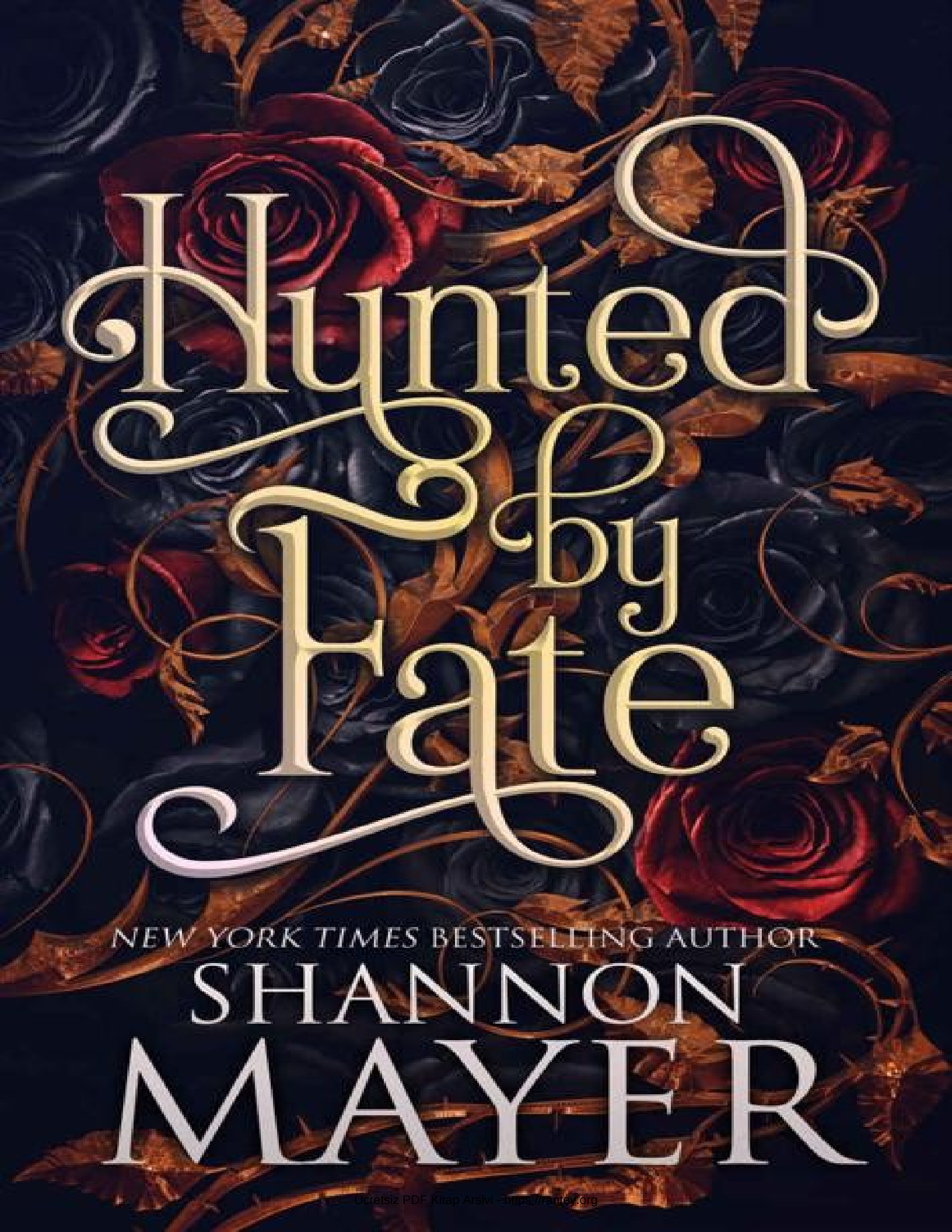
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hunted by Fate

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANNON
MAYER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Hunted by Fate

JEW YOAK 7/CEES ÇOK SATAN YAZAR

SHAHVOH
MAYER

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Shannon Mayer

Tüm hakları saklıdır.

Hijinks Ink Publishing tarafından

yayımlanmıştır www.shannonmayer.com

Tüm hakları saklıdır. Yukarıdaki telif hakları saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de yukarıdaki yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz ya da herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi veya başka türlü) iletilemez.

Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

OceanofPDF.com

Bu senin için.
Evet, sen. Başını dik tut
Starshine, dünya seni bekliyor.
parlak yan ve imkansızı değiştir.

OceanofPDF.com

Blurb

Vampir Kral öldü.

Şimdi onun manyak halefinden kaçıyorum, yanımda beslenmeye ihtiyacı olan ağır yaralı bir vampir prens ve onu seven bir hizmetçi var.

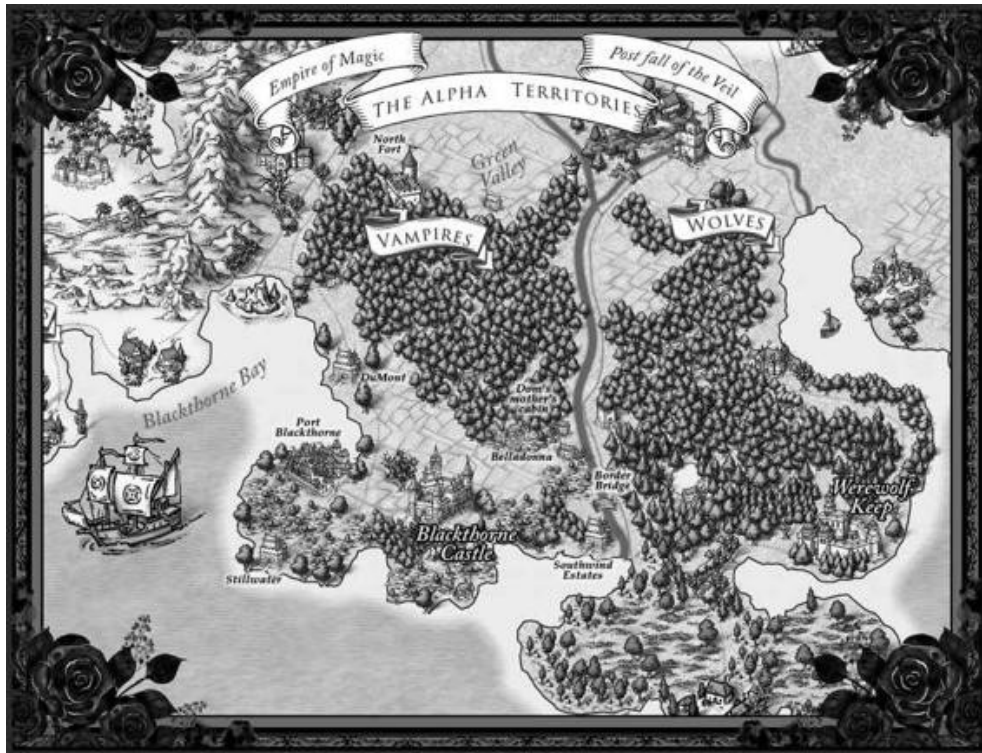
Ben de Harvest Games'in kötü olduğunu sanıyordum.

Daha da kötüsü, beni ve pek de neşeli olmayan uyumsuzlar grubumu öldürmek için gönderilen av partisine liderlik etmekle görevlendirilen Vampir Ordusu Generali'ne - spoiler uyarısı - kafayı takmış durumdayım. Bu karmaşadan canlı çıkmak için tek şansımız kendimizi komşu kurtadamların merhametine bırakmak ve onların bizi parçalamamasını ummak. Yeni taç giymiş "Kral" Edmund'u yenmenin ve Vampir Krallığı'nı eski günlere dönmekten kurtarmanın anahtarı onlar. Kontrolsüz zulüm, işkence ve kargaşayla dolu günler.

Yüzyıllardır savaşıyan iki tür arasında bir ittifak görüşmesi yapmaya kalkışmak bile biraz kurnazlık ve bolca cüret gerektirir.

Neyse ki bende ikisi de fazlasıyla var.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Önsöz

1. Sienna

2. Dominic

3. Sienna

4. Dominic

5. Sienna

6. Dominic

7. Sienna

8. Dominic

9. Sienna

10. Sienna

11. Dominic

12. Sienna

13. Dominic

14. Sienna

15. Dominic

16. Sienna

17. Dominic

18. Sienna

19. Dominic

20. Sienna

21. Dominic

22. Sienna

23. Dominic

24. Sienna

25. Dominic

26. Sienna

27. Dominic

28. Sienna

İki bonus sahne alın

Alpha Territories Merch

OceanofPDF.com

Önsöz

Uzun zaman önce...

TAteş çıtırdıyor, dans ediyor ve titriyor, oyun tahtasını incelerken savaşçıların yüzlerinin bir tarafına gölgeler düşürüyordu.

"Evangeline, daha içkine bile dokunmadın, hâlâ seni zehirleyeceğimi mi düşünüyorsun? Kabul etmelisin ki bu çok uzun zaman önceydi."

Kan baharatlı şarap kadehine uzanırken gözleri tahtadan ayrılmadı. Parmaklarını kalın çömlek sapının etrafından geçirdi ve hafifçe kavrayarak mükemmel boyalı dudaklarına götürdü.

Tahta dağılmıştı ve Kurtadam Bölgesi'nin bilge kralını yenebilmesinin tek bir yolu vardı.

Dikkat dağıtıcı.

Kadehi ağzına götürerek aşırı koyu, kıpkırmızı sıvıdan bir yudum aldı. "Bunun zehir mi yoksa sadece berbat bir şarap mı olduğunu söylemek zor, eski dostum." Dudakları bükülürken gözlerini hızla onunkilere dikti ve sonra tekrar kaçırdı. Bu tek bakışta, her zamanki gibi aynı ilgiyi görüyordu.

Lycan kısık bir kahkaha attı. "Şarabımız o kadar da kötü değil, Evangeline. Daha sık içmeyi tercih edersen daha da iyi olur."

Adam onun adını homurdandı ve kadın öne doğru eğilip tahtadaki bir taşı hareket ettirerek ürperdiğini belli etmedi. Adam şaraptan söz ediyordu ama kadın onun ne istediğini ve bu onunla içki paylaşmaktan çok daha fazlasıydı. "Şimdiye kadar öğrenmişsindir diye düşünüyorum, öğrenemem."

"Kocan senin şerefini lekeledi ve lekelememiş olsa bile çoktan öldü. Ona hiçbir şey borçlu değilsin," dedi yumuşak bir sesle, elini masanın kenarına koydu, parmakları birbirine değmekten bir nefes uzaktaydı.

Gözlerini yavaşça onunkilere kaldırdı. "Ve defalarca söylediğim gibi, bu olabilecek bir şey değil. İkimiz için de değil."

Kendini elini geri çekmeye zorlasa da bakışlarını onunkilerden ayırmadı ve aralarındaki gerginlik, içinden geçen görüntülerle zar zor nefes alabilecek hale gelene kadar arttı.

Bir öpücük ruhunu asla anlayamayacağı bir şekilde onunkine bağlamıştı. Onu bir kenara bırakmalı ve bir daha asla ona bakmamalıydı.

Dudakları kıpırdadı ve başını ona doğru eğdi. "Gözlerimi indiremem Evangeline, ama bu bakış yarışını kabul edeceğim, çünkü bunu yapmazsam giysilerinizin bozulmadan kalacağından emin olamam."

Nefes nefese kalması istemsizdi ve kalbi onun önerdiği şeye takıldı.

"Ben-"

"Senin ne olduğunu biliyorum, Evangeline. Bunu ya da fırtınanın ortasında beni asla sahip olamayacağım bir kadının özlemiyle baş başa bırakan o çalıntı öpücüğü asla unutmadım. Benim için başkası olamaz. Gerçekten olamaz. Bunu biliyorum. Bunu uzun zamandır kabul ediyorum. Tıpkı senin de kalbinin derinliklerinde aynı şeyi hissettiğini kabul etmen gerektiği gibi. Yoksa neden burada olasın ki?"

Sözleri cesurcaydı ve ona, kendisiyle gizli görüşme talebinde bulunmasının nedenini unutturdu. Kuşkusuz, bu görüşme

İkisini de unvanlarından mahrum bırakacak, akrabaları tarafından harap edilecek ve ölüme terk edilecek skandal bir ilişki. Hayır, burada olmasının nedeni bu değildi, yine de onun ağzının yarım bir gülümsemeye dönüşmesini izlemek, vücudunun onunkine doğru eğildiğini hissetmek... bunun o kadar basit olmayacağını bilmeliydi.

"Yeğenim Edmund gerçek bir tehlike haline geldi," dedi yumuşak bir sesle. "Ne yapacağımı şaşırdım."

Lycan sandalyesinde arkasına yaslandı ve her ikisi de kendi türlerine yasak olan bir şeyden sadece birkaç saniye uzakta değilmiş gibi davranırken gözlerini tahtaya dikti. "Ne tür bir tehlike?"

Evangeline ayağa kalktı, ateşin yanına doğru ilerlerken tek ses ipek eteklerinin hışırtısıydı. Alevlere bakmak, Lycan'ın koyu kahverengi gözlerine bakmaktan çok daha güvenliydi. Eğer dikkatli olmazsa kendini onların içinde kaybedebilirdi.

"O genç, henüz sadece on iki yaşında ve umarım yaptıkları gençliğinin bir ürünüdür, daha fazlası değil. Korkunç bir şey." Ellerini önünde kavuşturarak ipeğin bir kenarını tuttu.

Lycan ateşin başında ona katıldı, yan yana. Dokunmuyordu ama çok yakındı. "Anlat bana."

Kardeşi Kral Stirling, oğlu Edmund'un yaptıklarını kraliyet evinin dışında anlattığını öğrenirse ölüme mahkûm edilecekti. Ama ona ihtiyacı olanları korumak zorundaydı.

"Çok küçük yaşlarda başladı, zar zor yürüyebiliyordu, yakalayabildiği küçük hayvanlara eziyet ediyordu-"

"Yavrularımız da aynısını yapıyor," dedi Lycan elini sallayarak, "gençleri avlamayı ve yiyecekleriyle oynamayı öğrenmek bir avcının tarzıdır."

Yavaşça başını salladı ve sonra onun bakışlarıyla buluşmak için döndü. "Ama yavrularınız kurbanlarının acılarını çekiyorlar mı? Onlar gibi gülüp eğleniyorlar mı?"

Saatlerce ağlayarak mı besleniyorlar? Yavrularını gördüm, zamanı geldiğinde çabucak öldürüyorlar. Ve eğer yapmazlarsa, durdurulurlar. Büyükleri tarafından düzeltilirler."

Kadın aceleyle yoluna devam ederken, oyalanmaktan ve içine gömdüklerinin en kötüsünü anlatamamaktan korktuğu için yüzünde ciddi bir ifade vardı ve sessizdi.

"O... şimdi ona güvenecek kişileri arıyor. Korkutucu bir hızla manipülasyon yapmayı öğrendi ve babası tahtın varisi olduğu için görmezden geliyor." Sesini fısıltıya indirdi. "Uzuvları koparılmış, dilleri kesilmiş, üzerlerinde korkunç eylemler yapılmış üç insan hizmetçi buldum... ve onları bulduğumda Lycan, ölmemişlerdi. Edmund... Korkarım bir canavara dönüşüyor."

Kurt kral onun yanında sessizleşmişti; saldırmaya hazır, tetikte bekleyen bir avcının durgunluğu vardı.

"O zaman onu öldürmemi mi istiyorsun?"

Kendini durduramadan onun elini tuttu.

"Tanrılar, hayır! Kendini bu şekilde tehlikeye atmanı istemem, Lycan. Bizim iyi adamlara ihtiyacımız var. Onuruyla ve halkının sevgisi için savaşan adamlara." Ona bakarken boğazı düğümlendi. "Hayatımda hiç ama Büyü İmparatorlukları'nı sensiz hayal edemiyorum. Bu, içinde yaşamak istediğim bir dünya değil."

Bu gerçek gözünden kaçmamalıydı ama yine de kaçtı.

Kadın itirafının üzerinde durmadan devam etti. "Ve Edmund hâlâ sadece bir çocuk. Sorunlu bir çocuk ama ölüm? Hayır." Başını öfkeyle salladı. "O hâlâ benim yeğenim ve ondan bu kadar kolay vazgeçemem."

Sesi boğuklaşarak ona baktı. "Evangeline... Yardım edemeyeceksem neden bunu benimle paylaşıyorsun?"

Kız ona tutunmayı bıraktı ve geri çekildi, ama o da onu kaya duvara yaslanana kadar takip etti. Sırtında şöminenin sıcaklığı, önünde kurt kralın sıcaklığı ve tek yapabildiği ona bakmaktı.

"Başka bir çocuk daha var, Lycan. Gizli bir çocuk. Daha üç gün önce neredeyse akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı ve kendi kardeşini öldürmeye teşebbüs etti. Onları zamanında bulmam ve onu durdurmam tamamen şanstı."

Lycan, göğsü kızın vücudunun kıvrımlarına değene kadar aralarındaki mesafeyi kapatmaya devam etti. Gözlerini kapatıp konuşurken ağzı kızın boynuna değecek şekilde başını eğdiğinde burun delikleri alevlendi.

"Açık konuş Evangeline, çünkü şu anda kanım zihnimden başka yerlere hücum ettiği için sağlıklı düşünemiyorum. Benden ne istiyorsun? Neye *ihtiyacın* var?"

Sesi tekrar hırıltıya dönüşmüştü ve kendini başka tarafa bakamaz, kendi düşüncelerini konuşmasına izin verecek bir düzene sokamaz halde buldu.

Ama korumaya yemin ettiği ve kendi çocuğu gibi sevdiği çocuğu için bunu yapmak zorundaydı.

Ellerini arkasındaki kaya duvara bastırdı ve taşı sıkıca kavradı. Ona doğru eğilme, vücudunu onunkinin etrafında kıvrıma dürtüsü, yeterince güçlü olabilmek için dua etmesine neden olan, derinlerde yatan bir arzuydu.

"Edmund'un öldüreceği çocuğu korumana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Lycan'ın gözleri onun ağzına kaydı. "Peki karşılığında?"

Bir kez daha tehlikeli bir gerçeği söylerken dudakları titredi. Hayatında tanıdığı onca insan arasında yalanların kokusunu en iyi o alırdı. "Sen benim kalbime sahiptin. Ruhum sende. Sonsuza kadar, benim için başka bir erkek olmayacak. Sen

Bana sahip ol, asla olamasak bile. Bu yeterli değil mi? Kalbimi sadece ve sadece senin ellerinde taşıdığımı bilmek? Sana daha fazlasını verebilseydim, ama ne seni ne de sevdiklerimi ve koruduklarımı tehlikeye atarak... sana son parçamı verirdim."

Gözleri yumuşadı ve kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibi görünürken boğazı düğümlendi.

"Bu koca dünyada senin gibi bir kadın yok, Evangeline. Eğer benimle gelersen seni gizlice götürür, insanların diyarına kaçır ve tüm bunları geride bırakırım."

Adam gözyaşını silmek için elini kaldırdığında kirpikleri yanaklarında dalgalandı. "Yapamam. Benim de senin gibi sorumluluklarım var. Bakman gereken kendi ailen var, sevdiğin insanlar. Eğer gidersen onlar tehlikede olur."

Adamın vücudu, kadın duvarla adamın sert kaslı gövdesi arasına sıkıca bastırılana kadar yavaşça kadınıninkine yaslandı. "Tüm bunları biliyorum; bu daha fazlasını dileyemeyeceğim anlamına gelmiyor. Kendi ruhuma şarkı söyleyen tek ruhla birlikte olmak için bu sorumluluklardan arınmış bir hayat dilemek." Adamın ağzı bir kez daha kızın boğazının hassas çizgilerine dayandı ve onu içine çekti.

Ellerini daha fazla tutamadı, yavaşça kaldırdı ve yüzünü kavradı, parmaklarının çenesinin kirli çizgisinde gezinmesine, gece yarısı koyu teninin hemen altındaki kanının sıcaklığını hissetmesine izin verdi.

Orada durdular, birbirlerini içlerine çektiler, birbirlerine tutundukları ana da tutundular. Çalınmış bir zaman, kışın geceleri etraflarında yükselip soğuduğunda sunacağı değerli sıcaklık için saklanacak ve güvende tutulacak bir anı.

"Lycan."

"Aşkım," diye fısıldadı.

Nefesi göğsünde sıkıştı ve kelimeleri çıkarmakta zorlandı. "Bana söz veriyor musun? Zamanı geldiğinde Edmund'un onu durduracak birine sahip olacağını bilmeliyim. Çocuk gayrimeşru ama Kahin şimdiden içinde barındıracağı güç ve kudretten bahsetti - bir gün Edmund'unkine rakip olacak bir güç."

Göğsünden bir iç çekiş kaydı ve hareket etmek, geri adım atmak için mücadele ediyor gibiydi.

Ateşi hemen düştü, elleri adamın yüzünden kaydı, kaybettiklerini düşününce gözleri kontrolsüzce doldu. Sevdiklerini kurtarmak için nelerden vazgeçmesi gerektiğini düşündü.

"Gözyaşların bana söylediklerinden daha fazlası olduğunu söylüyor." Başparmağını kızın yanağında gezdirdi ve bir gözyaşını yakaladı.

"Bir daha karşılaşamayız Lycan," derken boğazı düğümlendi. "Kardeşim yıllar önce vadideki savaşta kocamı öldürenlerin anakaradaki korkak köylüler olmadığından hep şüphelendi. Bana yaptıkları yüzünden onu öldürdüğünü biliyorum ama içindeki öfke... Stirling'in gözünden kaçmamış. Bir daha asla evlenmeyeceğime ve yas tutan dul rolünü oynayacağıma yemin etmemem, o aptal değil. Aramızda bir şey olduğunu biliyor ve ikimizi de kesip atabilir. Ateşkes bir şeydir, ama bir vampir ve kurt adam arasında bir aşk eşleşmesini kabul etmek? Asla kabul etmem. Kendim için değil, bana ihtiyacı olanlar için endişeleniyorum. Ve senin için. Benim için incinmene izin vermem, hiçbir şey için."

Kurt kral başını eğdi, sonra yavaşça, çok yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. "Sensiz bir hayat yaşamak mı, Evangeline, kalbim? Benim türüm kalp arkadaşlarından uzak tutulmak için yaratılmamıştır. Kurtlarının sevinçten gökyüzüne ulumasını sağlayan kişi olmadan yaşamamalılar."

Alt dudağını kan çekecek kadar sert ısırđı ama bu bile onu hareket etmekten alıkoymaya yetmedi. Onun önünde diz çökmesini engelleyemedi. "Kurt kralım, seni düşünmediğim bir gün asla olmayacak. Yanımda olmanı dilemediğim bir gün olmayacak." Şimdi yanaklarından aşağı süzülen ve elbisesinin ipek üstünü lekeleyen gözyaşlarıyla mücadele etti. "Seni her gece rüyalarımda görecekim ve orada sana tutunacağım. Çünkü orası birlikte olabileceğimiz yer. Sadece orada kendim olabilirim ve sana kalbimin sadece senin için attığını söyleyebilirim. Kanımın sadece senin için yandığını."

Alnını kendi alnına çekti ve onu orada tuttu. Dakikalar çok hızlı geçiyordu ve gitmesi gerektiğini biliyordu. Güneş yakında doğacaktı ve burada, kurtların bölgesinde ona karşı hiçbir koruma yoktu.

Kapının çalınması o anı mahvetti.

"Kralım. Şafağa bir saat var," diye seslendi sert bir ses kapının diğer tarafından.

Lycan ellerini yüzünde gezdirerek gözyaşlarının akmasını engellemeye çalıştı ama başaramadı.

"olsa senin için yıldızları ve ayı yerinden oynatırdım," dedi yumuşak bir sesle, "Ama benden istediğin tek şey bir çocuğı korumaksa, bunu tüm gücümle yapacağım. Onu güneşten korumanın bir yolunu bulacağız."

Evangeline onun ellerini tuttu ve ayağı kalktı, tek bir zarif hareketle yükseldi, kendini toparlamak için mücadele etti. İşte o an gelmişti. Hayatı boyunca olmak için eğitildiğı düşes olmanın zamanıydı. Duygularını bastırmak, kendini toparlamak. Kendini koruyamayanları korumak için.

Yine de onun kaba ellerine yapıştı, henüz atmaya hazır olmadığı bir can simidiydi bu. "Güneşten korunmaya ihtiyacı yok. Çocuk bir insan anneden doğdu."

Lycan'ın gözleri kocaman oldu. "Gerçekten de nadir bulunan bir şey."

Sesini yükselterek hizmetçisine seslendi: "Anna, hemen dışarı çık ve küçüğümüzü de yanında getir."

Bir yan kapı itilerek açıldı ve genç bir kadın kucağında yeni yürümeye başlayan bir çocukla odaya girdi.

Evangeline yavaşça kralın ellerini bıraktı ve hizmetçiye doğru adım attı. "Bana gel, canım kızım." Kollarını uzattı ve çocuk ona uzandı, melek gibi yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı.

Kendini son bir kez sıkıp son bir kez öpmesine izin verdikten sonra krala döndü. "Majesteleri."

Çocuk sanki bir işaretmiş gibi kıkırdayarak Lycan'a el salladı. "Merhaba."

Başını sallarken gözleri yumuşadı. "Bana ne kadar korkunç bir görev , Evangeline."

"Farkındayım." Titrek bir nefes aldı. "Yapabilirsem yazacağım. Bağlantıda kalmak için. Yardım etmek için."

Gözleri onunkilere kayd, aralarında konuşulmadan bir anlayış akışı vardı. Çocuğa ve ona yazacaktı.

Tehlikeli bir yazışma.

Krala yaklaşarak çocuğu onun bekleyen kollarına bıraktı, yanaklarından daha fazla gözyaşı döküldü.

"Anne?"

Lycan dondu ve soru dolu gözlerle ona baktı.

Evangeline başını eğdi ve Anna'nın ellerini tutarken geri adım attı. "Bu çocuğu kendi çocuğum gibi büyüttüm. Kalbimin diğer yarısını da sana veriyorum Lycan. Güvendiğim tek kişi sensin."

Sevdiğim tek kişi sensin.

Gözleri ona daha önce söylemesi gereken şeyi mi söylüyordu?

Anna onu arkasından çekiştirirken başını ona doğru eğdi. "Düşes, güneş doğmak üzere, gitmeliyiz. Hemen gitmeliyiz."

Ama geriye doğru attığı her adım, bu dünyada en çok sevdiği ikisinden bir adım uzaklaşmak demekti.

Bir daha asla göremeyeceği iki kişi.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

OceanofPDF.com

Sienna

G Lanet olsun, zamanımız tükeniyordu.

Sağımda Bethany, solumda ise artık vampir tahtının ilk sırasındaki William olmak üzere geceden geriye kalanlar boyunca sert bir şekilde at sürerken yağmur yüzüme çarptı. Bunu atlattığını varsayıyorum. Baş sallanıyor, çenesi göğsüne değiyor, burnundan sürekli kan damlıyordu.

"Will?" Toynak sesleri ve etrafımızı saran rüzgârın arasından adını seslendim.

Yalpaladı ve bir tarafa doğru eğildi, vücudu fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi sallanıyordu.

Bethany haykırdı ama onun düşmesini engelleyecek kadar yakınında bile değildi.

Sağ bacağımı Havoc'un yan tarafına bastırdım ve at, Will ile bineğine yaklaştı. Neredeyse devrilecekken uzanıp kolundan tuttum ve dişlerimi sıkarak onu eyerinde tuttum.

Zar zor, sadece zar zor. Küçük bir adam değildi ve onu ne kadar süre dik tutabileceğimden emin değildim.

Barınağa ihtiyacımız vardı ve Will kendini sert toprak zeminde eskisinden daha kötü bir halde bulmadan önce bir an önce barınağa ihtiyacımız vardı.

"Bee!" "Gece için duracak bir yer bulmalıyız!" diye seslendim. Nerede olduğumuza dair bir fikri olması için dua ettim, ki bu çok saçmaydı.

Bethany'nin kaleden dışarı çıkmasına ben ve Hasat Oyunları için getirilen diğer kızlardan daha fazla izin verilmemişti, ama umut sonsuza dek sürer.

Biz yolumuza devam ederken o çaresizce başını salladı. "Arıyordum. Hiçbir yerde düzgün bir siper görmedim."

Will'e tüm gücümle tutunarak, vahşi havanın içinden geçerken, kendi düşüncelerimden başka dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyim yoktu.

İçinde bulunduğum bu karmaşa çoğunlukla benim eserimdi. Kurtadamlara gideceğimi ve böylece arkadaşım Jordan'ı kurtaracağımı düşünerek, anakaradaki Koleksiyoncular tarafından yakalanmama kendi isteğimle izin vermiştim. Bunun yerine, vampir birliği tarafından açık artırma kalemlerinden satın alınmış, bir korsenin içine tıklılmış ve balo elbiseleri ve ölüm tehditleriyle dolu tehlikeli bir oyunda yer almaya zorlanmıştım. Tüm bunlar olurken çok geç olmadan Jordan'a ulaşmanın bir yolunu arıyordum.

Birkaç hafta ileri sarınca zaten *oldukça* kötü olduğunu düşündüğüm durum çok ama çok daha kötü bir hal almıştı. Kral ölmüştü ve birdenbire genç vampir prensle birlikte Kurtadam Bölgesi'ne doğru kaçarken, manyak ağabeyi de peşimize düşmüştü. Bu konuda hiçbir yanılsamam yoktu. Edmund'un bizi arayan gözlerini neredeyse derimin altında hissedebiliyordum.

Tabii bunun yerine ortanca kardeşimi de düşünebilirdim.

Dominic.

General. Gözlerimi kıptım ve onu küvetin içinde görebiliyor, parmak uçlarımanın altındaki sıcak, pürüzsüz tenini hissedebiliyordum. Daha da sertleşmiş sikini hissediyordum-

"İşte," diye gürledi Will ve ben yağmurun ve rüzgârın tokadı altında bile koltuğumda sarsıldım.

"Ne?"

Titreyen elini kaldırdı ve takip ettiğimiz patikayı işaret etti. Hiçbir şey görmedim ama Havoc'u işaret ettiği orman bölümüne doğru çevirdim. Çalılıklarla kaplı, sık ağaçlar birbirlerine sıkıca yaslanmıştı ama ağaç çizgisinde insan yapımı bir şey olduğunu gösteren ufak bir kırılma görebiliyordum.

Yağmurun sesi azalmaya başladı ve gökyüzünden süzülen kalın bir kar tanesi kirpiklerime yapıştı.

Yağmur ne kadar şiddetli olursa olsun, etrafımıza yağmaya başlayan beyaz örtü ondan bile daha kalındı. Yakında bir metre önümüzü bile göremez hale gelecektik.

"Acele et," diye seslendim Bee'ye. "Kar izlerimizi kapatacak."

Ve genç prensin aldığı yaralarla ilgilenmek için bize zaman kazandıracaktı.

Will'in kolunu olabildiğince sıkı kavrayarak, bizi ağaçların arasındaki zar zor görünen patikaya doğru yarı yönlendirdim, yarı ittim.

Dallar sırlsıklamdı ve eğer daha önce sırlsıklam olmasaydık, çalıların arasından omuzlayarak geçmek işimizi görürdü.

On dakika sonra sık çalılıkları aştık, saçlarımızda sopalar ve yaprak dökmeyen iğneler vardı ve normal şartlarda boktan küçük bir kulübe diyebileceğim bir yere girdik. Ama o anki ihtiyaç halimizle bana Tac Mahal gibi göründü.

Büyük bir at ahırından daha büyük değildi, belki on ikiye on iki, teneke çatısından metal bir boru çıkıyordu, bu yüzden içinde ateş yakmak için ayarlanmıştı. Sağ tarafta atlar için basit, üstü kapalı bir barınak vardı, iç kenarında bir parmaklık vardı ve rüzgârın en kötüsünü engellemek için sadece bir duvar vardı.

Hayvanlar için üzıldüm ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Hiç olmamasından daha iyiydi.

Bee tek kelime etmeden attan inerken beni takip etti. İkimiz birlikte Will'i lapa lapa yağan karın içinden geçirip küçük kulübeye taşındık.

"Burada bir ışık var," dedi Bee gevelediği dişlerinin arasından. Dönen bir tokmağın tıkırtısının ardından bir fener canlandı ve karanlığı geri itti.

Yatak yoktu ama köşede bir yığın kaba battaniye yığılı duruyordu.

Will'i tutmanın ağırlığı altında neredeyse çökmek üzereyken, "Bir tane uzat," diye homurdandım.

Bee battanileri kaptı, ikisini yere serdi ve birini kenarda tuttu.

"Buradayım," diyerek Will'in yanına koştu. Will'in bacakları o anda tamamen büküldü ve yere yığılarak Bethany'nin üzerine yığıldı.

"Will, bize yardım etmelisin!" Onu kızın üzerinden almak için kolundan çekerken yalvardım.

Cevap vermedi, en ufak bir kıpırdanma bile olmadı.

"Elini tut. Onu sürüklemeliyiz." Parmaklarımı ön koluna doladığımda dişlerimi sıktım. Teni buz gibi soğuktu ve loş ışıpta bile solgunluğun ötesinde mavinin tonlarına çaldığını görebiliyordum.

Gördüğüm manzara karşısında midem bulandı. Hava sıcaklığı yeni düşmüştü ama dışarı *o kadar da* soğuk değildi. Bir şeyler yapmamız gerekiyordu ve

hızlı yapmak için.

Beş dakika boyunca küfür edip terledikten sonra, ikimiz sonunda onu derme çatma yatağa yatırmayı başardık.

"Ben atlarla ilgilenirken yaralarını kontrol et." Arkamı döndüm ve Bee itiraz edemedi kapıdan çıktım. Gerçi tartışacağından şüpheliydim... Konu Will olunca değil.

Üç at kendi başlarına küçük barınağa girmiş, etrafımızı saran kar fırtınasından korunmak için birbirlerine sokulmuşlardı. Her birini parmaklıklara bağladım ve onlar için yem aramaya koyuldum.

Bu da bana bir sonraki adımımızın ne olacağını düşünmek için bir an verdi. Açıkçası, her şeyden önce Will'i tekrar ayağa kaldırmamız gerekiyordu. Bu haliyle eyerde dik durması mümkün değildi ve Kurtadam Bölgesi'ne kadar onsuz gitmemiz de mümkün değildi. Ya da oraya varmayı başarsak bile paramparça olmayacağımızdan emin olamazdık.

Will'in yanında olsa bile bu hâlâ büyük bir olasılık gibi görünüyordu. Belki de bir olasılıktan daha fazlası. Vampirler ve kurtlar iyi geçinmiyorlardı.

Küçük barınağın arka tarafında, atlar için yem dolu ahşap bir saklama kutusu vardı.

Taze yem.

Durdum ve şöyle bir baktım, sınırlarım tepeme çıkmıştı. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde atlar için yem stoklanması normal miydi? Pek olası değildi ama bunu sorgulayacak durumda değildim, bu yüzden rahatsızlığımı bir kenara itip yemi aldım ve Havoc ile diğer ikisinin önüne koydum.

Sırada su vardı. Ağrıyan sırtıma aldırmadan bir kova buldum ve atlar için üç kez geri götürerek yakındaki bir dereye doğru ilerledim.

Bir yandan da bu kulübenin kimin olduğunu ve yakında geri almak için ortaya çıkıp çıkmayacaklarını merak ediyordu.

Gittikçe daha fazla, hızlı hareket etmemiz gerektiğini anlıyordum. Edmund olmasaydı bile, yeni Kral'la iyi geçinmeyi düşünen aşırı hevesli bir vampir lordu tarafından yakalanmayı göze alamazdık.

Zor nefes alıyor, terliyor ve aynı zamanda titriyordum, küçük kulübeye geri döndüm ve kapıya yaslandım.

Bethany Will'in yanında yatıyordu, fener ikisinin de üzerine loş bir ışık saçıyordu. Solgun yüzünü bana doğru çevirdi. "Kalbi çok yavaş atıyor Sienna. Sanırım... Sanırım ölüyor."

Başımı öne eğdim, umutlarım bir anda yok olup gitti. Hemen bu yenilgiyi bir kenara ittim.

"O zaman ölmemesi için ona yardım etmeliyiz, değil mi?" Ona baktım ve sonra parmağımı boynuma vurdum.

Gözleri büyüdü. "Yani... onu besleyecek misin?"

"Atlar zaten zar zor dayanıyor ve hayvan kanının o kadar etkili olmadığını zaten biliyoruz. Sahip olduğu tek şey biziz Bee. Eğer ona şimdi yardım etmezsek, atımızı sürüp onu geride bırakabiliriz. Çünkü sen haklısın. Bence o da ölüyor."

Ürperdim ve sıırıslıklam ıslak giysilerimin ağırlığı ve soğuğun altında ayakta durmak için tek yapabildiğim buydu.

"Bir ateşe ihtiyacımız var," dedi doğrulurken. "Bu havada kimse bizi aramayacağı için duman bizi ele vermeyecektir."

Sanki sözlerini noktalamak istercesine rüzgâr hızlandı, tek pencereyi salladı, üzerine kar yağdırdı ve dünyanın görünmesini engelledi.

Küçük soba çoktan yakılmaya hazır hale getirilmişti, yanında da iyi bir odun yığını vardı.

Elimi yüzüme götürdüm. "Lanet olsun. Yaptığımızı biliyorum. Ama bu bir risk."

"Almamız gereken bir risk." Bethany çoktan ateşe doğru başlamıştı ve ben onu nazikçe Will'e doğru ittim.

"Hayır, ben başlatırım. Sen... onu nasıl besleyeceğini biliyor musun? Kendimizi mi keseceğiz yoksa ısırarak kadar hala kendinde olmasını mı umacaksınız?"

"Başlangıç olarak ikincisini deneyeceğim. Vampirler doğar, yaratılmaz, bu yüzden dönüştürülme tehlikem yok."

Küçük göbekli sobanın önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve bir vampir tarafından ısırılmayı düşündüm.

Tam olarak Dominic tarafından ısırılmak.

Daha önce hiç yapmamıştı ama beni çıplak bedenine yaslarken dişlerini içime geçirme fikri içimde bambaşka bir ürperti yarattı.

Bende ciddi bir sorun vardı.

Odonları küçük sobanın içine koydum ve ırayı yakmak için küçük ırıpıcıyı kullandım. Birkaç dakika içinde ıra kuruluşundaki odunlarla ateşi yakmıştım. Birinin bizden önce buraya geldiği kesindi. Ve o birileri bu küçük yeri kendileri için hazırlamıştı. Onlar geri dönüp bizi kulübelerinde Goldilocks-ing bulmadan önce gitmemiz gerekiyordu.

"Sienna, yardıma ihtiyacım var," dedi Bethany yumuşak bir sesle ve dikkatimi ateşten uzaklaştırdı. "Beni ısırmasını sağlayamıyorum."

Döndüğümde onu adama doğru bastırıldığını, başını çevirerek ağzını boynuna dayadığını gördüm. Ama ondan hiçbir tepki gelmedi, ağzında hiçbir hareket yoktu.

"Bileğini dener misin?" Ona doğru süründüm, vücudum buz kesti ama hayatta kalacaktım.

Will'in bunu yapacağından emin değildim.

Bethany'nin elini tutarak bileğini Will'in ağzına doğru kaldırdım ve birlikte Bethany'nin tenini Will'in dişlerine doğru ittik.

Delip geçtiklerinde nefesi kesildi.

"Hadi Will. Lütfen ölme." Sözleri, adamın dişlerinin derisini parçalayarak açtığı acıyla hiçbir ilgisi olmayan boğulmuştu.

Diğer tarafına geçtim ve Bethany'nin kanı ağzına damlarken Will'in başını tuttum, ilk birkaç damlasını aşağı akıtmak için boğazını ovuşturdum.

"Uyanmaya başlamalı," diye mırıldandı ve bana paniklemiş bir bakış fırlattı. "Neden işe yaramıyor?"

Dakikalar geçtikçe o bileğine masaj yapıyor ve kanın akmasını sağlamak için elini esnetiyordu, ben de kanın boğazından aşağı akmasını sağlamak için boynuna masaj yapıyordum. Küçük yaraları pıhtılaşmıyordu, yani bu bizim lehimizydi.

Elbisemin dış katmanlarından sıyrılıp odun sobasının yanında yere serdim, sonra Bethany'nin de aynısını yapmasına yardım ettim, böylece ikimiz de ince sliplerimize kadar indik.

Daha kuru, ama hala dondurucu.

"İşte." Son battaniyeyi aldım ve omuzlarına serdim. "Peki ya sen?"

Will'in gövdesinin yanında diz çöktüm.

"Bir yara olmalı, tepki vermemesine neden olan bir şey." Sadece yama yapabileceğimiz bir kesik olmasını umuyordum, ama genç prensin belki de hiç başaramayacağına dair korku dolu, batan bir his vardı içimde.

Düşesin sözleri kafamın içinde çınılıyordu.

"Ona iyi bakın, onu kurtarın."

Ama Dominic'in yüzünü düşünmek kararlılığımı bir kez daha pekiştirdi. Denemek zorundaydım.

Parmaklarımı göğsünde gezdirerek giydiği gömleği havalandırdım. Vücudunun üst kısmında hiçbir şey görünmüyordu.

Gömleğini biraz daha açtım ve karnında herhangi bir yara görmedim. Elimi sırtının altına soktum ama hiçbir şey yoktu. Bir çizik bile yoktu. İlk başladığımızda sahip olduğu birkaç çürük gitmişti.

Bethany'ye bakmak için başımı kaldırdım, içimde yavaş yavaş bir korku belirmeye başlamıştı. "Kral zehirle öldürüldü. Aynı kişi Will'in ölmesini istiyor. Üzerinde hiç yara yok, aynı zehir olmalı."

Bethany'nin gözleri kapandı ve bir damla gözyaşı . "Onu kurtarabilir miyiz?"

Alt dudağımı ağzıma götürdüm ve başımı sallamadan önce bir süre tuttum. "gelen her şeyi yapacağız. Onu ata binebilecek ve buradan gidebilecek kadar ayıltmalıyız. Sonra da kurt adam kralını bulup yardım için yalvaracağız. Tamam mı?"

Plan kulağa çok basit geliyordu ama ikimiz de bunun hiç de öyle olmadığını biliyorduk.

Bethany bana doğru baktı. "Sen iyi bir insansın Sienna."

"Hayır, değilim, çünkü ona da ihtiyacımız var. Will hayattaysa hayatta kalma şansımız daha yüksek." Nefes aldım ve ona hareket etmesini işaret ettim. "Bileğini sar. Döşeme tahtasında ya da gizli bir dolapta yiyecek bir şeyler var mı bak, ben de onu biraz besleyeyim."

"Onunla kalabilirim, kendimi kötü hissetmiyorum. Başım bile dönmüyor." Bethany'nin bir eli göğsüne yayılmış, diğer eli yüzünün yan tarafını tutarken bileği ağzına damlıyordu.

Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum, kaledeyken bana gizliden gizliye onu sevdiğini söylemişti.

"Aranıza asla girmem Bee," diyerek koluna nazik bir el koydum. "Bunun hiçbir anlamı yok."

kaçırdı, yüzünde suçluluk ifadesi vardı. "Ve sen Dominic'i seviyorsun. Haklısın, aptallık ediyorum."

Dominic'e olan sözde aşkım hakkında onunla tartışmayacaktım. şehvet mi?

O adamı kendim ve gelecekteki sağlığım için iyi olduğunu bildiğimden daha çok istediğime bahse girebilirsiniz.

Ama aşk?

Aşk... gerçek olduğunu bile söyleyebileceğim bir şey değildi, bu entrika ve politika, yaşam ve ölüm dünyasında değil.

"Jordan'ı seviyorum," dedim usulca. "Burada olma sebebim o, ailemden biri."

Bethany kuşkuyla başını salladı ama hiçbir şey söylemeyerek bana yer açtı. Will'in yanında diz çöktüm, yaptığımız şeyin denediğimizi söyleyebilmek için olduğunu zaten biliyordum. Kral'ın zehirlenmesine kan are olsaydı, o hayatta kalırdı ve Edmund tahtta, biz de bu karmaşanın içinde olmazdık.

abalarımızın Bethany için olduğunu tüm kalbimle biliyordum. Asla olamayacak bir aşka son vedası -bir hizmetçi ve bir vampir prensi asla bir şey olamayacaktı, bir insan köle ve vampir generalin olabileceğinden daha fazla...

Bileğimi Will'e yakın tuttum ama son anda durakladım ve kelebek iğneyi saımdan çektim. Bir şekilde, dişlerini üzerimde kullanmasına izin vermek ihanet gibi geliyordu. Tek ve hızlı bir hareketle derime iğneyi batırırken kime ihanet ettiğimi kabul etmeyi reddettim. İğnenin keskin ucu

Anında etimi deldi. Kıpırmızı kan kabarıp aktı ve serçe parmağımdan Will'in ağzına damlamak üzere elimden aşağı akmasına izin verdim.

Üç damla damlattı ve nefes alış verişinin daha düzenli hale geldiğine yemin edebilirdim.

Dört damla ve göz kapakları çırpındı.

İçinden bir inilti çıktı ve sonra şimşek gibi hareket etti. Ağzı bileğime yapıştı ve bir an önceki ölümüne meydan okuyan bir güçle bana yapıştı.

"Bethany!" Kendimi kurtarmak için çırpınırken, göğsümü kaplayan panikle onun adını haykırdım. Ama Will gitmeme izin vermiyordu. Ona yapışmış da olabilirdim.

Onu yakaladı ve rüzgâr etrafımızı döverken bileğimi onun ağzından kurtarmak için savaştık.

Ağzını kulağına eğerek ona bir şeyler fısıldadı ve her şey ne kadar hızlı olduysa, o da derin bir nefes alarak sırt üstü yere yığıldı.

Gözleri çakmak çakmak açıldı ve tavana baktı.

Sesi boğuk çıkıyordu. "Ölmüş olmalıydım. Annemin beni mezara çağırdığını gördüm."

Yüzümü buruşturdum ve kolumu göğsüme doğru tuttum, morarmanın şimdiden yayıldığını hissediyordum.

"Hayatımda duyduğum en tuhaf teşekkür, ama bir şey değil."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

OceanofPDF.com

Dominic

TŞatodan bir saatlik mesafedeki küçük köye yaklaşırken nemli turba yosunu kokusu burun deliklerimi doldurdu ama asıl ürkütücü olan sessizlikti.

Ares'i dizginlememi sağladı.

Önümdeki manzarayı seyrederken bir huzursuzluk hissi omurgama doğru yayıldı.

Arnavut kaldırımlı sokakta onlarca kulübe ve kulübe sıralanmıştı, bacalarından duman tütüyordu ama görünürde kimsecikler yoktu. Dilimi *ısırdım* ve bir elim kılıcımın kabzasında, Ares'i ileri doğru ittim.

Burada bir şeylerin ters gittiğini anlamak için doğaüstü güçlere sahip olmak gerekmiyordu.

"Git buradan!" diye seslendi uzaktan boğuk bir ses.

Döndüğümde yaşlı bir kadının açık penceresinden bana boğumlu bir el salladığını gördüm.

"Bir salgın olduğunu bilmiyor musun, aptal çocuk? Kan kurtları öldürülene kadar Belladonna'da yabancılara izin yok!"

"Durmak gibi bir planım yok, kadın. Sadece ormana gitmek için geçiyorum."

"Buradan geçen yabancılar da yok," diye bağırdı. "Bildiğimiz kadarıyla, şu anda bile o iğrenç yaratıklarla dolu bir karnınız olabilir! , arkanızı dönün ve geldiğiniz yoldan geri gidin!"

Ufukta gerçek bir salgın olmadığını -yeni Kral olan kardeşim Edmund'un babamızı öldürmesini örtbas etmek için kendi halkına ölümcül kurtçukları bulaştırdığını- biliyordum ama bu zavallı aptalların bunu bilmesine imkân yoktu. Edmund terör saltanatını kontrolsüz bir şekilde sürdürürken, önümüzdeki ayları, hatta belki de yılları korku içinde, evlerinde sinerek geçireceklerdi.

Ama her ne kadar durup onların korkularını yatıştırmak istesem de, ilgilenmem gereken daha önemli meseleler vardı.

Babamın ölümünden bu yana geçen iki gün içinde saray tam bir kaos içindeydi. Edmund'un danışmanları, bir ayaklanmayı kışkırtmadığından emin olmak için onu kardeşimiz Will'i soğukkanlılıkla öldürme planından vazgeçirmişlerdi, ancak bu onu Will'i hapsedmekten ve öğrenebildiğim kadarıyla onu ağır şekilde yaralamaktan alıkoymamıştı. Yeni kral ayrıca Hasat Oyunları'na katılan tüm kadınları öldürmekle tehdit etmiş ve eski yöntemlere geri döneleceğini küstahça ilan etmişti.

Ah, evet. Vampirlerin insanlara ve diğer tüm türlere sonuçsuzca zulmedebildiği eski güzel günler. Kral'ın kaprisleri dışında hiçbir kuralın olmadığı zamanlar. Gecenin kamp ateşinin etrafında insanlar tarafından anlatılan masallar kadar korkunç olduğumuz zamanlar. Korktukları her şey ve daha fazlasıydık.

Kendi çabalarıma rağmen, Edmund'un güvenilir danışmanı onu babamıza uygun bir cenaze töreni yapmanın -sadece göstermelik bir cenaze töreni değil, hak ettiği tüm saygı, ihtişam ve törenlerle gerçek bir kraliyet uğurlaması yapmanın- ilk iş olduğuna ikna etmişti. Bu olmadan,

Edmund'un, Kral Stirling'i seven ve ona hayranlık duyanların gerçek sadakatini kazanma şansı çok azdı. Edmund güçlüydü ama kan dökme ve cinayet başlamadan *önce* en azından nezaket ve diplomasi yanılması gerektiren asırlık gelenekleri yıkacak kadar güçlü değildi.

Etkinlik ertesi sabah başlayacak ve tüm gün ve gece sürecekti.

Küçük kardeşim, kadını ve hizmetçisi için kırk sekiz saatlik bir başlangıç.

Edmund yanımdayken onları köpekler gibi avlamama kırk sekiz saat kalmıştı.

Will'in Sienna'nın pürüzsüz, tatlı boynundan beslenmesi için kırk sekiz saat ve

-

Bir hırıltı çıkardım ve bu düşüncüyü bir ittim. Bunu göze alamazdım. Kıskançlık ve öfke duygularıyla dikkati dağılmıştı. Çok az zaman vardı ve yapılacak çok şey vardı.

Heybemden kalkanı kaptım ve penceresinden bana bakan yaşlı kadına kraliyet ailesinin armasını göstererek havaya kaldırdım.

"Kralın emri üzerine kepenklerinizi kapatın ve işinize bakın."

İtaat edip etmediğini görmek için beklemeden topuklarımı Ares'in yanlarına gömdüm ve atımı sürmeye devam ettim. Bir milden daha az bir mesafede, ormanın içine doğru giden ağaç çizgisine ulaştım. On dakika sonra küçük, şirin bir ev göründü.

Sessiz bir dua ile atımdan indim ve onu temiz suyla dolu bir yalağa götürdüm.

Lütfen onu tamamen unutmuş olsun.

"Böyle bir zamanda yaşlı anneni görmeye gelir misin diye merak ettim." Sesi her zamanki gibiydi, biraz keskin ve çokça temkinliydi.

Döndüğümde annemin kapının girişinde durduğunu gördüm, hâlâ güzel olan yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayılmıştı. Kuzguni saçları uzun ve parlaktı, fiziği de en güzel çağında olan bir kadınıninki gibiydi ama sorunlu mavi gözleri yaşını ele veriyordu. Geçmişinin yaralarını, derideki herhangi bir yara izi kadar net bir şekilde gösteriyorlardı.

Taş patikadan kapısına doğru ilerlerken içimden rahat bir nefes aldım. "Anne. Seni iyi gördüğüme sevindim."

Beni içeri buyur ederken keyifli bir kakhaha attı. "İtiraf etmeliyim ki ben de oldukça şaşırdım. Stirling'in öldüğünü duyduğumda, bu dünyadaki zamanımın sonuna geldiğime oldukça emindim. Sanırım o sadist herifin şu anda yapacak çok işi var ama yakında benim için de gelecektir."

Edmund denen sadist hıyar. Ona hiç ismiyle hitap etmedi.

"İşte bu yüzden buradayım," dedim, içeri girip çamurlu ayaklarımı paspasın üzerinde kaydırarak. "O yapmadan önce seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Güvenli mi?" dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Bölgede mi?" Yanağımı okşamak için eğildi. "Tatlı çocuk, artık burada güvenlik diye bir şey yok. Eminim bunun farkındasındır?"

Beni büyük odaya götürdü ve kanepede yanına oturmam için çekti.

"Biliyorum," diye onayladım başımı sallayarak.

"Sen bile sadece o evini düzene sokana kadar güvendesin. Ortalık yatıştığında, kelleni alacak. Sen çok güçlüsün. Seni etrafında tutması için çok fazla saygı ve sadakate sahipsin. Seni onun gazabından koruyan tek şey Stirling'in fermanıydı."

"Farkındayım." Ve işler benim istediğim gibi gitseydi, Edmund ortalık yatışana kadar çoktan ölmüş olurdu.

"Peki hayatta kalmanı nasıl sağlamayı planlıyorsun? Seni kaybetmeye dayanamam oğlum," diye fısıldadı, parmaklarını benimkilerle birleştirerek.

"İlk olarak, seni buradan çıkararak."

"Size daha önce de söyledim, Bölgenin hiçbir yerinde-"

"Aynen öyle. Bu yüzden Perde'nin ötesine geçmeniz gerekecek... ya da eskiden Perde olan şeyin ötesine. İtalya'da Verona'ya güvenli geçişinizi sağladım. Orası hâlâ türümüzden pek çok kişinin huzur ve rahat içinde yaşadığı bir şehir. Bu gece gidiyorsunuz." Tartışmak için ağzını açtı ama sözünü kısa kestim. "Beni dinle, inatçı kadın. Güvende olmamı mı istiyorsun?"

Çenesini sıktı ama sonra başını salladı. "Elbette."

"O zaman bana yardım et." Yalvarırcasına elini sıktım. "Anne, seni çok seviyorum ama senin varlığın bir zayıflık. Edmund'un beni hizaya getirmek için tek yapması gereken sana zarar vermekle tehdit etmek. Sen bir süreliğine İtalya'da güvende olursan, ben de o piçi gasp etmeye ve ait olduğu cehenneme yolculuğunu hızlandırmaya odaklanabilirim. Sonra, eğer istersen, eve dönebilirsin."

Sözlerimin uzunca bir süre süzülmesine izin verdi. "Peki ya Will?"

"Edmund'u alt etmek için bir plan yaptıktan sonra gidip onu kurtaracağım."

"Aklınızda bir şey var mı?"

Hiç şüphesiz zihni şimdiden olası senaryoları gözden geçirmeye başlamıştı. Kral Stirling birden fazla kez ona çekmiş olduğumu söylemişti ve bu konuda haksız da sayılmazdı.

"İstendiği takdirde suikast planlamasına yardım edeceğine inandığım yaklaşık yarım düzine önde gelen aile üzerinde çalıştım," dedim ve tepki vermesini bekledim. Hayal kırıklığına uğramadım.

Annem bir homurtu çıkardı. "Aristokratlar, özellikle de vampir türünden olanlar, kendilerini besleyen ele sadıktırlar. Elbette, prensipleri olan birkaç kişi olabilir, ama onları ayırt etmenin tek yolu soruyu sormaktır. Peki ya yanlış seçtiyseniz?" Aldatıcı derecede narin bir omuz silkti. "Krallığın kaderiyle birlikte kendi kaderini de mühürlemiş olursun."

Ve işte sorun da buradaydı.

"O zaman eski yapacağım. Tek başıma. Cenaze töreninde silahlı olacağım ve kralın sadık generali rolünü oynayacağım. Sonra, kılıçlarımızı selamlamak için kaldırdığımızda, kafasını boynundan çıkaracağım."

Beni dikkatle inceledi. "Evet, onun karşıtlarından yeterince kişinin orada olması ve senin paçayı sıyrman ihtimali var. Ama Edmund'un sadık adamlarından biri tarafından oracıkta öldürölme ihtimalin de bir o kadar yüksek." Dayanma elini kaldırdı. "Ölmenin umurunda olmadığını biliyorum ama unutma, bu Will'i dışarıda korumasız bırakır."

Sienna ile birlikte.

Bir hırıltıyla elimi saçlarımda gezdirdim.

"Peki, ne öneriyorsun? Will'i alıp bir korkak gibi kaçmamı mı? Halkımı... *askerlerimi* sadist bir zorbanın insafına mı bırakayım?" Başımı öfkeyle salladım. "Bunu yapmayacağım."

"Ve senden bunu asla istemem," diye nazikçe beni temin etti. "Edmund ölmeli. Ve ona sadık olanlar da onun yanına gömölme. Ama bu neden senin ellerinden olmak zorunda? Neden zamanın başlangıcından beri yapılanı yapıp bunu sizin için yapması için birini tutmuyorsunuz?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Akli başında kim para için Vampir Kral'ın gazabını göze alırdı ki?

Birdenbire anladım ve aynı konuştuk. "Vanatörler."

Son on beş yılını türümüzü yeryüzünden silmek için harcayan seçkin bir vampir avcıları kadrosu. Ölümcül düşmanlarımız, eğer bir düşmanımız varsa, o da onlardı.

"Onları evimize davet etmek intihar etmekle eşdeğer olur," dedim.

Tek kaşını kaldırdı ve başını eğdi. "Evet, ama kimin için? Senin için değil."

Bu düşüncenin uzun bir süre beynimde dönüp durmasına izin verdim. Yapılabilir miydi?

Paraya açlardı, buna hiç şüphe yoktu. Ve imparatorluğumuzun kilit taşı yıkma şansına balıklama atlayacaklardı. Edmund'un zalimliği sınırlarımızın ötesinde bile efsaneleşmişti. Eğer bir şey varsa, o da Vanator'lar işe alım propagandalarını yayarken bunu abartmışlardı. Anlaşma yapmak için onlara güvenilebilir mi?

Topraklarımıza gelecek kadar bana güvenirler mi?

Bu olasılık vardı ve bu beni duraksattı. "Bu gece gemiden sessizce ayrılmayı kabul ederseniz, bunu değerlendireceğim."

Bunu zaten düşündüğümü, bu fikre sıcak baktığımı bilmesine gerek yoktu. İtaatini sağlamaya yardımcı olacaksa, daha da iyiydi.

"Tamam. Şimdi bir bavul hazırlayacağım ve akşama kadar hazır olacağım."

Rahat bir nefes aldım ve ayağa kalktım. "Tekne gece yarısı Southwind Estates'te seni bekliyor olacak. Teresa'ya ziyaret için geldiğini söyle. Verona'ya vardığında benden haber alana kadar burada kal. Yemin eder misin?"

Gözlerini devirdi ve bir parmağıyla kalbini çaprazladı. "Yemin ederim."

"Her şey planlandığı gibi giderse, seni bir ay içinde göreceğim." Onun için iki hafta

ve Edmund'un öldüğünden emin olmak için iki hafta daha.

Bakışları yumuşadı, mavi gözleri yaşlarla doldu. "Peki ya olmazsa?"

Sıkıca sarılmak için onu kendime çektim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"O zaman diğerk tarafta görüşürüz, anne. İyi yolculuklar."

Kapıya yöneldim ve arkama bakmadım. Bir sorumluluk bitmişti ve birkaç bin sorumluluk daha varmış gibi geliyordu.

Dışarı çıktığımda zemini şekerli bir kar örtüsü kaplamıştı. Mevsimi geçmişti ama yine de bir nimetti.

Bu, daha soğuk olan doğu sınırına doğru daha da fazla olacağı anlamına geliyordu. Umarım bu koruma ve fazladan zaman sayesinde Sienna ve diğerkleri avımız başlamadan önce Edmund'un ulaşamayacağı bir yere varırlardı.

En acil endişelerim halledildiğı için biraz rahatlamış bir şekilde Ares'e bindim ve kaleye doğru koşmaya başladım. Şimdi Edmund'u sadece oyalamakla kalmayıp, onu tamamen durdurmanın yolunu bulmak gibi çok daha zor bir görev vardı. Ve Blackthorne Kalesi'nde bunu yapmama yardım edecek kadar güvendiğim tek bir kişi kalmıştı.

Sarayın eğitim alanına vardığımda kar yine durmuştu ve askerlerim dövüşmekle meşguldü. Uzaktan Scarlett'in alev alev yanan saçlarını gördüm, körelmiş kılıçlarını birbirlerine çılgınca savuran bir çift yeni askere bağıırıyordu.

"*Annem* bile bundan daha düzgün kılıç sallar! Düşmanımız kör bir tavuk değilse, eğer birlikte hareket etmezseniz ikiniz de boku yersiniz! Hadi, şimdi, çocuklar!"

Kralın ölüm haberini duyduğumdan beri ilk kez dudaklarım gülümsemeye başladı.

Hakkını vermeliyim. Muhafız Yüzbaşım benim yokluğumda mükemmel bir yedekti.

"Kaptan."

Scarlett sesimi duyunca başını bana doğru çevirdi.

"Çocukları biraz rahat bırakalım, olur mu? Sizinle özel olarak konuşmam gerekiyor." Başını sertçe salladı. "Generali duydunuz. Git çişini yap, Yiyecek bir şeyler alın ve burada buluşalım." İki düzine kişilik diğer gruba döndü. "Hepiniz otuz kişi olun."

Bununla birlikte siyah pelerinini etrafına daha sıkı sardı ve yanıma geldi.

"Bütün gün neredeydin?" diye mırıldandı sadece benim kulaklarım için. "Endişelenmeye başlamıştım. Biliyorsun, seni bir göreve göndermektense öldürmeyi tercih eder."

"Halletmem gereken bazı işler vardı."

Üstelemedi ve ben de detaylandırmayı teklif etmedim.

"Meyhanede konuşuruz," dedim çenemi yirmi metre ötedeki bodur binaya doğru sallayarak. "Askerlerin odalarının izlenmediğine güvenmiyorum."

İçeri girdiğimizde, zımnı bir anlaşmayla, ikimiz de çıtırdayan ateşe doğru yöneldik.

"İki bira lütfen," diye seslendim barmene, ocağın önüne otururken.

Scarlett alışılmadık bir sevgi gösterisiyle, "Senin çirkin suratını her gördüğümde içim rahatlıyor," diye itiraf etti. Pelerinini silkti ve sonra kaslı gövdesini katlayarak karşımdaki koltuğa oturdu. "Will'in ve iki kadının peşinden onsuz gitmeye kalkarsan, seni kuduz bir köpek gibi avlar, biliyorsun. Gerçi bunu zaten yapacağından oldukça eminim," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak.

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor," diye homurdandım. "Kompleks başlıyorum."

Barmen aramızdaki masaya iki fıçı bira koydu ama ben bozuk para uzattığımda beni elinin tersiyle itti.

"Evin üzerine. Majesteleri huzur içinde yatsın, General."

Başka bir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı.

"Pek çok insan hâlâ ölü krala sadık," diye hafifçe gözlemledi. "Belki de bir darbe düşündüğümüz kadar zor olmaz."

Etrafıma bakındım ve sonra daha da yaklaştım. "Edmund ölmüş olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Ve bunu gerçekleştirmek için bir planım var."

Ona Vanatörlerden ve annemin evinden gelirken onları en iyi nasıl kullanacağıma dair geliştirdiğim stratejinin başlangıcından bahsettiğimde uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun süre ki, neredeyse uyuyup kaldığını düşünecektim.

"Scarlett?"

"Özür dilerim," dedi, bakışlarını ateşten çekip gerçekliğe geri dönerek. "Peçe düştüğünden beri her şeyin ne kadar berbat olduğunu düşünüyordum. Ya da belki de hep böyleydi?" Omuz silkti ve sonra neşesiz bir kıkırdama çıkardı. "Her halükarda, bildiğin gibi, ben varım. Ne yapmamı istersen emrine amadeyim."

Biliyordum ama çok az şeyin kesin olduğu bir zamanda bunu duymak güzeldi.

Vanatörler konusunda anlaşmıştık. Edmund ve adamlarını av sırasında yakalama fırsatı çıkmazsa, temasa geçecek ve teklifimi iletenecekti. Tehlikeliydi ama Vanatörlere ulaşmasına bile gerek kalmayacağını umuyordum. Her şey planlandığı gibi giderse, Edmund av tamamlanmadan ölmüş olacaktı.

Sonraki bir saat boyunca ikimiz kafalarımızı birbirine bastırdık ve benim fikir tohumumu askeri bir saldırıya dönüştürmek için uzun ve zahmetli bir göreve başladık.

Ama tüm bunlar olurken aklımın bir köşesi Sienna'nın hâlâ o soğukta olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. İyi olup olmadığını.

Ve eğer kardeşim onun boynundaysa, ondan içiyorsa.

Benim olanı *almak*.

Önümdeki masayı ters çevirmemek ve avlanmaya ciddi bir şekilde başlamamak için elimden gelen tek şey buydu.

Gerçekten de korkunç.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

OceanofPDF.com

Sienna

"**W**e uzun süre duramaz," dedi Will, sesi rüzgârın uğultusundan zar zor duyuluyordu.

Yola çıkalı sadece bir saat olmuştu ve güpegündüz attan indiği için ben de en az onun kadar heyecanlıydım.

"Başka seçeneğimiz yok," diye cevap verdim, genç prene iğneleyici bir bakış fırlatarak.

Bir gece öncesine göre biraz daha iyi göründüğünü inkâr etmek mümkün değildi. Kanımızın ve gece dinlenmesinin ona yardımcı olduğu açıktı. Yanaklarına biraz daha renk gelmişti ve eyer üzerinde daha dengeli duruyordu. Yine de normal gücüne kavuşması için önünde uzun bir yol vardı. Şu anda iki sağlıklı vampir tarafından bile pusuya düşürülseydik, onun dövüş zekâsına rağmen, ölmüş olurduk. Ama Bee'nin kısırağı bir mil geride topallamaya başlamıştı ve Edmund'un adamları bizi avlamadan önce kurtadam sınırına ulaşma şansımız varsa ona ihtiyacımız vardı.

Döndüm ve yanımızda getirdiğimiz elma ve kurutulmuş sığır etlerini almak için heybelerimizi karıştırırken yüzü endişeyle sıkışmış olan Bee'ye doğru ilerledim.

Bee, Will'e endişeli bir bakış daha atarak, "Doğrudan köprü üzerinden gitmeliydik," diye mırıldandı. "Başarabilecek mi bilmiyorum..."

". Sanırım sadece birkaç saat daha var." Kısrakın sadece bir taş aldığını ve bunun tam gelişmiş bir apse ya da enfeksiyona dönüşmediğini varsayarsak... "Ayrıca, köprüye gitseydik muhafızlar tarafından yakalanırdık."

Şüphelerimi görmesine izin vermedim. Verdiğim her kararın hepimizin hayatına mal olabileceğini bilerek sorumlu olmak zordu. Ama artık rotayı değiştirmek için çok geçti. İlerlememiz ve mevcut durumdan en iyi şekilde yararlanmamız gerekiyordu.

Doru kısraka yaklaşırken usulca, "Hey kızım," diye mırıldandım. "Neler oluyor? Bir bakmama izin verir misin?"

Ben yaklaştıkça başını savurdu, gözlerini devirdi.

"Şşş, iyisin. İyisin, tatlı kız."

Sesimin tonundan mı yoksa hayvanlarla daha derin bir seviyede bağlantı kurabilme yeteneğimden mi bilinmez - buna güç demezdim, bu çok korkutucuydu - bir elimi ağırlaşan tarafına koyduğumda neredeyse anında sakinleşti. Keşke aynısını kendim için de söyleyebilseydim. Atın acısı dalga dalga yayıldı ve parmak uçlarımdan akıp gitti.

Kötü bir haberdi; taş çürüğü kadar basit bile değildi. Elimi bacağının arkasında gezdirdim, kalın tendondan ısı yayılıyordu. Ana fleksör tendonunu oldukça ciddi bir şekilde incitmişti; çekilme ya da yırtılma, emin olamadım. Ama her iki durumda da çok acı çekiyordu. Kısrak yolculuğumuzun son ayağını iyi bir kız olduğu için kas gücüyle atlatmıştı ama daha fazla ilerleyemeyecekti. Sırtında bir insanın ağırlığı varken olmaz. Onları ne kadar zorlarsak zorlayalım, ikisinin de

Diğerleri ikimizi birden taşıyabilirdi. Keşke ne kadar yakın olduğumuzu anlayabilseydim.

ama. Bunu yapabilirsin.

Parmaklarımı kısırağın bacağına doladım ve sonra gözlerimin izin verdim.

Soğuşu düşünme. Korkuyu düşünme. Sadece hisset.

Çaresizce derinlere daldım ve sadece birkaç gün önce Havoc'u iyileştirmek için kullandığım gücü parmak uçlarıma çağırmaya çalıştım. Ama o zaman nasıl yaptığımı bilmiyordum, şimdi de nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Hadi, hadi..."

Orada, , ruhumun derinliklerinde, küçük bir kıvılcım- "Allah kahretsin!"

Geri çekildim, aklım başımdan gitmişti. Sanki boşa koşuyor gibiydim. Tüm enerji depolarımı kendi atımın üzerinde tüketmiş ve bunu yaparken kendimi neredeyse ölüme terk etmiştim. Şimdi kendimi iyi hissediyordum ama bu çok yeniydi. Tam güce geri dönmenin ne kadar süreceğı hakkında hiçbir fikrim yoktu, özellikle de az yemek ve daha da az uykuyla. Ve hâlâ bunların nasıl işlediğine dair bir fikrim yoktu.

"Burada daha fazla açıkta kalamayız," dedi Bee'nin alçak sesi kulağımdan birkaç santim ötede. "Sen ve Will atlarınıza atlayın ve gidin. Ben burada onunla kalacağım."

Öfke içimden fırladı ve dönüp yanağına bir tokat attım.

Eğer bu kadar kızgın olmasaydım, yüzündeki şaşkın ifadeye gülebilirdim.

"Ne bok yersen ye," diye tersledim. "Bu bir ölüm cezası ve sen de bunu biliyorsun. Şimdi aptalca davranmayı bırak ve bu soruna gerçek bir çözüm bulmama yardım et."

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bana bakarken uzun bir sessizlik oldu. "Az önce bana tokat attığına inanamıyorum," dedi sonunda, kaşlarını çatarak yanağını ovuşturdu.

"Bunu hak etmiştin. Üstelik bunu senden öğrendim," diye mantık yürüttüm. "Sanırım ikinci günümdü ve Düşes'le bir toplantıya geç kalacaktık. Bir şey hakkında gevezelik ediyordum ve sonra *çatladım*. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama faydası oldu." Durakladım ve ona dikkatle baktım. "Yardıma oldu mu?"

Kızgın bir şekilde burnunu çekti ve omuz silkti. "Başımın ağrmasına yardımcı oldu, eğer kastettiğiniz buysa."

"Karar nedir?" Will on metre ötede, yakındaki bir ağaca yaslanmış halde oturduğu yerden seslendi, sesi zayıftı.

"Onu gidebildiği yere kadar götüreceğiz ve sonra yolun geri kalanını yürüyerek gideceğiz," diye cevap verdim, önümdeki manzaraya bakarak.

"Mükemmel." Bir el salladı. "Devam edin o zaman."

Bethany ona gülümsedi ve ben de gözlerimi devirdim. Tahtın varisi olabilirdi ama atının üzerinde zar zor durabiliyordu. Sanki o anda nereye gideceğimiz konusunda söz hakkı varmış gibi.

Yoğun bir sis çökmüştü, ne kadar yolumuz kaldığını kestirmek zordu ama umudumu kaybetmeyi reddettim. Sınıra ulaşmamız gerekiyordu.

Will ve Bee'yi kurtarmanın tek yolu buydu... Jordan'ı tekrar görmenin tek yolu.

Ama yine de Dominic'in düşüncesi beni harekete geçirdi. "Bee, sen ve Will biraz yemek yiyin, ben de onun bacağına biraz destek."

"Canlanın!" Will ayağa kalkmaya çabalayıp kılıcına uzanırken aniden bağırdı. "Misafirimiz var!"

İçimden adrenalin akarken nabzım bir kademe daha yükseldi.

Hançeri kalçamdaki kınından çıkardım ve etrafımda döndüm.

"Atların arkasına geçin!" Bee'ye seslendim, etrafımızı saran yoğun sisin içinde umutsuzca bir hareket belirtisi arıyordum.

Bir an sonra devasa bir kurt hızla yaklaştı. Bir kurt adamın neye benzeyebileceğine zihinsel olarak hazır olduğumu sanmıştım ama fena halde yanılmışım. Bu şey bir Subaru büyüklüğündeydi, kaba, kırmızımsı kürkü ve Ginsu bıçakları gibi dişleri vardı. Kulaklarını devasa kafasına dayayarak bana doğru ilerledi.

Kendimizi kurtların merhametine bırakmayı planlamıştık ama sınırdaki stratejik bir şekilde. Bu hayvanın vampir bölgesine gelmesinin bir sebebi vardı ve görünüşe bakılırsa bu sebep avlanmaktı. Peçe'nin düşüşünden bu yana bazı kurtadamların yavaş yavaş deliliğe sürüklendiğine dair hikâyeler duymuştum. Hizmetçiler arasındaki fısıltılar ve hatta Bethany bile bundan bahsetmişti.

Bu kurt da kayanlardan biri olabilir mi?

Yaratıkla bir bağlantı kurmak için içimdeki o küçük kora tekrar ulaşmaya çalıştım ama panik halimle onu hiçbir yerde bulamadım.

Dövüş pozisyonuna geçtiğimde kan kulaklarımda uğuldadı. Bu savaşı kazanabileceğimi sanmıyordum ama kolay kolay da yenilmeyecektim.

", seni çirkin piç," dedim, bir elimle onu işaret ederek, "dans edelim."

Kurt aniden durdu ve başını bana doğru eğdi. Bir an sonra da titremeye başladı. Canavarın uzuvlarının çatırdayarak gerilmesini, kıvranmasını... değişmesini huşu içinde izledim.

Bir an sonra karşımda dev bir duvar gibi bir adam duruyordu. Uzun, dağınık kızıl saçlar, kalın sakal... Glasgow gülümsemesi.

"Lochlin!"

Dominic müttefiki ve arkadaşı Loch'un bir kurt adam olduğunu kabul etmişti ama onun gözümün önünde değiştiğini görmek zaten aşırı yorulmuş olan sistemim için bir şoktu.

"Evet, genç kız. Benim," dedi sırtarak. "Sana sarılırdım ama..."

Bakışlarını takip ettim ve hançeri hâlâ önümde tuttuğumu, onu deşmeye hazır olduğumu fark ettim. "Özür dilerim." Bıçağımı yeniden kınına soktum ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne yapıyorsun, asıl soru bu. Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun? Sınırdan sadece birkaç mil uzaktasınız. Avlanmaya çıkmıştım ve atlarınızın kokusunu aldım. Kan emicilerin bu kadar doğuda sınıra yaklaşması çok nadirdir, özellikle de böyle havalarda, gelip bir bakmam gerekti. Bakalım kim yaklaşacak kadar aptalmış."

Döndü ve etrafımızdaki alanı inceledi. "Prens William," dedi ve selamlamak için Will'e başını salladı.

"Loch," diye başardı Will, ağaca yaslanıp tekrar aşağıya doğru kayarak.

"Sienna?" Bee'yi ancak o zaman hatırladım. Kısrağının yanına sinmiş, yüzü çarşaf gibi bembeyazdı.

"Sorun yok, Bee. Bu Loch, Dominic'in bir arkadaşı."

Bize yardım edeceğini ummuştum.

"Şeytan demişken, General nerede?"

Bu konuda.

"O ve Düşes Evangeline bizi gönderdi. Edmund, Will'i idam etmeyi planlıyordu -hatta neredeyse başarıyordu bile- biz de onu ve birkaç atı alıp size doğru yola çıktık. Düşes sizden sığınma talep etmemiz gerektiğini söyledi." Gevezelik ettiğimin farkındaydım ama

durdurmak için. "Edmund'un uzun süredir devam eden ateşkesi bozmasını ve Bölgeye kaos getirmesini engellemek istediğimizi açıklarsak, eminim bizi dinleyeceklerdir. Değil mi?"

Loch'un karanlık, duygulu gözleri benimkilere kilitlenmişti ve ben kıpırdamamaya çalıştım. "Yani bana seni *Dominic*'in gönderdiğini mi söylüyorsun? Bunu yapmanı Dominic mi söyledi?"

"Evet. Yaptı," dedim, kendimden emin bir şekilde başımı sallayarak. "Edmund'un hepimizi öldürteceğini biliyordu, bu yüzden bize sınırı koşmamızı ve kurt kralla görüşme talep etmemizi söyledi."

"Garip. Çünkü kral yok. Artık yok. Sadece bir kurt kraliçe var. Ve bunu Dominic'e son konuştuğumuzda söylediğime oldukça eminim, değil mi?"

Kurt adam aramızdaki son mesafeyi de kapattı ve cüssesinin avantajını kullanarak bana baktı. Sesi o kadar kısıktı ki, onu duymak için kendimi zorlamam gerekti.

"Ama daha da garip olan şu ki Lassie, biz konuşurken kuvvetlerimiz General ve yeni kralın üçünüz için bir av partisi hazırladığına dair istihbarat aldı. Söyleyin bana... Kim yalan söylüyor?"

Sözlerini değerlendirirken gözümü kırpmadan ona baktım.

Edmund'un peşimize düşeceğini biliyorduk ama Dominic? Burada ne haltlar dönüyordu? Yerimden kımıldamama emrine itaatsizlik ettiğim için bana düşman olacak kadar öfkeli miydi?

"Bu bir oyun. Bizi korumak istiyorsa partiye liderlik etmekten başka çaresi yok," diye seslendi Will. "Beni asla avlamaz."

Ama öte yandan ben? Bunu söylemek zor. Yerimden kımıldamamam yönündeki direktifini tamamen göz ardı ettiğim için çok kızacaktı, bu kesindi.

"Tamam, yalan söyledim," dedim omuz silkerek. "Beni dava et. En hafif tabiriyle zor birkaç gün geçirdim. Ama Dominic kısmı hariç her şey doğrudu. Eğer kalsaydık Will ölmüş olacaktı ve ben de iyi olacaktım. Düşes bize kurt kralla konuşmamızı söyledi. Belki de güç değişiminden haberi yoktu?"

Lochlin yavaşça başını sallarken biraz daha az şüpheli görünüyordu. "Muhtemelen öyle. Yakın zamanda bir değişiklik oldu ve eski kralı tanıyor olsa da düzenli iletişim halinde olduklarını sanmıyorum. Yine de bunun akıllıca bir plan olduğundan pek emin değilim, genç kız." Dönüp Will'e doğru ilerledi ve yanına çömeldi. "Bu bir risk, William. Güçler bir ittifaka açık olsa bile, sürünün tamamı kolay kolay ikna olmayacaktır. Yüzyıllardır süregelen husumet suları bulandıracaktır."

"Eğer lideriniz güçlüyse ve onların saygısını kazanmışsa, sizi dinleyeceklerdir, değil mi?" Arı, Lochlin'e ihtiyatla bakarak araya girdi.

"Öyle. Onlar da öyle. Ancak Peçe'nin düşüşünden bu yana türümüzden bazılarını etkileyen bir akıl hastalığı var. Çoğu iyi, ancak etkilenenler paranoyaklaşıyor ve giderek şiddete yöneliyor. Emin değilim..."

"Lütfen, Loch. Gidecek başka yerimiz yok. Kısrağımız yaralı, Will de pamuk ipliğine bağlı... Eğer geri dönersek kesin ölürüz. Kraliçeniz tek umudumuz."

Bethany yumuşak bir sesle söze girdi: "Bu hava da çok acımasız. Şu anda ne yapacağımızı ya da ne zaman bozulacağını bile bilmiyoruz."

Lochlin gözlerini kapadı ve başını gökyüzüne doğru eğdi. "Tanrı aşkına, tamam o zaman. Seni kraliçeyle tanışmaya götüreceğim. Ama hiçbir söz vermeyeceğim. İşler kötü gidebilir. Üçünüz için de. Ve benim için."

İçime dolan rahatlama dizlerimin bağıını çözdü. Dünyadaki tüm uyarılar bu noktada önemli değildi.

Bizi Kurtadamlar Bölgesi'ne götürüyordu. En azından bir şansımız olacaktı ve şans benden yanaysa Jordan'la yeniden bir araya gelebilecektim.

Loch'a minnettar bir gülümseme attım ve Will'in ayağına kalkmasına yardım etmeye gittim. "O zaman bu gösteriyi yola koyalım, olur mu?"

OceanofPDF.com

Bölüm 4

OceanofPDF.com

Dominic

TKral Stirling'in cenaze töreninin sabahı keskin, keskin ve soğuk bir şekilde doğdu. Aldığım her nefes boğazımın arkasını ve ciğerlerimi buz gibi yapıyordu.

Ama dikkatimi çeken şey bu değildi. Hayır, Edmund'un yeni bir hükümdar olarak verdiği ilk kararname tüylerimi diken diken etti.

Edmund, halkımızın tarzına uygun bir cenaze töreni yerine, basit bir tahta kutu, kollar kavuşturulmuş ve ellerde tutulan bir meşe parçası yerine, daha az geleneksel bir şey yapmaya karar vermişti.

"Cidden babasının cesedini yakacak mı? Bunun nasıl görüldüğünün farkında değil mi?"

Vampir lordu durup yanımda dururken Raven'a dönmedim. Bir gece önce gelmişti, her zamanki gibi geç kalmıştı ama yine de cenaze için zamanında gelmişti.

"Öyle görünüyor," dedim. "Ve inanıyorum ki kendisine karşı gelecek olanlara bir mesaj gönderiyor."

Çizginin dışına çıkarsanız kendinizi bir ateşin üzerinde yanarken bulursunuz.

Raven bana bir bakış fırlattı. "Neden? Ne saklıyor?"

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Sen ne düşünüyorsun?"

Çünkü bir sorun vardı. Kül olmuş bir ceset parçalara ayrılamazdı. Yaşlı kralı neyin öldürdüğünü görmek için otopsi yapılamazdı. Kimse solucanı ya da Edmund'un aleyhine dönmesine yardımcı olacak herhangi bir kanıt bulamayacaktı.

Bu iyi bir şey değildi ama onunla yapacağım savaşları seçmem gerekiyordu ve Sienna ile Will'e daha fazla avantaj sağlamak için babamıza uygun, özenle hazırlanmış bir uğurlama töreni için baskı yapmıştım bile. Daha fazla taviz için baskı yapmak sadece şüphelerini artıracaktı.

Raven yavaşça başını salladı. "Birkaç tahminde bulunabilirim. Ama belki de bahse girmek için kumarhaneyi beklemeliyim? Orada ne bulabileceğimizi düşünüyorsun?"

Kumarhaneyi ziyaret etme önerisi, dedikodu rüzgârının hangi yönden estiğine dair bir fikir edinebileceğim umuduyla aklımdan çoktan geçmişti. Şimdi, Raven da yanımdayken, ziyarete gelen bir devlet adamına eşlik ediyormuş gibi davranabilirdim.

"buyurun, Seattle Lordu." Başımı ona eğdim. Güldü ve elini omzuma vurdu. "İyi adam."

Hızla dönerek yavaş yavaş toplanan kalabalığın arasından ilerledi. Ateş, gece yarısı saatini taklit ederek öğlene kadar yakılmayacaktı. Sonra tam iki gün boyunca yanacaktı.

Gözlerim yanından geçtiğimiz insanların üzerinde gezinmeye devam etti. Bir şey arıyordum. Bir hile, bir umut, işe yarayabilecek herhangi bir şey. Şimdilik elimde kesin olarak sadece Scarlett ve yanımdaki en yakın adamlarımdan birkaçı vardı.

Çatışmalardan kaçınan doğasına rağmen Raven'a güvenebileceğimden bile tam olarak emin değildim. Eğer bu darbe gerçek bir savaşa dönüşürse, bu kendi başına benim lehime çalışmayacaktı.

"Müzayedede kazandığın o ufak tefek sokak çocuğuna ne oldu?" Sokaklardan geçip Boar and Blade Inn'e doğru ilerlerken Raven sordu. Şehirdeki en iyi kumarhane olmasının yanı sıra en iyi içkilere de ev sahipliği yapıyordu.

Sözleri içime işledi. "Hasat Oyunları'nda yer aldı."

"Gerçekten mi? İyi miydi? Tüm o kirin altında görmek çok zor. Yine de harika bir vücudu vardı, sizinkiler için alışıldık bir tip değildi." Güldü. "Öte yandan ben, temiz ve çıplak nasıl görüldüğünü merak ederek birden fazla kez uyanık yatmış olabilirim-"

Hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Yanındaydım ve bir saniye sonra onu boğazından tutup en yakın binanın duvarına yapıştırmıştım. Ne yaptığımı anladığım, gözlerini kocaman gördüğüm ve elimin altında nabzını hissettiğim anda onu bıraktım.

"Özür dilerim Lord Raven." Ona sert bir selam verdim. "Belki de bensiz devam etseniz daha iyi olur."

Ama piç kurusu kendine engel olamadı. Kahkahalar kolumu tuttu, belli ki az önce yaptığım şeyle ilgilenmiyordu.

"Bana öyle olmadığını söyle! Söyle bana... derinin altına girmedi, değil mi? Ya da sadece vücudunun altına? Hayır, gecenin tanrıları, hayır. Bekle, bekle! Sen... ona değer veriyor musun?"

Kahkahası birkaç kişinin başını bize doğru çevirdi - kralın yasını tutuyor olmamız ve eğlenmiyor olmamız gerekirdi. Kendini tutarak, içten bir kıkırdamayla yetindi. "Oh, bu çok tatlı. Bana her şeyi anlat."

Gözlerimi kapattım ve nefes almakta zorlandım. "Şimdi zamanı değil, Raven." Gülümsemesi genişti ve gerçekten kendini zor görebiliyordum. "Aynı fikirde değilim, tam zamanı. Nerede bu kız? Sonunda gözünüze çarpan kişiyle tanışmak isterim, sadece sikinizle değil."

Çenem bir sıkılıp bir açılıyor, dişlerimin kökü ağrıyordu. "Will'le birlikte kaçtı." İşte, bırak bunu çiğnesin.

Raven bana bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "Bir daha söyle, kulaklarım pamukla tıkanmış olmalı-"

"Beni çok iyi duydun." Bara varmıştık ve kapıya el sallayarak onu içeri çağırdım. "Onu daha sonra tartışacağız. Burada değil."

"Eğer beklemek zorundaysak, bunu diken üstünde yapacağım." Önümden giderken yine güldü, çünkü o unvanlı bir Lord'du ve ben kesinlikle öyle değildim.

Kumar oynanan üst kata doğru ilerlerken, odayı tararken birkaç adım önüme geçmesine izin verdim. Duvarların kenarlarına yuvarlak masalar yerleştirilmişti ve zar atanlar için odanın ortasına, zemine hafifçe gömülmüş oyun çukurları . En uçta, her birinin üzerinde birer tabela olan masalar kurmuş birkaç adam vardı. Birinde "Cinayetle ölüm", diğerinde "Şansla ölüm" yazıyordu.

Zekice.

Kendi askerlerimden birkaçı da oradaydı ve başlarını bana doğru eğdiler. Bu jestle karşılık verdim ama onları kendi hallerine bırakarak Raven'ın kart oyununa daldığı yere doğru ilerledim. Hemen arkasında bir sandalyeye oturdum, böylece sırtım duvara daha yakındı ve Raven'ı sanki korumasıymışım gibi izleyebildim.

Bunun da ötesinde, iki masaya doğru ilerleyen adamları izleyebildim.

Şans eseri ölüm üzerine bahis oynayanlar endişe etmedi.

Cinayetle ölüm üzerine bahse girenler... onlar çok daha ilginçti.

Sol omzundaki armaya bakılırsa Teresa'nın Southwind Malikânesi'nden bir lordling. Genç. Gergin. "Cinayetle ölüm" masasına yaklaşıp hatırı sayılır miktarda parayı masaya bırakırken gözleri sağa sola kayıyordu. Oturduğum yerden bile, parıltı bu kadar genç biri için fazlaydı.

"İsim," diye bağırdı bahisçi.

Genç olan birkaç kez boğazını temizledi. "Southwind'li Nicholas."

Teresa'nın oğlu. İlginçti. Yakışıklı bir delikanlıydı, bunu görebiliyordum, Biraz dolgunlaştığında, kadınlar ona akın edecekti. Ama en fazla on altı yaşındaydı ve büyümek için hâlâ önünde uzun bir yol vardı.

"İşte işaretiniz." Bahisçi damgalı yuvarlak bir tahta jeton uzattı. Üzerinde bahsin tüm detayları yazıyordu.

Merdivenlerden aceleyle inerek gidişini izledim. Raven masaya biraz para attı, konsantrasyonu tamamen oyunundaydı.

Ben de öyle düşündüm.

"Söyleyin bana General, onu hiç çıplak gördünüz mü?" Raven o kadar rahat bir şekilde sordu ki ilk başta soruyu tam olarak algılayamadım.

"Ne?"

"Hani şu hoşlandığın kız var ya, onu hiç çıplak gördün mü?"

Tanrım, beni yemliyordu ve ısırma izin veremezdim. Elimdeki işe odaklanmam gerekiyordu, Sienna'nın ellerimin altındaki vücudunun yemyeşil kıvrımlarını ya da sikimin üzerindeki ağzının yumuşak dokunuşunu hatırlamaya değil.

Ayağa kalktım ve ikinci bir figür bahis masalarına yaklaşıırken onu oyunuyla baş başa bıraktım.

Bir kez daha, bu rakam doğrudan 'öldürülenler' tarafına geçti.

Anthony'nin kuzeni Layton Dükü masaya önemli miktarda para bıraktı.

"Bahsimi kabul et."

Aynı ağlamaklı ses, aynı yalvaran tavır.

Tam arkasında durdum, öyle ki döndüğünde boynunu bükerek yukarı bakmak zorunda kaldı. "Dük, sizi burada gördüğüme şaşırdım. Babam tarafından saraydan uzaklaştırılmadınız mı?"

Gülümsemesi bir yılanın ağzı gibi yüzüne yayılmıştı. Çatallı bir dilin dışarı fırlamasını bekler gibiydim. "Ah, ama o öldü, değil mi? Sanırım bu konuda bir şey bilmiyorsun?"

Odanın etrafındaki diğer adamlar kıpırdamadan durdular, dönüp bizim etkileşimimizi izlediler.

Ben de ona gülümsemedim. "Kralın öldürüldüğünden oldukça emin görünüyorsunuz."

"Bu çok açık, değil mi? Oğullarından birinden başka kim onun öldürülmesini isteyebilir ki? Ve o oğullardan biri kaçtığına göre, hepimiz suçluyu tahmin edebiliriz, değil mi?" Yana doğru kaydı ve etrafımda dolaşmaya başladı.

Onu boğazlamamak için kendimi zor tuttum.

Vücudunu ve itibarını parçalamanın başka yolları da vardı. "Babası olduğun çocuğu hiç buldular mı Layton? Yoksa hâlâ onu parçalara ayırıp canlı canlı yememişsin gibi mi davranacağız?"

Dük, odayı bir hava akımı sarınca durakladı. "İyi günler, beyler."

Ve sonra gitmişti.

Eğer o odadaki vampirlerden herhangi birinin Edmund'a bağlı olduğuna bahse girecek olsaydım, bu o olurdu. Edmund'un cebinde olduğunu görmek yeterince kolay.

"General." Bahisçi ayağa kalktı. "İşi kaçırıyorsunuz, sakıncası var mı?"

Çenem titreyerek odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. Raven bu işi tamamen halledebilecek kapasitedeydi ve ilgisini çekecek bir şey duyarsa bana haber vereceğini biliyordum. Etrafımdaki vampirler arasında emin olduğum iki kişiden biriydi. Ve onun durumunda, bunun en büyük nedeni hayatının büyük bir kısmını Seattle'da geçirmiş olması ve saray siyasetinden uzak durmasıydı.

Kaleye doğru geri döndüm, zihnim olasılıklar üzerinde çalışıyordu.

Hamlemi yapmadan önce hâlâ ayıklamam gereken birçok yılan vardı. Annemin önerisi bana ağır geldi, Edmund'a saldırmak için Vanatörleri kullandım.

İşler kötüye giderse ve Vanatörleri kullanmak zorunda kalırsak, tehlike daha da artacaktı.

Başımı kaldırdım ve şatonun avlusuna girdiğimde şimdiki zamana geri döndüm. Scarlett adamlarına tören alayı için alıştırma yaptırıyordu. Bir an için asaların uğultusunun havayı ürkütücü bir uyumsuzlukla doldurmasını izledim ve bunu iliklerime kadar hissettim.

Stirling'i gururlandırırıldı.

Arkamı dönerek hızımı artırdım, bir dizi merdiveni tırmandım ve Edmund'un odasına doğru aceleyle ilerledim.

Kapısının önünde üç hizmetçi kararsız bir sıra halinde bekliyordu. Üçü de kadın, üçü de insan.

Ağlıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim keskinleşerek sordum.

Sıranın başındaki hizmetçi konuşmakta zorlandı. "Kral her birimizin sırayla odasına gelmesini istedi."

Önce onlara sonra da kapıya baktım, tam o sırada odanın içinden bir çığlık yükseldi. Üç kadın kendi çığlıklarını bastırdı, ortadaki kadın

yere batıyor.

"de gidin. Gidin," diye emrettim. "Herhangi bir serpintiyle ben ilgileneceğim."

Bana reverans yaparak ayağa kalkan ikisi, arkadaşlarını yakalayıp koridorun aşağısına, Edmund'un odasından uzağa sürüklediler.

Yumruğumu kapıya dayadım ve parmak eklemlerimle sertçe vurdum. "Majesteleri, konuşabilir miyiz?"

Başka bir boğuk çığlık.

"Başka türlü nişanlıyım," dedi Edmund, sesi her zamanki gibi ipeksi.

Odadaki kadını kurtarabileceğimden emin değildim ama deneyecektim.

O anda bir insan hizmetçiyi kurtarmanın neden bu kadar önemli olduğunu düşünmek istemiyordum ama bunun kumral saçlı, altın gözlü bir cadalozla büyük bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum. Yardım etmemi isterdi.

"Majesteleri, bu önemli. Aksi takdirde sizi rahatsız etmek istemem."

Sessizlik, sonra ayak sesleri, ağır bir şeyin takırtısı, tahta çatırtıları. "Tamam. Girin. Girin."

Kendimi çelikleştirerek kapıyı açtım ve eşikten içeri adım attım. Kan ve iç organ kokusu yüzüme bir yumruk gibi çarptı. Sadece kan olsaydı, dişlerim aşağı inerdi. Ama geri kalan kan midemi bulandırdı.

Onu *eğlendiren* kadın, başının arkası ayaklarının topuklarına degecek şekilde yatıyor, gözleri yavaş yavaş hayattan uzaklaşıyordu. Boğazından tıkırtılı bir nefes, uzayıp giden bir gurultu döküldü.

"General, umarım gerçekten önemlidir ve beni rahatsız etmiyorsunuzdur." Edmund küçük bir masaya oturdu ve kendine bir içki doldurdu. Kokuya bakılırsa taze kan.

Bakışlarımı hizmetçiden ayırdım ve Kral'a döndüm. Onu kurtarmanın bir yolu yoktu.

Sırtımı dikleştirerek ellerimi arkamda birleştirdim ve onunla konuştum. "Olağandışı bir şey olursa bildirmemi istemiştiniz. Boar and Blade'e gittim."

"Ve?" Bir yudum aldı. Yüzüne sıçrayan kan lekeleri göğsünün üst kısmını da kaplamıştı. Daha fazla bakmaya cesaret edemedim.

Boğazımı temizledim ve kelimelerimi dikkatlice bir araya getirdim. Onları doğru etkiyi yaratacak şekilde seçtim.

"Kral Stirling'in öldürüldüğüne dair bir bahis var. Hemen bilmeniz gerektiğini düşündüm. Eğer insanlar şimdiden liderliğinize sırt çeviriyor ve cinayetten şüpheleniyorsa, bu gerçekten de zor bir... durum olur."

Kadehini indirdi ve dudaklarını yaladı. "Cenaze törenine danışmanlarımın belirlediği şekilde devam edeceğiz."

Başımı ona doğru eğdim. "Elbette. Ama öncesinde şifacılarımızdan biri tarafından cesedin basit bir muayenesi yeterli olacaktır."

"Babama daha fazla saygısızlık etmeyeceğim." Edmund söyledi. Haklı bir öfkeyle değil, hayır, eğlenmiş gibiydi.

Ona baktım ve o da bana baktı, yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi.

Kral Stirling'i öldürdüğünü bildiğimi biliyor muydu? Bu mümkün müydü?

"Nasıl isterseniz, Majesteleri." Belime kadar eğildim. "Peki Yaban Domuzu ve Bıçak?"

Edmund ayağa kalktı ve hizmetçi son bir nefes verip sonunda sessizleşirken kupasını döndürdü.

"Kurumu yerle bir edin."

Kendimi ona kanıtlamak, güvenini kazanmak zorunda olduğumu bilerek tekrar eğildim.

Böylece zamanı geldiğinde, kılıcımla onun pis kalbini deiecek ve yılanın başını omuzlarından alacak kadar yaklaşabilecektim.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

OceanofPDF.com

Sienna

T Kurtadam Bölgesi'ne doğru ilerlerken kar izlerimizi örttü ve bu bir nimetti. Ama kaçan üçümüz

hava koşullarına uygun giysilerimiz vardı. Bethany, Will ve ben kulübeden getirdiğimiz ince battaniyelere sarınmıştık. Artık fazla yolumuz olmadığını bildiğimizden, Bee en azından Will'le çift sürerek biraz sıcaklığı paylaşıyordu, ama yavaş ilerliyordu.

Havoc sırtına başka birinin binmesine izin vermiyordu ve bu yüzden topal kısırağa liderlik ederek tek başıma sürdüm. Diğerlerinden daha yavaş olsam da, birkaç dakikada bir omzumun üzerinden arkama bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kürek kemiklerimin arasında bir kaşıntı hissediyordum, avlandığımızı biliyordum. Sadece Edmund olsaydı, ne gariptir ki daha az korkardım. Ama ayrılışımın Dominic'in canavar tarafını tetikleyip tetiklemediğini bilmediğimden, asıl korktuğum General'di.

Pek çok nedenden dolayı, en önemlisi de can sıkıcı adam söz konusu olduğunda hissettiğim karmaşık duygulardı.

Lochlin önümüzde koşuyordu; devasa kurt vücudu karın beyazlığında açıkça görülebiliyordu. En azından bir rehberimiz vardı. Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Bizi yönetmeye çalışmaya devam etseydim bize bir faydası olmazdı çünkü bu haliyle yüzümü hissedemiyordum.

Ya da ellerimi.

Ya da hiçbir şey, şimdi düşündüm de.

Lochlin insan formuna geri dönüp bize doğru gelene kadar günler geçmiş gibi geldi. "Bırakın konuşmayı ben yapayım; toprakların sınırındayız."

Dişlerimi gıcırdatarak başımı salladım ama yine de konuşabileceğimden şüpheliydim. Vücudum başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar uyuşmuştu. Kıyafetlerimin ve ince battaniyenin yaptığı tüm iyiliğe rağmen Havoc'un üzerinde çıplak oturmuş olabilirdim.

Özellikle sert bir rüzgâr etrafımda savruldu ve battaniyemi parmaklarımdan çekip aldı. Sadece gidişini izledim, ona uzanamadım bile.

Havoc yeri eşeledi ve uzun, alçak bir homurtu çıkardı. Onu pek suçlayamazdım. Beklemek hepimizi öldürüyordu.

"Haydi," diye bağırdı Lochlin sonunda rüzgâra karşı. "Kraliçe bizi görecekt."

Bethany bir rahatlama çığlığı attı. Will onu biraz daha sıktı. Lochlin'i takip etmeyi düşündüğüm anda Havoc ilerledi. Ama bulanık beynim bunu başardığımızı zar zor kavrayabiliyordu. Kraliçe Kurtadam Bölgesi'ne girmemize izin veriyordu. Bir açıdan kutlama yapmam gerektiğini biliyordum ama çok üşümüştüm. O kadar soğuktu ki...

Bizi, rüzgârın büyük bir kısmını engelleyen kalın köknar ağaçlarının arasındaki dar ve dolambaçlı bir patikaya götürdü. Tüm bunlar, üşümenin artık havadan kaynaklanmadığını fark etmemi sağladı. Kemiklerimin derinliklerine yerleşmişti ve bir gün geçip geçmeyeceğini merak ediyordum.

"İşte, ana yapıya doğru sert sür, görüyor musun?" Gözlerimi kırıştırdığımda Lochlin'i yanımda, bana bakarken buldum. "Sienna?"

Bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Kahretsin." Beni belimden yakaladı ve kollarının arasına aldı. "Neden bir şey söylemedin?"

Yavaşça göz kırptım. Bir şey mi söyledin? Donmuş dudaklarla mı? O bir aptaldı. Erkekler çok aptaldı. Tüm türleri. Bu beni gülümsetti.

"Onları derhal kaleye götürmeliyiz!" Lochlin bağırdı, kolları etrafımda sıkılaştı. Vücut ısısı bir tarafımı ısıtmaya başladı ve gözlerimi kapattım. "Hayır, gözlerini açık tut Sienna!"

Denedim, gerçekten denedim.

Ama soğuk çok yorucuydu ve o azıcık sıcaklık, iç çekip daha fazla mücadele etmeye kadar santim santim uzuvlarıma yayılıyor gibiydi.

"Lanet olsun!" Lochlin kükredi. Etrafımda hareket vardı. Ve sonra... hiçbir şey.

Rüyalara girip çıktım, karanlıktan aydınlığa çıktım, sonra tekrar zihnimin derinliklerine döndüm.

Dominic oradaydı, gözleri benimkilerin üzerindeydi, elini uzatmıştı. Parmaklarını kendi parmaklarımla arasına almak istedim ama yapamadım. Jordan'ı bulacaktım, buradan ayrılacaktım. Ben üzerime düşeni yapmıştım.

Will'i uzaklaştırmıştım.

Şimdi kaçma sırası bendeydi.

Dominic'in eli yüzümde gezinirken boğazımdan kısık bir inilti çıktı, sesi alçak ve gürültülüydü. "Lass, eğer ölürsen beni öldürür."

Lass?

Gözlerimi açmak için mücadele ettim, sanki kapaklarına çapa bağlanmış gibi hissediyordum.

Yavaşça gözlerimi kııptım ve Lochlin'in yüzüne bakmaya başladım.

Yana mı?

Titredim ve o da kollarını bana doladı. Sırtımda bir sıcaklık vardı. Yavaşça başımı çevirdiğimde Bethany'nin arkamda, Will'e sokulmuş olduğunu gördüm. Altımda beni saran kalın, kürklü bir halı vardı. Üstünde kuştüyü bir battaniye vardı, hafif ama sıcaktı.

Bunu anlamam biraz zaman aldı.

Başımı çevirip ağzım açık bir şekilde ona bakarken Lochlin güldü. "Eğer olmazsan Dom'a söylemeyeceğim, Lass. Hayattasın ve önemli olan tek şey bu." Battaniyenin altından kayarak çıktı, çıplak göğüslü ve... lanet olsun, tank gibi yapılıydı.

Sertçe yutkundum ve yorganın altına bir göz atmaya cesaret ettim. Üzerimde hâlâ kıyafet kalıntıları vardı. İç çamaşırı ve ince bir atlet.

"Sen..."

"Donuyordun, seni ısıtmamız gerekiyordu. Büyü kullanmadan en iyi yol vücut gelmektir. Özellikle de bir şekil değiştirenle, genç kız. Karnımızda fırın varmış gibi ısı ." Tekrar güldü ve taş gibi sert karın kaslarına dokundu.

Pantolonunu giyip tişörtünü çekiştirerek ona biraz mahremiyet sağlarken başka tarafa baktım. Bakmaya değer olmadığından değil - eğer vücudumun sadece belirli bir vampir için zonklıyor gibi görüldüğü gerçeği olmasaydı, bakmaktan çok zevk alırdım.

Doğrulup içinde bulunduğumuz alanı inceledim. Oda genişti, belki yirmi metre uzunluğundaydı ve farklı asılı eşyalarla kaplı ahşap kirişli yüksek bir tavanı vardı. Başımızın üstündeki ilk derisi yüzülmüş hayvanı gördükten sonra çok yakından bakmadım.

Loch, "Senin de giyinmen gerek Sienna," dedi. "Sen ve Will."

Will adının sesiyle kıpırdandı ve battaniye beline kadar dökülerek doğrulup oturdu. Bethany titredi ve Will onu tekrar örttü, elleri çıplak teninde geziniyordu.

Ona bir kaşımı kaldırdım. Elinde değilmiş gibi omuz silkti.

Birkaç dakika içinde giyinip odadan çıktık ve Bethany'yi, yüzü yılların kahkahası ve gülümsemesiyle kaplı nazik bir kadınla geride bıraktık.

"Hadi şimdi gidin, ben küçük kıza bakacağım." Önlüğünü bize doğru sallayarak bizi odadan kovdu.

Kalenin koridorlarında yürüdük ve Blackthorne kalesiyle arasındaki farka dikkat etmeden edemedim.

Rustik olduğu kesin, bu ilk şeydi. Yapıda çok fazla ahşap vardı, daha az rafine ama temizdi. Süslü tablolar ya da altın avizeler yoktu ama ışık için uçlarına mumlar yerleştirilmiş devasa boynuz setleri asılıydı.

Ancak bundan daha fazlası, araya serpiştirilmiş teknolojiydi. Bazı adamların omuzlarında telsizler gördüm ve mum ışığının arasına serpiştirilmiş, duvarlara ve tavana yerleştirilmiş gerçek elektrik ışıkları vardı.

Bakışlarımın yönünü gören Lochlin, "Komşularımız gibi teknolojiden uzak durmuyoruz," dedi.

Will . "Onu reddetmiyoruz. Tam olarak değil."

"Hayır mı?" Loch ona güldü. "Telefonunuz nerede, genç Prens?"

Will, "Bölgemizde güneş kalkanı oluşturmak için elimizdeki neredeyse her şeyi kullanıyoruz," dedi. "Ondan sonra anlamsız bir şey için geriye hiçbir şey kalmıyor."

Birinden diğetine baktım. "Bekle. Yani sınırlı bir elektrik kaynağınız mı var? Nasıl?"

Will, Loch'a baktı. "Anakaradan gelen elektrik kaynağını ellerinde tutuyorlar. Diğer bölgelerin her birine her yıl belirli bir miktar tahsis ediliyor. Bizim payımız, yarattığımız kalkan korumasına izin veriyor, hepsi bu."

Lochlin başını salladı. "Doğru. Eğer bu kadar dürüst piçler olmasaydınız, belki daha çok şey paylaşırdık."

Sözlerinde sıcaklık yoktu, düşmanlık yoktu, daha çok yorgunluk ve gerçekler vardı.

Ben daha başka bir soru soramadan Lochlin elini içeri girdiğimiz odaya doğru uzattı. "Kraliçem, takdim edebilir miyim-"

"Hayır, yapamazsın," buz ve çelikte dolu keskin bir ses havayı yarıdı. "Bunu hediye getirmişsin gibi yapmayacağız, Moonfall Klanı'ndan Lochlin."

Bir kadın bizi karşılamak için odayı geçti. Biraz ordu kıyafetine benzeyen bir şey giymişti, sadece kıyafetleri Lochlin'inki gibi rustik taraftaydı. Deri ve kürk kenarları süslüyordu. Üst kısmı belinin dar kıvrımlarını ve göğüslerinin kabarıklığını gösterecek şekilde vücuda oturmuştu.

Uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüş, karmaşık örgülerle örülmüş, birkaç küçük boncuk ve tüy parçasıyla süslenmişti.

Gözleri de sesi kadar keskindi. "Buraya ne getirdin genç Lochlin?"

Genç mi?

Lochlin tek dizinin üzerine çöktü. "Onlar-"

"Bize bir sığınak önerebileceğinizi umuyoruz," dedim reverans yaparak. "Edmund Kral Stirling'i öldürdü ve fırsat verilse William'ı burada öldürecekti. Sığınacak bir yer aramak için sizin topraklarınıza kaçtık Majesteleri."

Adını bile bilmediğimi fark ettim.

Orada derin bir reverans yaparak bekledim.

"Ya sen?" Dikkatinin Will'e döndüğünü hissettim.

"Dediği gibi, buraya gelirken neredeyse ölüyordum. İyileşmek için zaman istiyorum. Ve eğer beni dışarı atmanız gerekiyorsa, lütfen iki kadını güvende tutun." Will'in sesi, her zaman kenarda köşede kalmış gibi görünen neşeli kahkahanın yakınından bile geçmiyordu. Sesi ilk kez bir kral gibi çıkıyordu.

Yumuşak bir nefes çekti. "Nasıl oldu da hayatta kalabildin?"

Bacaklarım titriyordu ama reveranstan çıkmayacaktım. Çıkamazdım.

Jordan'ı bulmam için bana zaman tanıması için kalmamıza izin

vermesine ihtiyacım vardı. "Sienna burada ve hâlâ dinlenmekte olan Bethany beni besledi."

Bir el yılan gibi uzanıp bileğime yapıştı ve beni reveranstan çekip çıkardı. Birkaç adım öne doğru tökezledim ve içgüdüsel olarak geri çekilerek kurt kraliçenin dengesini bozdum. Bana sertçe baktı ve ben de ona baktım.

İtaatkar ve uysal olmak buraya kadarmış.

Gözleri kısıldı. "O zaman neden sen de dinlenmiyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Prensi sen mi besledin?" Etrafımda dönmeye başladı ve ben de ayaklarımı sabit durmaya zorladım.

"Evet, ama fazla değildi."

Hızını ayarladı ve Will'in etrafından dolanarak havayı kokladı. "Kan kurduyla zehirlendin, genç prens. Ve şu anda uykuda olsa da hâlâ içinde. Ölmüş olmalıydın."

Sertleşti. "Bilemezsin."

"Biliyor," diye homurdandı Lochlin. "Diana'nın burnu efsanedir. Senin üzerinde de kokladığım şey buydu ama emin olamadım."

Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamamıştım.

"Çok fazla kan yoktu," diye tekrarladım. "Bethany ona benden daha fazla kan verdi."

Kraliçe geri gelip önümde durdu. Bir vampir kadar hızlı bir şekilde elini uzattı ve çenemi kavradı. Bana zarar vermiyordu ama kesinlikle gitmeme de izin vermiyordu.

Burun delikleri alevlendi ve derin bir nefes aldı. Gözlerini kırıştırarak başını yavaşça salladı. "İmkânsız. Ama yine de burada duruyor."

Sözlerini ya da benimle ne ilgisi olduğunu anlamamıştım. "Majesteleri, lütfen-"

Beni bıraktı ve geri çekildi. "Sen de benden daha fazla insan değilsin, gerçi henüz bunu bildiğinden bile şüpheliyim."

Çenem düştü ve ağızımdan bir şeyler kaçırdım. "Sizi temin ederim, öyleyim. Daha önce hiç
-"

Yine sözümü kesti. "Şu an için bunun bir önemi yok. Bunu daha sonra tartışacağız. Lochlin, onları bana getirdiğine göre, senin gözetimindeler ve senin sorumluluğundalar. Onlara kalacak yer bul ve yerleşmelerini sağla. Tamamen dinlendikten sonra bununla uzun uzun konuşacağım. Onları yerleştir ve akşam yemeği için geri getir."

Kurt adamların kraliçesi başka bir şey söylemeden bizden uzaklaştı.

Yavaşça ayağa kalkan Lochlin'e baktım ve bana bir sırıtış fırlattı. "İyi gitti."

"Öyle mi?" William mırıldandı. "Beni zar zor fark etti bile." Gözleri bana da kaydı. "Onun dikkatini çeken sendin."

İlgiden hoşlanmadığım için kollarımı göbeğime doladım. "Yanılıyor. Benim her ne olduğumu düşünüyorsa, yanılıyor."

Vampir Bölgesi'ne ilk geldiğimde Düşes'in bana bir ömür gibi gelen sözlerini hatırlamadan edemedim.

Kim olduğunuzu ve daha da 6nemlisi ne biliyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 6

OceanofPDF.com

Dominic

T enaze töreni, Kral'ın ölümünden çok bu yeni rejim içindeki konumlarını güçlendirmekle ilgilenen kariyer sahibi diplomatların ve aristokratların uzun soluklu konuşmalarıyla dolu sıkıcı bir süreçti. Aslında, Düşes konuşana kadar, cenaze töreninden çok siyasi bir kampanyaya benziyordu. ölüleri onurlandırmak için bir tören yaptı.

Ancak Evangeline siyah dantel elbisesiyle podyuma çıktığında tepeden tırnağa silahlanmıştı ve tercih ettiği silah kelimelerdi.

"Hepimiz burada türümüzün ilk örneğini, Majesteleri Kral Stirling'i kaybetmenin yasını tutmak için toplandık. Eminim aramızda Stirling'i nasıl tanıdıklarına dair benzer hikayeleri olan birkaç orijinal kalmıştır, ancak şimdi sizinle benimkini paylaşacağım."

Gözleri doldu ama düşmeden önce gözyaşlarını geri kırıptı. "İlk anımı hatırladığımda sadece bir çocuktum, en fazla beş ya da altı yaşındaydım. bunun. Açlık. Karnımdaki o derin, kemirici ağrı bir türlü dinmek bilmiyordu. Babamın beni ormana salması ve orada ölüme terk etmesi için sadece bir keçinin telef olması yetti. Stirling beni bulduğunda aylar sonraydı. Bir ahırda kıvrılmışım, yalnızdım, korkmuştum ve kafam karışmıştı.

Ölmekten başka bir şey istememesine rağmen hayatta kalmayı başardı. Çiftçinin tavuklarına ve koyunlarına dehşet saçan iki ayaklı bir yaratığın söylentilerini duymuştu ve belki de onun gibi bir başkasını bulup bulamayacağını görmek için geldi. Beni topladı ve bizim gibi diğerlerine katılmam için Peçe'nin ötesine gizledi. O gün, o benim kardeşim oldu. O zamandan beri hayatımın yoluna ışık tutan bir fener. Ama o benim kardeşim olmaktan çok daha fazlasıydı. Aynı zamanda bir liderdi. Gerçek gücün demir yumruk yerine adil ve eşit bir el ile hükmetmek olduğunu bilen bir liderdi. Geleneklere değer veren ama aynı zamanda gelişmemizi sağlayan yeni ideolojileri de benimseyen bir liderdi. Onun rehberliğinde insanlarla anlaşmaya vardık ve göreceli bir uyum içinde yaşamamızın bir yolunu bulduk. Sadece bu da değil, kurtadam komşularımızla sayısız hayatı kurtaran uzun süreli bir ateşkes görüşmesi yaptı. Ancak uzun ve müreffeh olmasına rağmen, yönetimi olması gerekenden çok daha kısa sürdü."

Edmund'a doğru soğuk bir bakış fırlattı ve o anda onu düelloya davet edip etmeyeceğini merak ettim. Bunun yerine, devam etmeden önce ona sevgi dolu bir gülümseme bahşetti.

"Sonsuz bilgeliğiyle yeni kralımız - tanrılar onu korusun - kış uykusundan uyanan bu yeni kan kurdu versiyonunun, konakçısı öldüğünde bile yayılma yeteneğine sahip olabileceğinden korktuğu için kardeşimi yakmayı seçti. Yine de kardeşimin ölümünün tamamen başka türden bir sürüngen yaratık yüzünden gerçekleşmiş olabileceğinden korkuyorum. Ve farklılıklarımıza rağmen, eminim ki hepimiz aynı fikirdeyiz... Eğer aramızda bir yılan varsa, kişisel politikalarımızı ve gündemlerimizi bir kenara bırakmalı ve daha fazlası zarar görmeden başını koparmak için bir araya gelmeliyiz."

O zaman başını kaldırdı, her haliyle bir kraliyet mensubu gibi görünüyordu ve sesini ancak toparlayıcı bir çığlık olarak tanımlanabilecek bir şekilde yükseltti.

"Eğer aramızda bir yılan varsa, bu olayda bazılarınızın dilediği gibi davranmış olsa bile, onun hala soğukkanlı, kendine hizmet eden bir yaratık olduğunu kabul etmeliyiz. Tahmin edilemez. Acımasız. Vicdanı, sadakati ya da bir bütün olarak halkımız için en iyi olanı umursamaz." Titreyen bir yumruğunu havaya kaldırdı, kelimeler gök gürültüsü gibi yağıyordu. "Eğer içimizde bir yılan varsa, tek bir kararlılıkla kökünü kazımalı ve kan kurtlarına yaptığımız gibi onu da yok etmeliyiz. Sanki varlığımız buna bağlıymış gibi. Çünkü, dikkatinizi çekerim, eğer bunu yapmazsak, kesinlikle mahvoluruz. Benimle misiniz, kardeşlerim?"

İnsanlar Edmund'un vücut dilini okumaya çalışırken bazı hışırtılar ve fısıltılar vardı, ama ona vermek zorundaydım. Olabildiğince sakin görünüyordu. Ve çok geçmeden bir "Evet" korusu yankılandı.

"Benimle misin?" Evangeline tekrar sordu.

Koronun sesi daha da yükseldi. "Evet!"

Kalabalığa göz gezdirdi ve elini indirip kalbinin üzerine koymadan önce yavaşça başını salladı. Arkasında, Kral Stirling'in beyaz tüllere bürünmüş halde yattığı odun yığınının doğru döndü. "Kardeşim, seni özleyeceğiz. Ve bil ki oğulların ve ben gerçeği öğrenene kadar rahat etmeyeceğiz. Eğer intikam gerekiyorsa, bu bizim intikamımız olacak."

Bununla birlikte kürsüden indi ve ön sıradaki koltuğuna doğru ilerledi. Tüm bu süre boyunca Edmund'un bakışlarını üzerinde tuttu.

Sıra sende, genç yeğen.

Cesedi yakmayı kabul etmişti ama kalabalıkta homurtular vardı ve kararının popüler bir karar olmadığı hemen anlaşıyordu.

Şimdi bile, saatler sonra, av partimiz cehennem köpekleri gibi güneydoğuya doğru ilerlerken, başımı sallamaktan kendimi alamıyordum

Evangeline'in kurnazlığına hayranlık duyuyordu. Bu kadın en savaşçı erkeklerden bile daha cesurdu. Birçoğumuzun Edmund'a söylemek istediği her şeyi hiç söylemeden söyledi. Küstahlığı yüzünden onu öldürtebilirdi elbette - belki de ilerleyen günlerde öldürtecekti- ama bunun büyük sonuçları olmayacaktı. Onun adını vermemişti. Onu herhangi bir şeyle suçlamamış ya da saygısızlık etmemişti ama Kral'ın ölüm şeklini sorgulayanların şüphelerini doğrulamış ve henüz sorgulamayı düşünmeyenlerin zihinlerine şüphe tohumları ekmişti. Eğer şimdi ona bir şey olursa, bu sadece bir pislik döndüğüne dair kanıtları artıracaktı.

Emin olmak için zekice bir savuşturmaydı. Ondan intikamını almadan önce onu yere sermem gerekiyordu. Ve buna hiç şüphe yoktu. Edmund sakın ve etkilenmemiş gibi görünebilirdi ama öfkeyle kaynıyordu. Öyle ya da böyle, Düşes bunun bedelini ödeyecekti.

Nefesimin altında küfrettim. Hayatımdaki kadınlar çok cesurdu ama aynı zamanda anlaşılmaz derecede can sıkıcıydı. Düşes'in küçük isyanı, annemi kendi boynunu kurtarmaya zorlamak zorunda kalmam ve Sienna'nın itaatsizliği arasında aklımın ucundan bile geçmiyordu. Üçü güçlerini birleştirirse Tanrı hepimizi korusun. Avcıların en kana susamış olanına binmiş bir Vanatör ordusuyla karşılaşmayı tercih ederdim.

Beni deliliğin eşiğine getirmeye kararlı olmayan tek kadın yanıma geldi.

Scarlett, Edmund'la derin bir sohbete dalmış olan söz konusu adamı işaret ederek, "Çeşitli noktalarda ona yaklaşmaya çalıştım, ama Frank yanından ayrılmadı," dedi.

Frank Eleazar, Stirling'in danışman ekibinin bir parçası olan yaşlı bir soyluydu ve Edmund'un kalmasına izin verdiği birkaç kişiden biriydi.

Krallığı yönetmenin günlük sorumluluklarını devraldığında konseydeydi. Babamızın vefatından sonraki günlerde, araları iyice açılmıştı.

Frank yetenekli, saygın bir devlet adamı ve daha da iyi bir kılıç ustasıydı, üstelik güçlü bir vampirdi. Onları ayırmak, başarılı bir pusu saldırısı için zorunlu bir ilk adımdı.

"Önümüzdeki beş mil boyunca dağınık halde birkaç avcı kulübesi var," diye devam etti Scarlett doğuya doğru eliyle işaret ederek. "Eğer dinlenmek için durmuşlarsa, buralarda olmalılar. Umarım gelip gitmişlerdir. Kar yakında yeniden başlayacak gibi görünüyor ve onu gece için kamp kurmaya ikna etmeye çalışabiliriz. Sonra da harekete geçeriz."

Beklenmedik kış havası -Peçe'nin düşüşünden bu yana giderek daha fazla rastgele ortaya çıkmaya başlayan bir şey- yaz sonumuz olması gereken bir dönemde iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Sienna ve Will'e güvenli yere ulaşmaları için daha fazla zaman kazandırmıştı ama aynı zamanda başka bir endişe kaynağı da yaratmıştı. Sienna mükemmel bir biniciydi ama aynı şeyin hizmetçisi için söylenebileceğinden şüpheliydim. Ve tüm anlatılanlara bakılırsa, kardeşim oradan ayrıldığında ölümün kapısını çalıyordu.

Kar ve buza yenik mi düşmüşlerdi? Bu av sığınağında durmuş ve devam edemeyerek kalmışlar mıydı?

Ares'i dört nala mahmuzladım, 20 kişilik kabilemizin geri kalanının önüne geçerken devasa toynakları etrafımıza buz ve kar püskürtüyordu.

Eğer üçlü ileride bir sığınaktaysa, işler çok hızlı gelişirdi. Edmund üçünün de derhal idam edilmesini emredecekti, tabii içlerinden birine işkence edecek ve kaçmalarına kimin yardım ettiğini bulacak kadar zeki değilse.

Her iki durumda da, ufukta topyekûn bir çatışma vardı. Geriye kalan soru... Orada bulunanlardan kaçını kendi tarafıma çekebilirdim?

Scarlett, emin olmak için. Ve en azından ordumuzdan seçtiği üç adam. Will, Sienna ve Bethany de eklendiğinde beş kişi ederdi, tabii yardımcı olabileceklerini varsayarsak. Edmund ve on dört adamına karşı, çirkin işlere bulaştığında ya da kirli işlere ihtiyaç duyduğunda koruma için kullandığı ve babamızın öğrenmesini istemediği sadık adamlarından oluşan kampından seçilmişti.

Hiçbir şekilde ideal bir oran değildi ama Scarlett'in yetenekleri, adamlarımın seçkin eğitim seviyesi ve bu oyunda sahip olduğum deri miktarıyla, şansımızdan nefret etmiyordum. Zihinsel olarak savaşa hazırlanırken üzerime çelik gibi bir sükûnet çöktü.

Barınak görünmeden önce koku bana ulaştı.

Kan.

Sienna'nın kanı.

Gözlerimin önünde kırmızı bir deniz yüzüyordu ve bir öfke çılgınlığını zar zor zapt ettim.

"Kendinize gelin, General."

Scarlett'in kırbaç gibi keskin komutu sisi yardı ve Ares'i o kadar zorladığımı fark ettim ki ağzından köpükler çıkıyordu.

"Öfke taklidi yapmak bir şeydir. Onu gerçekten ele geçirmeye izin vermek başka bir şeydir," uyardı barınağa vardığımızda, ikimiz sürüye liderlik ediyorduk.

Attan indim ve tek bir hareketle kılıcımı çekerek Ares'i kendi haline bıraktım. Kapıya yaklaştığımda, kaçakların binayı çoktan boşaltmış olduğunu anlamak için havayı bir kez koklamam yetti.

Tanrılara şükürler olsun.

Bu, çok uzun zaman önce hepsinin hayatta olduğu anlamına geliyordu. Will'in bu şekilde kalıp kalmayacağını zaman gösterecekti.

Kapıyı tekmeleyerek açtım ve etrafımdaki sıkışık alanı değerlendirerek içeri adım attım.

Ocakta yeni yakılmış bir ateşin kalıntıları yanıyor, önünde yere yığılmış bir yığın lekeli, yün battaniye duruyordu. Kan kokusu şimdi daha da güçlüydü ve boğazımda alçak bir hırıltı yankılandı.

"İlginç. Görünüşe göre hanımlar genç prensin iyileşmesine yardımcı olmaya karar vermişler," diye gözlemledi Edmund. Ses tonu soğuktu ama beni incelerken gözlerinde sinsi bir parıltı da vardı. "Acaba yemeğini sikti mi? Siz ne düşünüyorsunuz General?"

Konuşurken diş etlerimin arasından çıkan azı dişlerimi saklamak için herhangi bir çaba sarf etmedim. "Fark etmez. Her halükarda benim elimde ölecek."

"Ama önce onu bulmamız gerekecek, değil mi?" Edmund başını eğerek cevap verdi, yüzündeki son zalim mizah da kaybolmuştu. "Eğer sınırlarımızdan kaçarlarsa, elimizde ciddi bir sorun olacak. Bunun farkındasın, değil mi?" diye sordu.

"İstiyorum."

Botlarımızın parmakları birbirine değene kadar bana doğru adım attı. "Sen benim ordumun generali misin? Ne pahasına olursa olsun tacı korumaya yeminli misin?"

Sıcak, kokuşmuş nefesi yüzümü yıkadı ve ona kafa atmamak için kendimi zor tuttum.

"Öyleyim."

"O zaman bu gece onlara nasıl yetişeceğimizi bulsan iyi olur, çünkü Düşes'in küçük konuşması köylüleri huzursuz etti. Bir yılan mı istiyorlar? Babamızın ölümünü suçlayacakları bir günah keçisi mi? Bir tane bulacaklar." Ağzının kenarlarında tükürükler oluştu ve gözleri deliliğe yakın bir şeyle doldu. "Bana hainin kim olduğunu söyleyeceksin."

William'ın kellesi yarın gün ışıyana kadar Blackthorne kalesinin koridorlarında geçit töreni için mızrağa geçirilecek, yoksa seninki onun yerini alacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Majesteleri."

Tamamen anladım.

Gece için durmayacaktık ve Edmund ile adamlarını öldürmek için bir plan yapmak üzere on iki saatim vardı.

Meydan okuma kabul edildi.

Çünkü Sienna dışarıda bir yerdeydi. Ya savunmasız, donmak üzere ve kaçıyordu. Ya da güvenli, sıcak bir yerde ve muhtemelen küçük kardeşimin kollarındaydı.

Ve bu iki senaryo da bende öfkeden feryat etme isteği uyandırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

OceanofPDF.com

Sienna

H Devasa, bakır küvete girdiğimde su baldırlarımın etrafında dönüyordu ve bir rahatlama iniltisi çıkardım. Farkında olmadan Vampir/kurtadam sandviçindeki salamın bir kısmı içimi biraz ısıtmıştı ama günler süren nem ve soğuktan dolayı kemiklerimin derinliklerine bir ürperti yerleşmişti. Buharlı, kokulu su saf cennet gibiydi.

Arkama yaslandım, sıcaklığın beni kucaklamasına izin verdim.

Birkaç saat öncesine kadar her şey çok kasvetli görünüyordu ve şimdi, bu karmaşadan kurtulma şansımız varmış gibi görünüyordu. Kimin aklına gelirdi ki? Sahte kabadayılığımın rağmen kesinlikle ben değil. Ama işte buradaydık, Kurtadam Bölgesi'nde, üçümüz de tamamen sağlamdık.

Bu da bana Will'in hâlâ iyileşmekte olduğunu ve bir porsiyon kan daha içerse muhtemelen daha çabuk iyileşeceğini hatırlattı.

Tam olarak benim kanım. Ama neden?

Kraliçe'nin sözleri tekrar aklıma geldi ve Düşes'inkilerle birlikte onları da uzaklaştırmaya çalıştım. Bu esrarengiz kadınlar, taşra kasabalarındaki bir çift ucuz falcı gibi şifreli gözlemlerini dile getiriyorlardı.

karnaval son sinirime dokunuyordu. "Sihirli" olabilirdim ama lanet bir zihin okuyucu değildim.

Tanrı aşkına, söyle ya da söyleme.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve küvetin derinliklerine gömüldüm ama zihnim rahatlayamayacak kadar meşguldü. Bu iyiydi. Akşam yemeğinden önceki zamanı plan yapmak için kullanacaktım.

Bir numaralı öncelik?

Jordan'ı bulmak.

Kurtadam Bölgesi'ne ilk girdiğimizde hipotermiye yenik düşerek keşif yapma şansımı kaybetmiştim. Bu, Kraliçe'nin güvenini kazanmam gerektiği anlamına geliyordu, böylece mümkün olduğunca özgürce hareket etmeme izin verecekti, böylece arazinin yapısını öğrenebilecektim. Bildiğim kadarıyla Ürdün hâlâ yirmi mil uzakta olabilirdi. Bu havada bin mil de olabilirdi. Peki kaleden ayrılmadan Jordan'ın nerede olduğu hakkında nasıl bilgi alabilirdim?

Bethany.

Anahtar Bee'ydi. Blackthorne Kalesi'nde gerçekten neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsanız, kimse hizmetçilerden daha fazlasını bilemezdi. Çoğu zaman hanımları ve efendileri tarafından neredeyse görünmezlerdi, bu yüzden sadece duymamaları gereken konuşmaları duymakla kalmaz, aynı zamanda dolaplarındaki iskeletlerin tozunu alır ve cesetlerin gömülü olduğu yerlerdeki pislikleri süpürürlerdi.

"Hey Bee!" Ayağa kalkıp bana verilen devasa havluya uzanırken sallanarak seslendim.

Banyoya girdi ve bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Evet?" "Bana bir yapar mısın?" Onun cevap vermesini beklemeden havluyu hala sıırıslıkla olan vücuduma sardı ve devam etti. "Hizmetçilerle dirsek teması kurmanı istiyorum. Hatta yapabilirsen mutfağa bile girmeye çalış."

"Ne amaçla?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama başka seçeneğim de yoktu. Kaışımızı planlayabilmek için Jordan'ı bulmak için yardımına ihtiyacım olduğunu söyleseydim, beni kesinlikle . Bana lmek istediğimi ve ikimizin asla tek parça halinde kurtulamayacağımızı söylerdi.

Ve muhtemelen haklı olurdu. Ama bu beni denemekten alıkoymadı. Kısmi bir gerçekle yetindim.

"Arkadaşım Jordan'nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını öğrenmem gerekiyor." Mavi gözlerini kıсарak beni dikkatle inceledi.

"Bu kadar mı? Sadece bilgi istiyorsunuz ve sonra da peşini bırakacak mısınız?"

"Sadece onun güvende olduğunu bilmek istiyorum."

En fazla beyaz bir yalan. Çünkü gerçek şu ki, artık feshedilmiş olan Peçe'nin yanlış tarafında yaşayan bir çift insan olarak?

Güvenlik bir yanılısamaydı.

Yavaşça başını salladı ve bir adım geri çekildi. "İyi o zaman. şimdi mutfaklara gidip yardım teklif edeceğim... bakalım ne öğreneceğim. Ama hiçbir söz vermiyorum!"

"Ben alırım," dedim, onu banyodan çıkarken takip ettim ve ortak odamızın ortasındaki krk kaplı yatağa doğru ilerledim. "Giyinip hazırlanabilirim, otuz dakika içinde aşağıda buluşuruz."

Durdu ve uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu.

"Aptalca bir şey yapma Sienna." Bunu söyledikten sonra odadan çıktı ve ben boğazımdaki ani düğümü yutkunarak geiştirirken onun gidişini izlemek zorunda kaldım.

Ben burada bir kurbandım. Suçlu hissedecek bir şey yoktu. Başından beri, motivasyonum konusunda hiç tereddüt etmemiştim. Ne gerekiyorsa yapacaktım.

Arkadaşımı bulup bizi eve geri götürmek için.

Birlikte.

Bee'yi önemsiyordum ve onu kasten incitecek bir şey asla yapmazdım ama o bu çarpık makinenin gönüllü bir dişlisiydi. Eğer bu canavarlar üstünlük için savaşırken onların arasında kalmak istiyorsa, bu onun için bir kabadayılıktı. Jordan'ı bulup buradan olabildiğince çabuk uzaklaşacaktım.

Dominic'in yüzü zihnimde parıldadı ve sakinleştirici bir nefes aldım.

O yanlış bir adımdı. Bir hataydı. Will'i ne kadar sevsem ve saygı duysam da, ona yardım etmek için çoğu kişinin yapabileceğinden fazlasını yapmıştım. Onu bir kez daha beslediğim sürece vicdanım rahat olacaktı. Bee'ye gelince, onun anlayacağını ummak zorundaydım. Hemen olmasa bile, bir gün. Beni affederdi ya da affetmezdi. Bu konuda yapılacak bir şey yoktu.

Kim bilebilirdi ki? Belki de beni son kez gördüğüne sevinecekti. O zaman Will'in yaşamasını istiyorsa, onunla ne durdurabileceğim ne de kontrol edebileceğim bir bağlantı yüzünden kıskanmak yerine Will'i kendine saklayabilirdi.

Bu düşünceye tutunarak hızla kurulandım ve giyindim.

Benim için temin edilen giysiler Kraliçe'nin giydikleriyle aynı tasarımdaydı. Kalçalarımın altına doğru sarkan fit, yorgunluk tarzı bir pantolon, uzun kollu bir gömlek ve üstüne giydiğim kürklü bir yelek. Rahat yün çoraplar ve bir çift siyah savaş botu kıyafeti tamamlıyordu ve alınıp hapishaneye bırakıldığımdan beri ilk kez normale yakın bir şey hissediyordum. Midem uzun ve gürültülü bir hırıltı çıkardı ve ben de sırtıma başardım. Sulu bir biftik ve her zamanki gibi güçlü olacaktım.

Kızarmış et kokularını takip ederek taş basamaklardan indim ve devasa bir yemek salonuna girdim. Etrafı çevreleyen otuzdan fazla koltuğa rağmen

dikdörtgen masanın çevresinde sadece üç sandalye vardı. Başta Kraliçe, sağında pırıl pırıl, esmer tenli, çok daha yaşlı bir adam ve solunda Will oturuyordu.

Kraliçe bana bir el salladı. "Sienna. Gel, otur."

Masanın başına doğru ilerledim ve gösterdiği yere, Will'in yanına oturdum.

"Sienna, bu Lycan. Eski kral ve benim en yakın arkadaşım ve danışmanım. Lycan, bu sana bahsettiğim yaratık."

Dudaklarımı büzdüm, tepkimi geri çektim. Kıçımın yarattığı.

Yaşlı adam beni mikroskop altındaki bir numuneymişim gibi inceledi ve ben de kıpırdamamak için kendimi zor tuttum.

"Tanıştığımıza memnun oldum genç kız," dedi sonunda ve Kraliçe'ye kaçamak bir baş selamı gönderdi.

Daha fazla hile.

Mükemmel.

Diana başını sallayarak, "Çok daha iyi görünüyorsun," dedi. "Sanırım biraz dinlenebildin?" diye sordu.

Daha çok kafamı toparlayabildim ama yine de salladım.

"Evet, Majesteleri, teşekkürler."

Milyonlarca soru dilimin ucunda tünemiş duruyordu; bunlardan ilki, insan değilsem beni ne sandığıydı. Ama buraya gelip onu kendi yemek masasında sorguya çekmek kötü bir görünümdü.

Daha az sirke, daha çok bal, Sienna.

Daha fazlasını söyleyemeden, her biri kapalı bir tepsi taşıyan üç hizmetlinin odaya girmesiyle hoşbeş kısa kesildi. İçlerinden birinin Bee olduğunu anlamam gerekenden daha uzun sürdü. Yapmaya çalıştım

Herhangi bir bilgi alıp almadığını anlamak için onunla göz teması kurdu, ancak hizmetkârlardan ilki tepsisini yere bırakıp bir hamleyle cloche'u kaldırdığında gözleri kısılmıştı.

Genç hizmetçi reverans yaparak geri çekilmeden önce, "Arpacık soğanı ve kırmızı şarap jus ile kemikli kuzu pirzolası," dedi.

Mükemmel pişmiş ete bakarken ağızım sulandı.

İkinci hizmetçi masaya doğru ilerledi. Tepsisini sunarken, "Kızarmış geyik eti, böğürtlen ve karabiber sosuyla az pişmiş olarak servis edilir," dedi.

Bu yemek de en az ilki kadar güzel görünüyordu ve Bee'nin bizim için ne hazırladığını görmek için nefesimi tutarak bekledim.

Bir adım öne çıktı ve elindeki tepsiyi tam önümdeki masaya koydu. "Yaban havucu püresi, şekerlenmiş tatlı patates, kavrulmuş lahana ve krema soslu yabancı mantar."

Geri adım atarken ayak parmaklarıma bastı.

"Tanrım," diye tısladım, bacağımda bir acı hissettim. Bu da neydi böyle?

-

"Çok üzgünüm leydim! Bildiğiniz gibi sakarım."

Ama öyle değildi ve bana yönelttiği neredeyse manik gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmıyordu.

"Prens William, zevklerinizin başka yerlerde olduğunu biliyorum, ama umarım bu ikramlardan bazılarının tadını çıkarabilirsiniz?" dedi ve aşırı parlak gülümsemesini, her şeyden çok kafası karışmış görünen Will'e yeniden yöneltti.

Tamam, yani kızgındı. Ve haklı olarak, bir başlangıçla fark ettim. Onu mutfağa mahkûm etmiştim, sevdiği adamla farklı dünyalardan geldiklerini ve kaderlerinin ayrı olduğunu bir kez daha hatırlatmışım. Ve

Şimdi burada, erkeğinin yanında oturmuş, sanki altı saat önce hepimiz aynı siperde değilmişiz gibi ikimize hizmet ediyordum.

Kahretsin.

"Hâlâ güzel yemeklerin tadını seviyorum," dedi ve Kraliçe'ye dönerek minnettar bir gülümsemeyle aynı şeyi söyledi. "Ve çok lezzetli görünüyor ve kokuyor." "Yine de," dedi Diana dudaklarını büzerek. "Burada işimiz bittiğinde, yarın buluşmadan önce tekrar beslenmeniz ve iyi bir uyku çekmeniz muhtemelen en iyisi olacaktır. Birbirimize ve Peçe'dekilere nasıl yardım edebileceğimize dair bazı fikirlerim var. Bu tartışmalar için senin keskin zekana ihtiyacımız olacak." Yüzünü bana döndü. "Söylemeye gerek yok, varlığınız

Sienna'ya da gerekli."

"Onu besleyebilirim," diye araya girdi Bee, Diana şaşkınlıkla ona bakarken yanakları renklendi.

"Sen sadece bir insansın, kızım. Sienna buradayken neden senden beslensin ki?"

Kraliçe gerçekten şaşkın görünüyordu ve dikkatsizce söylediği sözlerin incitici olmadığını biliyordum. Ama Bee'nin yüzündeki hastalıklı ifade ve alt dudağının titremesi, gerçekten de incittiklerine dair ihtiyacım olan tek kanıttı.

Hem de çok.

"Özür dilerim Majesteleri," dedi Bee derin bir reveransa dalmadan önce aceleyle. "Ben mutfağa dönüp personelle birlikte akşam yemeğimi yiyeceğim." Bununla birlikte, arkasını döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Bir yanımda onun peşinden koşmak istiyordu ama yapamayacağımı biliyordum. Diana ve hatta Will gibi insanlar geri kalanımızın nasıl yaşadığını anlamıyordu. Hizmetkârlar, insanlar, ayaktakımı... bize karşı ne kadar nazik olurlarsa olsunlar, biz onlardan aşağıydık.

Nedeni ne olursa olsun, bana daha fazla saygı duyuyorlardı ve eğer nedenini öğrenmek istiyorsam, masada hoş bir misafir olarak kalmalıyım. Yine de bu, kendimi iyi hissetmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Günahlarım hızla artıyordu. Peçenin doğru tarafına ne kadar çabuk dönebilirim o kadar iyiydi.

"Lütfen yiyin," dedi Diana, önümüze serilen yemeği işaret ederek. "Lycan, en sevdiğin kuzu yemeği."

"Sana minnettarım çocuğum," diye sırtarak cevap verdi ve ikisi rahatça sohbet ederken tabağını doldurdu.

Bir çift kuzu pırzolasını çatalladım ve yanımda bir dirsek hissettiğimde yaban havucu yemeye başlamıştım.

"O iyi mi?" Will fısıldadı. "Sence içimizden biri oraya gidip onunla konuşmalı mı?"

Başımı salladım ve yakınımaya eğildim. "Burada kalmamız gerekiyor. Bee iyi olacak." Ben gider gitmez.

Diplomasi zor bir şeydi, özellikle de zaman kadar eski bir kavgaya sahip türler arasında ve Will'in bir hizmetçiyi kontrol etmek için ayrılması iyi bir görünüm değildi.

"Roma'dayken, size güvenmelerini istiyorsanız Romalıların yaptığını yaparsınız.

Onunla daha sonra konuşup açıklayacağım."

Will isteksizce başını salladı ve kendine bir tabak hazırlamaya başladı.

"Geciktiğim için lütfen beni bağışlayın Majesteleri," diye gürledi tanıdık bir ses.

Başımı kaldırdığımda Lochlin'in yaralı ama yakışıklı yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle odaya girdiğini gördüm.

"Yolda onlarca kez durduruldum," diye açıkladı Lycan'ın yanındaki koltuğa oturup parmaklarıyla bir kuzu pırzolaya uzanırken. "Bazı alfalar

neden oylama için toplanmadan aramızda iki insan ve bir vampir kraliyet mensubunun bulunduğunu sorguluyorlar."

Güçlü, beyaz dişleriyle pırzolayı parçaladı, kemiği masaya koymadan önce tek lokmada yuttu.

"Neden?" Diana, kara kaşları altında yükselirken cevap verdi. "Çünkü ben öyle söyledim, işte bu yüzden."

Lycan onun elini nazikçe okşadı.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin aşkım. Onlar alışkanlıkların ve geleneklerin yaratıklarıdır. Demokrasi gibi hissettirmesini tercih ederler. Toplantıyı planlayın ve her zaman yaptığınız ve bana onlarca yıldır yaptığınız şeyi yapın."

"Peki, söyle bakalım, nedir bu, bilge kişi?"

Yaşlı kurt kızarmış bir havucu çatallarken göz kırptı. "Bunun en başta kendi fikirleri olduğunu düşünene kadar etraflarında daireler çizerek konuşun."

Diana'nın dudakları sevecen bir gülümsemeye dönüştü. "Peki. Onlara şaka yapacağım. Yarından sonraki gün için bir zaman belirle ve sürülere haber ver, Loch."

Bu bilgiyi bir parça geyik etiyle birlikte çiğnerken yerimde kıpırdandım.

Ya bu kadar basit değilse? Ya sürüler bir araya gelip bizi görevden almak için oy kullansaydı? Ya da daha kötüsü?

Jordan'ı bulmalıydım ve bunu hızlıca yapmalıydım.

Elinde bir sürahi ile odaya girdiğinde bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Ale, Majesteleri?"

Keskin bir nefes aldım ve geyik eti parçası boğazıma takıldı.

Belimden eğilerek öksürmeye çalıştım ama .

"Misafirimiz boğuluyor!" diye bağırdı Kraliçe.

Jordan'ı görmenin şokundan olduğu kadar havasızlıktan da paniğe kapıldım ve ayağa fırlayıp masadan uzaklaştım.

"Ona karşılık vermeli miyim yoksa-"

Bir çift kol belimi çevreledi ve sonra-

"*Gack!*" Et parçası ağzımdan fırladı ve birkaç metre ötedeki taş zemine düştü.

"Buyurun, bayan."

Nefes nefese döndüğümde Jordan'ı bana bakarken buldum, o tanıdık, şapşal gülümsemesi yakışıklı yüzünü sarmıştı.

"Ceecee," diye fısıldadı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Çaresizce ona sarıldım.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, ey nazik yabancı! Sana minnet borçluyum," diye bağırdım gür bir sesle. Sonra dudaklarımı kulağına bastırdım. "tanımıyormuşuz gibi davranalım. Benimle gece yarısı merdivenlerin buluş. Eğer yalnız konuşacak bir yer bulamazsak, sana her şeyi açıklayan bir not vereceğim. Soru sorma, sadece anladıysan başını sallama, Jordan."

Lütfen, Tanrılar, anlamasına izin verin.

Nefesimi tuttum, dualarım bir ayın gibiydi. Sonunda başını salladığında rahatlayarak neredeyse yere çökecektim.

"genç adam," dedi Diana. O ayağa

kalkarken ben de masaya döndüm.

"Adın neydi senin?"

Jordan dikkatini kraliçeye çevirmeden önce bir süre bana baktı.

"Ben Jordan."

"Evet. Şimdi hatırladım. Killian sürüsünden. Hızlı hareketiniz çok takdir edildi. Bu asil davranışını alfana anlatacağımdan emin olabilirsiniz."

Jordan ona gülümsedi ve başını salladı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Başını salladı ve el sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Gecenin geri kalanında izinlisin. Kendi biramızı kendimiz doldurabiliriz."

Jordan başıyla selam verdi ve arkasına bakmadan odadan çıktı. Adrenalin ve rahatlamanın etkisiyle bacaklarım hâlâ titrerken minnettar bir iç çekişle yerime oturdum.

Belki de geyik eti yerken neredeyse boğulup öleceğim için bana acıdığı içindi. Belki de zaten uzun bir gün geçirdiğimi fark ettiği içindi. Ama her ne sebeple olursa olsun, Kraliçe yemeğin geri kalanının yiyecek, içecek ve havadan sudan konuşmalarla geçmesine izin verdi. Neredeyse sonumla karşılaştıktan bir saat sonra, odamdaki makyaj masasına oturmuş, hala bu mucizevi olayların etkisindeydim.

Buraya geleli bir gün bile olmamıştı ve Jordan'ı çoktan bulmuştum. Sadece sürüler toplanmadan önce bizi buradan çıkaracak bir plan yapmam gerekiyordu.

Ya da Dominic ve Edmund bizi buldu.

Bu düşünceyle ürperdim ve sonra bunu bir kenara ittim.

Olumlu şeylere odaklanın.

Geçen günleri takip etmek için bileğime taktığım boncuklu bileklikle oynadım. Jordan'ı buradan çıkarıp bizi eve götürecek gemiye bindirmek için hâlâ çok zaman vardı.

Kapı açıldı ve Bee yüzünde soğuk bir ifadeyle odaya girdi.

"Hey," dedim yüzümü ona dönerek. "Olanlar için gerçekten üzgünüm-"

"Özür dileycek bir şey yok," diye aniden sözünü kesti ve önlüğü belinden çekip yere fırlattı. "Sorun değil. Ben iyiyim."

Kesinlikle değildi.

"Bak, senden bunu yapmanı istememeliydim bile. Akşam yemeğini bizimle birlikte masada yemeliydin."

"Arkadaşın Jordan kaleden yaklaşık iki mil uzakta bir aileyle yaşıyor," dedi bana doğru ilerlerken ve elimden saç fırçasını alırken. "Onlar Killian sürüsünün bir parçası ve söylentilere göre zalim bir grup değillermiş."

Ona bunu zaten kendim bulduğumu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. "Bu harika. Çok teşekkür ederim! Artık çok daha rahat dinlenebilirim."

Saçlarımı taramaya başlarken cevap vermedi. "Bir şey yedin mi?" Nazikçe sordum.

"Peynirli sandviç ve bir paket cips yedim, teşekkürler."

"Senin için cebime birkaç kuzu pirzolası koydum," dedim, önümdeki makyaj masasının üzerinde duran peçeteye sarılı paketi göstererek.

"Hayır, teşekkürler. Doydum." Birkaç dakika sessizce saçlarımı taramaya devam etti ve sonunda, "Seninle nasıl gitti? Kraliçe durumumuza sempati duyuyor gibi görünüyor mu?"

"Öyle. Yemek aslında çok iyi geçti. Diana kurtadamların kraliçesinin olmasını beklediğimden çok daha iyi biri," diye düşündüm düşünceli bir şekilde. "Ah!"

Döndüm ve bana masum gözlerle bakan Bee'ye ters ters baktım.

"Özür dilerim. Çok mu zor oldu?" "Biraz, evet."

Acıyan kafa derimi ovuşturdum ve aynaya döndüm. Artık teknik olarak hizmetçim olmadığı için saçımı yapmasına hiç gerek yoktu, bu yüzden şikâyet etmeyecektim. Ama lanet olsun, sanki ona borcu varmış gibi o düğümü çekiştirip duruyordu.

"Zaten işim bitti," dedi burnunu çekerek, fırçayı bırakıp kelebek saç tokamı alırken. "Gece düğümlenmesin diye saçımı gevşek bir topuz yapacağım ve-"

Kafatasıma keskin bir acı saplandı ve nefesimi kesti.

"Allah kahretsin, kadın!" O kadar hızlı ayağa kalktım ki altımdaki tabure yan dönerek ona baktı. "Ayak vuruşunu anladım. Bunu hak ettim. Ama üzgün olduğumu söyledim. Başka ne yapmamı istiyorsun?"

"O kadar zeki, komik ve güzel olmanı istemiyorum," diye karşılık verdi, gözlerinde yaşlar birikmişti. "Benim gibi sıradan bir insan olmanı istiyorum. Ama hayır... sihirli kana sahip olmalısın ve şimdi sadece sevdiğim adamın sana ihtiyacı yok, Kraliçe de senin yeni en iyi arkadaşın olmak istiyor ve ben hala saç taramak ve boşaltmak için iyi olan aptal eski ben'im... daha fazlası değil."

İki elini de ellerimin arasına aldım. "İstedığinin ben olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Bana baktı ve başını salladı. "Artık hiçbir şey bilmiyorum Sienna."

"Sen bakmadığında sürekli sana bakıyor. Ve benden içtiğinde bile, senin içmeni dilediğini biliyorum. Sen ağlayarak gittiğinde, peşinden koşmak istedi. Eğer sana karşı hisleri olmasaydı, hiç umursamazdı." Dudağımı kemirdim ve çaresizce omuz silktim. "Ne olduğumu ya da kanımın ona neden yardım ettiğini bilmiyorum. Ama sana söz verebilirim ki, hayvanat bahçesindeki bir yaratık gibi hakkında konuşulması hiç de hoş bir şey değil."

Ön kolunu burnunun üzerinde gezdirdi ve başını salladı. "Biliyorum. Gerçekten kafa karıştırıcı olmalı. Ben sadece... Sienna'yım, haklı olsan bile. Beni istese bile ne fark eder ki? Birlikte olamayız. Sadece vampir olduğu için değil, prens olduğu için de. Biz ayrı dünyaların insanlarıyız. O bir kedi, ben de bir fare olsaydım daha çok şansımız olurdu."

"Kafana bir tokat daha mı atmam gerekiyor?" Ona kaşlarını çatarak talepte bulundum. "Biz ne zamandan beri pes eden kadınlar olduk? Avcılarla yüzleşen ve onlardan kurtulan sürükler biz değil miyiz?"

"Sanırım." Omuz silkti ve ben de onu hafifçe salladım.

"Bizler bir vampir sürüsünden kaçan, kanlı bir buz fırtınasında at süren ve kurt adamların ülkesine girerek canımızı tehlikeye atan kadınlar değil miyiz?"

"Öyleyiz," dedi, sesi şimdi biraz daha güçlüydü.

"Sakın bana şimdi uysallaşmanın zamanı olduğunu söyleme. Bunun -bir prensi baştan çıkarmanın- sınırı çizdiğin yer olduğunu mu?" Bir çıkardım. "Öyle olmadığını söyle."

Cidden başka bir insanı bir vampire hamle yapması için cesaretlendiriyor muydum?

Ama lanet olsun ki aralarında değerli görünen bir şey yoktu...

Gözlerini kuşkulu bir şekilde kısarık kırıştırdı. "Yani sence onu baştan çıkarmalı mıyım?"

"Evet. Kraliçe'nin istediği gibi onu beslemek için birlikte gideceğiz. Önce ben gideceğim ama sonra sıvışacağım ve sen de kendini tatlı olarak sunacaksın... birden fazla şekilde."

Yanakları kızardı ama yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Sanırım deneyebilirim."

"Otur!" dedim, tabureyi dikleştirerek. "Seni taze ve güzel göstereceğiz ve sana seksi bir gecelik bulacağız. Bir Prensi Baştan ıkarma Operasyonu tam gaz devam ediyor."

Bee'nin saçlarını tararken ve heyecanla konuşmasını dinlerken, karnımda büyüyen mide bulantısını düşünmemeye çalıştım.

Will ve Bee'nin birbirine ait olduğunu düşünmüştüm.

Ve onunla sonsuza dek mutlu olabileceğini düşündüm - hepimizin kurt adam ya da Edmund'un ellerinde korkunç bir şekilde lmediğimizi varsayarsak. Ayrıca, Jordan ve ben kaışımızı planlarken onun Will ile nişanlı olması da hiç fena değildi.

Yine de suçluluk duygusu vardı.

Çok zgnm, Bee.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

OceanofPDF.com

Dominic

A Ormanın kenarında, vampirler ve kurtadamlar arasındaki bölgede, Edmund'un birliğiyle birlikte durdum. Vampirlerin kokusu Avımız hala havada yoğun değildi, kar ve buz nihayet hafiflemişti. Şimdi, üç atın ve bir kurt adamın izleri şafağın ışığında açıkça görülebiliyordu.

Başarısız olmuştum.

Ama kaçmamışlardı. Sadece eski dostum Lochlin olduğunu tahmin edebildiğim bir kurdun yardımıyla kaçmış ve Kurt Adam Bölgesi'ne girmişlerdi.

İçimde rahatlama ve öfkenin garip bir karışımı bir araya geldi. Buraya kadar gelebilmişlerdi. Ama kadınıma hâlâ ulaşamıyorlardı, bu da kaynatıyordu.

Scarlett ve atı yanıma yanaştı ve vücudunun titrediğini hissedebiliyordum.

"Koş," diye fısıldadı. "Henüz yetişmedi, vaktin var. Git."

Önce ağaçlara, sonra da sınırlarımızın ötesinde doğan gerçek güneşi görmek için ufka baktım.

"bir yer bulamadan güneş beni çoktan öldürürdü." Sesimde duygu yoktu. Kaderimin mühürlendiğini biliyordum.

Kabuk bağlamış karların arasından yaklaşan atların sesleri hepimizi kendimize getirdi.

Scarlett'e, "Vanatörlerle temasa geç," diye seslendim. "Onun işini bitirmek için ihtiyaç duydukları her şeyi onlara ver. Planı uygulamaya koy. Sahte belgeler sende."

Bana bakarken gözlerinin etrafındaki deri gergindi. "Dom, lütfen-" "Savaşmadan teslim olmayacağım," dedim. "Ama işim bittiğinde, toz olup gittiğimde, onu durdurmaya çalışan biri olduğunu bilmeliyim. Will'i tahta oturtmaya çalışıyorum."

Edmund ve lordları görüldüğünde, "Ölmüş olman neden umurunda olsun ki?" diye sordu.

Ona cevap vermedim ama sebebin annemin, Will'in ve düşesin ötesinde olduğunu biliyordum.

Edmund hayatta olduğu sürece Sienna güvende olmayacaktı; artık onun benim için bir anlamı olduğunu biliyordu ve bu, onu avlamaya devam etmesi için yeterliydi. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeyi reddettim; onun güvenliğini kendi güvenliğimden, hatta belki de kendi ailemden bile üstün tutmaya istekli olduğumu.

"Yumuşuyorum," diye fısıldadım.

Attan indim, Ares'in boynunu okşadım ve Scarlett ile atımın önünde birkaç adım atarken kılıcımı çektim.

Atını dizginlerken Edmund'un yüzü karardı. "Ve şimdi gerçek herkesin görmesi için burada. Şüphelenmediğimden değil. Beni aptal mı sanıyorsunuz, General? Will'i desteklediğini ve beni küçümsediğini biliyorum. Beni, kılıcınla öldürmek istediğin kişinin ben olduğuma ikna etmek için ne kadar ileri gideceğini görmek istedim.

aitti." Sanki gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi ağır bir iç çekti. "İtiraf edeyim, o kıvılcık saçlı kızın Will tarafından becerildiğini düşünerek beni bir an için neredeyse kandırıyordun. Verdiğin tepki... senin gibi değildi. Sonunda bizden biri gibi davranmaya başladığın için neredeyse gurur duyacaktım. Ne yazık ki, bu kısa sürdü. Her zaman olduğun izci çocuğa geri döndün, ha?"

Ona baktım ve kılıcımın kabzasını ahşap sapı inleyene kadar kavradım.

"Edmund Blackthorne, sen teyzemizin bahsettiği yılanı. Tahttaki yerini sağlamlaştırmak için babamızı öldürdün. Vampir Ordusu'nun Generali olarak seni görevinden almak benim hakkım ve yükümlülüğümdür. Ve kelleni."

Edmund'un etrafındaki askerler ve lordlar arasında bir soluk dalgalandı. Gözleri kısıldı ve sonra yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Hepsi kendini tahta oturtmak için mi?"

"William kral olmalı," diye homurdandım.

"Peki ya ölürse? O zaman kral sen olursun. Beni öldürüp Will'in öldüğünü öğrenmen ve bu sırada yas tutan kardeş gibi davranman ne kadar da uygun. Ne demiştin? William'ın kafasını mızrağa kendin mi geçirecektin? Hatta, eğer yanılmıyorsam, kıskançlık krizine girerek herkesin duyması için kükremitiniz. Tsk, tsk, General. Bana sorarsanız ne kadar özensiz bir komplo kurmuşsunuz. Babamızı öldürmek, sonra da beni suçlamak mı? Hepsi güç için."

Etrafındakiler rahatsız bir şekilde eyerlerinde kıpırdandılar. Sözlerinde benden çok daha zarıftı. Tanrılar kahretsin, düşesten politika ve süslü konuşmalar hakkında daha çok şey öğrenmeliydim.

"Hepiniz onun William'la ilgili sözlerine ve tahtı ele geçirmek için beni öldürmek istediğini itiraf etmesine tanık oldunuz. Bağlayın onu."

Onu vatana ihanet ve babam kralı öldürmek suçlarından halka açık bir infaz için geri getireceğiz."

Bazıları isteksizce de olsa, grup atlarından inmeye başladı. "Peki ya William?" Frank söyledi.

"İnsanlara yılanlarını bir tepside verdikten sonra onunla ilgileneceğiz... eğer genç prens çoktan ölmediyse. Generali yakalayın, hemen!"

"Beni almadan önce öleceğim," diye hırladım ve kılıcımı kaldırdım. Arkamdan bir çığlık geldi.

Başımın arkasına öyle sert bir darbe aldım ki dünya karardı ve yüzüstü karın içine yığıldım.

"Çok üzgünüm Dom, ama bu şekilde ölmeni izleyemem," diye mırıldandı Scarlett, ben uzuvlarımı hareket ettirmeye çabalarken sesi bir odaklanıp bir kayboluyordu. Bir asanın ucunu tam kafatasımın dibine vurmuş, zilimi öyle sert çalmıştı ki, kendime gelmem birkaç saat sürmüştü.

Hava hâlâ soğuktu, daha da soğuktu çünkü kışıma kadar kara batmıştım. Uzakta bir kamp ateşi çıtırdıyordu ve alçak sesle konuşulduğunu duyabiliyordum.

Vücudumu hızlıca gözden geçirdim, nefesim göğsümde düğümlenirken içimde yakıcı bir acı dolaşıyordu. Aşağıya baktığımda, vücudumun üst kısmına çakılmış dört tahta kazığın izlerini açıkça görebiliyordum. Ejderha kanı ağacının koyu kırmızısı Edmund'un hatası değildi. Daha derin bir nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim kazıklardan en az ikisiyle delinmişti. Tek yapabildiğim kısa nefesler almaktı.

Kazıklardan biri tehlikeli bir şekilde kalbimin yakınına saplanmıştı. Her atışında tahtanın kalbime sürtündüğünü hissedebiliyordum.

Artık benim için hızlı ve kolay bir kaçış olmayacaktı.

Dinlenmek için durmuştuk. Sienna ve Will'in izlerini aramakla geçen uzun bir gecenin ardından atların dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Diğerlerinden oldukça uzaktaydım, kollarım ve bacaklarım kalın bir ağacın arkasına bağlıydı. Parmaklarım soğuktan ve bileklerimdeki zincirlerin gerginliğinden uyuşmuştu. Sadece gözlerimi kaldırarak etrafı taradım ve kaçışıma yardımcı olacak elimde ne olduğunu görmeye çalıştım. En azından Edmund gözlerimi oymamıştı.

Anladığım kadarıyla yardım için pek bir şey yok.

Scarlett, Edmund'un hemen yanına oturdu, bir eliyle onun kalçasını okşarken Scarlett hareketsiz bir şekilde önüne bakıyordu.

Ona ne kadar kızgın olsam da, yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyordum. Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım. Ama bu içinde bulunduğum durumu ya da şu anda bir şiş kebab gibi şişlendiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Lordlar Edmund'un etrafında çeşitli pozisyonlarda durmuş, hiç şüphesiz gözüne girmeye çalışıyorlardı. Askerlerim kampın etrafında çalışıyor, atları besliyor ve ormana göz kulak oluyorlardı. Hâlâ Kurtadam Bölgesi'nin sınırında ilerliyor olmalıydık ve bu kadar yakın bir yerde saldırıya uğramak duyulmamış bir şey değildi.

Lordlardan biri ayağa kalktı, bir kupa kaptı ve bana doğru yöneldi.

Frank Eleazar. Piç kurusu. Edmund'un en büyük destekçisiydi ve onu ihtiyacımız olan, güçlü, hayat dolu ve taca layık bir kral olarak selamlıyordu.

Frank yaklaşırken, "General, şimdiye kadar uyanmış olabileceğinizi düşünmüştüm," dedi.

"Edmund'un konseyi olmadan çok önce babamın konseyiydin," diye homurdandım, kanla ıslanmış nefesim boğazımdan yukarı fışkırıyordu. "Hain."

"Tam tersine, burada hainin sen olduğuna inanıyorum. Edmund ölümünüzün yakın olduğunu açıkça belirtti. William'ı tahta oturtmak için can attığını biliyor. Ya da daha kötüsü, kendini." Önümde çömeldi ve fincanı dudaklarıma bastırdı.

Başımı çevirdim, o anda yapabildiğim tek meydan okuma hareketiydi bu.

Sesini, ona bu kadar yakinken zar zor bir tona indirdi. "Hadi ama Nicky. Bir anda kaçamayacak kadar zayıf düşmek istemezsin, değil mi? Bahisler sorun olacaktır ama içersen o kadar da sorun olmaz."

Başımı ona doğru çevirdim ve onu doğru duyduğumdan tam olarak emin olamadan bakakaldım. Bana verilen ve sadece Düşes tarafından kullanılan lakabı neden kullanmıştı ki?

Yaşlı devlet adamı gülümsedi ve kupayı tekrar dudaklarıma götürdü. İçtim, bal likörüne karışan kan miktarı karşısında şok olmuştum, bal liköründeki yoğun balla birlikte bakırımsı tat tatlı ve canlandırıcıydı.

Ben bardağı kurularken Frank topuklarının üzerine oturdu. "İşte, bu daha iyi, değil mi?"

"Sakinleştiricinin hepsini içtiğinden emin olun!" Edmund bağırdı.

Öğürdüm ve yana tükürdüm ama artık çok geçti. Hepsini yutmuştum. Frank'e dik dik baktım, içimi bir nefret dalgası kaplamıştı.

"Sen gerçek bir piçsin. Ve babam sana güvendi."

Başını yavaşça eğdi, boş bal likörü bardağına baktı, sesi yine alçaktı, kelimeleri zar zor nefes alıyordu.

"Ben... baban iyi bir adamdı, Nicky. İyi bir adamdı. Yıllarca onu öldürmeye çalışan biri tarafından rahatsız edildiğine inanıyorum. Ve aslında, Edmund'un ölmeden birkaç dakika önce odasına girdiğini gören iki hizmetçim var. Öldürüldüğünden oldukça eminim. Edmund tarafından."

Neden bunu bana şimdi, o piçin emirlerini yerine getirirken söylüyordu? Ona baktım ve sakınleştiricinin etkisini göstermesini bekledim.

"Başını biraz eğ, çalışıyormuş gibi yapmalısın. Seni bu geceye kadar serbest bırakamayacağım, hazır olmalısın." Frank uzanıp yanağımı okşadı, tıpkı bir çocuğun yanağını okşar gibi.

Şok.

Duyduklarım karşısında daha fazla şok olamazdım. Frank, Edmund'la birlikte değil miydi?

Başımı yana salladım ve sonra tekrar yukarı kaldırdım. "Sen-" "Yıldandan nefret ediyorum," dedi Frank, "babanı bir dost, bir iyi olarak sevdim, sadık bir dostum. Ve William'ın tahtta olduğunu görmek için elimden geleni yaparım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım rahatlamış bir şekilde, çenem göğsüme degecek şekilde başımı eğdim.

Keskin bir nefes aldım ve Frank sesini yükselterek başımın yan tarafını kelepçeledi.

"Kralımız hakkında bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim, hain!"

Bir kez daha yıldızlar görmeye başladım, içimdeki kazıkların açık yaraları sert hareketlerden dolayı zonkluyordu, onun uzaklaşmasını ve kupayı askerlerden birine vermesini izledim.

"Karıştırma kabıyla birlikte iyice yıkadığınızdan emin olun, birinizin attan düşmesini istemeyiz."

Başımı eğdim, vücudum titreyip sarsılırken sakinleşmiş gibi davrandım. Hayati bir organımı delmemiş olsa da ejderha kanı odunu beni yavaş yavaş zehirliyor ve gücümü tüketiyordu.

On dakika sonra iki adam gelip beni serbest bıraktılar ve Ares'in sırtına doğru kaldırdılar, beni karnımdan eyere bağladılar. İçimden çıkan iniltiye engel olamadım, kazıklar daha da derine saplandı.

"Bilmiyorum Jack, bundan hoşlanmadım. O bizim generalimiz." O benim askerlerimden biriydi, Rafe.

Adamlarımdan biri olan Jack iç çekti. "Başka seçeneğimiz yok. Eğer yapsaydık, generali serbest bırakırdım. Yeni kralımızı sevmiyorum, beni titretiyor.

bana baktığında."

Rafe bileklerimi gevşekçe bağladı. "Eğer General onun yılan olduğunu söylüyorsa, ona inanırım."

İçimde küçük bir gurur patlaması oldu. Adamlarım hâlâ bana güveniyordu. Ama yine de kıpırdamaya ve sakinleştirilmediğimi anlamalarına izin vermeye cesaret edemedim. Bu sadece onları tehlikeye atardı.

Gün ilerledi ve gece olduğunda, kaleden çıkıp Will ve Sienna'nın sığındığı ilk av kulübesine dönmek için hâlâ yarım günlük yolumuz vardı. Vücudum ağrıyor ve her yerimden ter damlıyordu. Kazıklar yakında çıkarılmazsa, işe yaramazdan da beter olacaktım.

Ölmüş olurdum.

"Burada kamp kurun," diye bağırdı Edmund. "Ben kulübede kalacağım, siz de nerede uyuyabiliyorsanız orada uyuyun. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz."

Scarlett'e parmaklarını şıklatarak onu tekrar içeri götürdü.

Tiksintiyle izledim ama onu kurtarmak için hareket edemedim. Uzuvarım uyuşmaya başlamıştı ve bunun soğukla hiçbir ilgisi yoktu. Boğazımın arkasında ejderha kanı odununun keskin ve temiz ısırığının tadını alabiliyordum.

İkimizi de buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Bir an sonra Ares'in sırtından indirildim ve bir kez daha bir ağaca bağlandım. Kamp çabucak kurulmuştu; askerler ve lordlar etraflarındaki karı eziyor, ateş yakıyor ve ortaya büyük bir tencere koyuyorlardı. Lordlar arasında kahkahalar vardı ama askerler arasında yoktu. Onlar sessizdi. Sakinlerdi. Kendi aralarında oturuyorlardı. Kurtadam Bölgesi'nden bu kadar uzakta muhafızlara gerek yoktu.

Frank tencerenin üzerine eğildi ve karıştırdı, sıvı kararmış tencerenin sıcak kısımlarına çarptıkça cızırdıyordu. Elini uzattı ve Rafe ona uzattı.

bir kase. Çorbadan biraz aldı ve tadına baktı. Gözlerimi kısıarak kolundan bir şeyin tencereye düştüğünü ve vücudunun açısıyla diğerlerinden gizlendiğini izledim. Bir kez daha iyice karıştırdı.

"Tadı olabileceğı kadar güzel. Devam edin ve kendinize servis yapın," diye Frank iki kase daha alırken.

Rafe ve Jack ilerlemediler ama başlarını birleştirerek arkalarına yaslandılar.

Lordlar ve diğer askerler ise hemen içeri girdiler. Frank kulübeye iki kâse götürdü ve botunun ucuyla kapıyı çaldı.

"Majesteleri, biraz yemek ister misiniz?"

Kapı hızla açıldı ve çıplak Edmund tek kelime etmeden Frank'in elindeki iki kâseyi çekip aldı, sonra da kapıyı çarparak kapattı.

Yatakta yatan Scarlett'e bir göz attım, o da çıplaktı, gözleri o kısacık anda nasıl olduysa benimkileri bulmuştu.

Sertçe yutkundum.

Seçmek zorundayım. Scarlett ya da Sienna.

Hayır, ikisini de kurtaracağım. Ama nasıl? Asıl soru buydu.

Bir saat geçti ve lordlar ile askerlerin her biri teker teker yere yığıldı. Rafe ve Jack hariç hepsi.

İkisi de etraflarına bakındı ve herkesin uyuduğunu gördü.

Frank ayağı kalktı ve onlara yanına gelmelerini işaret etti.

"Beni dinleyin." Onları benim ağaca bağılı olduğum yere götürdü. "Siz ikiniz General'le birlikte gidip gerçek kralı geri getireceksiniz. Anladınız mı?"

Rafe'nin çenesi düştü ve Frank başını sallayarak onları bana doğru itti.

"Tartışmayın. İşe yaramaz ve kazıklarla dolu olduğu için sakinleştirici ve kaçıışı için suçlanacak biri olmalı. O da siz ikinizsiniz."

Jack homurdandı ve Frank bir eliyle onun omzuna vurdu.

"General başından beri haklıydı. Edmund kralımızı öldürdü. Şimdi gidin. Üçünüz de."

"Yemek yemeyeceklerini nereden biliyordunuz?" Jack ve Rafe beni çözerken sordum.

Frank gülümsedi. "Onlara yapmamalarını söyledim. Edmund'un yaptıklarına katılmadıklarını konuşurlarken duyduğumu söyledim. Ceza olarak, yemek yok."

Elini ne kadar ustaca oynadığını fark ederek ona baktım.

"Belki de kral *sen olmalısın*, Frank."

Yaşlı adam güldü. "Kendimi bir kase çorbaya daha ihtiyaç duyarken buldum. Kardeşin Dominic'i geri getir. Hepimizin iyiliği için."

"Scarlett," dedim. "Onsuz gitmiyorum."

Frank yüzünü buruşturdu. "O iyi, General. Ona zarar vermeyecek ve onu kurtarmak için zamanınız ."

İplerimden kurtulup öne doğru fırladım, Rafe ve Jack beni yakalayıp tuttular.

Frank başını salladı. "Onu şimdi koruyamazsın. Sadece bir kişinin değil, tüm insanlarımızın iyiliğini düşünmelisin. O güçlü biri. Üstesinden gelecektir."

Dizlerimin üzerine çöktüm, dünya sallanıyordu. "Onu geride bırakmayacağım."

Frank, Rafe ve Jack'e dönerek, "Elimi zorluyorsun, Nicky," diye iç geçirdi. "Onu buradan çıkarın. Bölgenin sınırına yaklaşına kadar kazıkları çekmeyin."

"Hayır!" Kelimeyi homurdanarak söyledim, ciğerlerim tıkırdıyordu.

Ama Rafe ve Jack'in bana manevra yapması için hiçbir şey gerekmedi. Beni Ares'in sırtına ittiler ve Rafe dizginleri aldı. Alt dudağımdan kan damlarken eyerin ön tarafını zar zor tutabiliyordum.

Frank döndü ve kendine bir kâse doldurup yemeye başladı.

Genç askerlere, "Atlarınıza binin," dedi.

Bana başka seçenek bırakılmamıştı. Ares öne fırladı, çocuklardan biri tarafından sarsıldı. Ben daha kendimi atın sırtından atamadan, iki genç asker beni de yanlarında sürükleyerek gecenin karanlığına doğru hızla uzaklaşıyorlardı.

Çok özür dilerim, Scarlett. Lütfen beni affet.

Rafe ve Jack ormanın içinde, Edmund'un av partisinin karda açtığı patikayı takip ederek hızlandılar.

"General, Lord Frank sizi neden serbest bıraktı? Edmund'a sadık görünüyordu."

"Görünüşe göre onun güvenini kazanmak için yapması gerekeni yaptı. Edmund'un yalanlarına herkes inanmıyor," diye açıkladım Ares'in toynaklarının her adımında büyüyen acı sisinin içinden. "Hayatta olmamızın tek sebebi de bu. Şimdilik benimle birlikte siz de hainsiniz. Bunun için özür dilerim."

Ondan sonra, geldiğimiz yoldan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geri dönerken sessizlik hüküm sürdü. Bu hızla gidersek, atlar bizi güneş doğmadan kurtadamların bölgesine ulaştırabilirdi ama çok fazla değil.

Gece üzerimize çöktü ve atları elimizden geldiğince dinlendirdik, askerler birkaç noktada yanlarında koşuyordu. Jack ve Rafe hiç şikâyet etmediler ama ben onların korkusunu yüzüme çarpan soğuk kadar net hissediyordum.

Şafak yaklaşırken yine iki bölgenin sınırına ulaştık. Rafe, "Dur, çivileri çıkarayım," dedi.

Gömleğimden, ağzımdan ve burnumdan kan sızıyordu. Acı düşüncelerimi öylesine tüketiyordu ki, eğer seçme şansım olsaydı kafamı kesmelerine isteyerek izin verirdim.

Kazıklar gıcırtilı emme sesleriyle çıktı ama umurumda değildi. Onlar gider gitmez acı da hemen azaldı.

Yavaş ve derin bir nefes alıp yaraları test ettim. İyileşmemiş olsalar da hızla iyileşiyorlardı.

Omzumun üzerinden açıklığa ve göremediğim av kulübesine doğru baktım. Arkadaşımın hâlâ orada olduğunu biliyordum. Onu oradan çıkarmanın bir yolunu bulacaktım. Bulmak zorundaydım.

"Devam ediyoruz," dedim kelimeleri sanki kazıklar çekilmemiş gibi zorlukla söyledim.

Ares'i iki bölge arasındaki son ağaçların arasından geçerek devam etmesi için teşvik ettim.

Jack ve Rafe hâlâ sessiz bir şekilde yürümeye devam ediyorlardı.

Yakalanmadan önce Kurt Adam Bölgesi'ne doğru iki mil kadar gitmiştik.

"Ellerinizi yukarıda tutun," dedim çocuklara, "gözler aşağıda, göz teması kurmayın, ellerinizi silahlardan uzak tutun."

"Evet, General," diye cevap verdiler hep birlikte.

Bize yaklaşan kurtadamlar bunu baş döndürücü bir hız ve şiddetle yaptılar. Ellerimi kaldırdım, göz teması kurmadım ve sadece tek bir şey söyledim.

"Kraliyet kalesine götürülmek istiyorum!"

"Bu saçmalık da neyin nesi?" diye homurdandı soldaki kurt adam. Onu tanıyordum.

"General, lütfen. Hem kendi türünüzün hem de benim güvenliğim için istediğimi yapmanız şart," dedim gözlerimi yere indirerek. "Sakıncası yoksa oldukça hızlı. Ten rengimi değiştirmek gibi bir arzum yok."

General Whalen homurdandı. "Vampir akını benim kitabımda iyi bir şey değil, ama sizinle ne yapılacağı Kraliçe'ye kalmış."

Bir akın...

"Will ve ekibi hayatta ve kalede o zaman?" "Daha fazla konuşmak yok, gidelim."

Bir kez daha bağlandık ve aceleyle karda sürüklendik.

Kurt adamların kalesine, taht odasına ve hava koşullarının dışına. Dizlerimin üzerine çöktüm, başımı eğdim ve bekledim.

Ayak sesleri.

Kahkaha sesi ve tanıdığım bir ses. Sienna'nın, başında bir halkayla kuzguni saçlı, çarpıcı bir kadınla odaya girmesiyle başımı kaldırdım. Ama bakışlarımı üzerinde tutan Sienna'ydı.

Sienna ve yanağından öpmek için öne eğildiği genç ve güzel adam.

OceanofPDF.com

Chapter G

OceanofPDF.com

Sienna

H Bethany'yle birlikte Will'in odasının bulunduğu yere gittik. Kapıyı çaldım ve Bee'ye bir bakış attım. "Onu besleyeceğim Planladığımız gibi hızlıca, sonra sen devralacaksın."

Başını salladı, yanaklarına renk gelmişti. Saçları omuzlarından yukarı doğru savrulmuştu ve sanki tesadüfen ortaya çıkmış gibi birkaç bukle boynunu gösteriyordu.

Fildişinden ince bir gece elbisesi ve aynı tonda sade bir şal ile kocasıyla ilk gecesine çıkan bir gelin gibi görünüyordu. William'ın kafasında canlandırmak için hiç de fena bir görüntü değildi.

"Gel," diye seslendi William. Bee'nin elini sıktım ve birlikte adım attık.

William yatağının yanında durmuş, yorgun gözleriyle bize doğru zar zor bakıyordu. "Beni ziyarete gelen iki güzel kadının onurunu neye borçluyum? Doğum günüm olsaydı hatırlardım herhalde?"

Bu hava koşullarında bile cazibesini azaltamadı.

Ona gülümsedim. "Berbat görünüyorsun ve Diana bile bunu fark etti. Bethany ve benim seni tekrar beslememizi istedi."

Bebek mavisi gözleri genişledi. "O zaman neden doğrudan konuya ?"

Dudaklarımı büzdüm. "Yapmam gereken işler var, o yüzden önce seni besleyeceğim. Sonra Bee kendi payına düşeni yapacak."

Will önce bana, sonra da Bethany'ye baktı, sonra da bir kez daha . "Bee?"

Ona reverans yaptı. "Evet, elbette Majesteleri. Size burada en sevdiğiniz kakaoyu yapamam ama bunu sizin için yapabilirim."

Will, hafifçe titreyen iki elini de havaya kaldırdı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bee ve ben senin nankör kıcını kurtarmak için neredeyse kendi hayatlarımızla ödeme yapmışken, şimdi ölmene sebep olmayacağım."

"Aynen öyle. Onun söylediği gibi." Bee başını salladı.

Farklı nedenlerle de olsa, bizden beslenmekten vazgeçmeyeceği konusunda zaten anlaşmıştık.

"Dominic zaten bana çok kızacak. Eğer hayatta kalmanı sağlamazsam beni kendisi öldürecek." Kollarımı kavuşturdum. "Kendimi General'in kılıcının ucunda bulmayacağım."

Will'in ağzı çarpıldı. "Bundan o kadar emin misin?"

Kızarma sırası bendeydi. "Diana'nın emriyle ikimizden de kan alacaksın. Tartışma bitmiştir."

İçini çekti ve yatağa oturdu. "Ne teklif ettiğinin farkında ?" Bee homurdandı. "İkimizin de seni daha önce beslediğimizi hatırlıyor musun? Kulübede kesinlikle ölmek üzereydin ve Sienna ile ben seni yaşadığından emin misin?"

Artık bana bakmıyordu, gözleri Bethany'ye dikilmişti. "Seni asla incitmek istemiyorum, Bee. Hiç kimse için acı çekmeni istemiyorum. Kesinlikle benim için değil."

Bee ona doğru giderken, saç düğümümün arkasındaki kelebek tokayı çektim. Geçen seferden zaten biliyordum, ölümcül derecede keskindi.

Ucunu diğer elimdeki parmak ucuma bastırdım ve tek bir kıpkırmızı boncuk çizdim. Her ne sebeple olursa olsun, kanıma fazla ihtiyacı yoktu ve bu benim için gayet iyiydi.

Will'in elini tutup kalbinin üzerine koyarken Bee'nin arkasından takip ettim.

Ben o kadar zarif değildim. Parmağımı ağzına soktum. "Yarın benden çiçek alamayacaksın."

Ağzını parmak ucuma kenetleyip sertçe emerken gözleri yuvalarından fırladı.

Yüzümü buruşturdum ve geri çekilmemek için mücadele ettim. "Say, Bee." "Doğru, altmışa kadar mı?"

"Evet." Bunun yeterli olacağını düşünmüştük. Ya da onu kulübede beslediğim asgari miktara dayanarak bunu umuyorduk.

"Elli sekiz, elli dokuz, altmış," dedi Bethany ve ben parmağımı geri çekmeye çalıştım.

Denedim ve başarısız oldum.

Will'in boştaki eli bileğime gitti ve hırladı. Bana karşı.

Panik yapmazdım, panik yapmazdım, yapmazdım-

"Bee," diye bağırdım, kurtulmak için mücadele ederken panik beni hızla , Will'den bile daha sıkı.

"Deniyorum." Aramıza girdi, kendini onun görüş alanına yerleştirdi ve beni tamamen engelledi. "Will, bana bak!"

Ona sert bir tokat attı ve ağzı açık kaldı. Tökezleyerek geri çekildim ve ayağa kalkmaya çalıştım. Parmağımın her yeri kanıyordu ama

kendi ağzıma koymaya cüret ettim. Eteğimin kenarına sardım ve sıkıca tuttum.

"Çok özür dilerim," dedi Will, gözleri utançla dolmuştu. "Ben... bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sadece git, Sienna." Bethany omzunun üzerinden bana baktı. "Bana bir şey olmaz, senin kanında ne varsa bende o yok."

Kapıya doğru ilerlemeye başladım. "Emin misin?"

Will, "Ona zarar vermeyeceğim," dedi. "Ona zarar vermektense ölmeyi tercih ederim."

Gerçek, sözlerinde çınlıyordu ve bu benim için yeterliydi. Kendimi onun odasından çıkardım ve Bethany ile paylaştığımız süite doğru koridorda aceleyle ilerledim.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra nefes almak için bir süre kapının üzerine yaslandım. Parmağım ağrıyordu ve hızlıca aşağıya baktığımda kan, geçici bandajımın içine işlemişti.

Will'in tepkisi kulübedekine çok benziyordu, sadece o daha zayıftı ve onu daha kolay kontrol altına alabilmiştik.

Gerçek su tesisatının bulunduğu banyoya doğru ilerledim. Musluğu soğuğa ayarladım ve su artık pembe değil, berrak olana kadar parmağımın altında kalmasına izin verdim.

Yine de parmağımdaki ağrı devam etti.

Gözlerimi kapattım ve Dominic'in yüzü zihnimde canlandı, elimi tuttu, beni kendine çekti, parmağımı ağzına götürdü, dudaklarının ve dilinin sıcaklığı küçük yarama merhem oldu. Nefes almamak için kendimi zor tuttum çünkü o kadar gerçekçiydi ki.

Daha da kötüsü, parmağımdan aniden parmağımla birlikte zonklayan kadınlık organlarıma kadar içimde yarattığı titremeydi.

"Siktir," diye fısıldadım, başımı eğdim ve lavaboya yaslandım.

Sanki Dominic oradaymış, vücudu çıplak ve küvette ıslanmış, sert aleti iç kıvrımlarıma bastırılmış gibi hissetmem çok sürmedi. İçimden bir inilti geçti ve yaralanmamış elimi yan tarafımda ve eteğimin altında gezdirdim. Sadece rahatlamaya ihtiyacım vardı, sadece onu unutmak için bir yola ihtiyacım vardı-

"Bu hiç de işe yaramadı!" Bethany ana kapıya çarparak içeri girerken bağırdı.

Elimi kendimden çektim ve ana odada ona bakmak için döndüm.

"Ne oldu?" Evet, sesim soluk soluğaydı, fazlasıyla soluk soluğaydı. Döndü ve bana baktı. "İyi misin?"

"İyi. Will'le ne oldu?" Kendimi toparlamak için mücadele ettim.

Bethany odada volta atıyor, elleriyle daireler çiziyordu. "Her şey yolunda başladı. Yani, beni öptü."

Gözlerimi kırptım ve odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. "Yine de bu iyi!"

"Biliyorum, biliyorum, ama sonra beni yatağa çekti ve sonra... ve sonra yapamayacağını söyledi. Bunu bana yapamazdı." Yatağın kenarına çöktü ve elleriyle yüzünü kapattı. "Onu anlamıyorum, onu öpmek cennet gibiydi. Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası, o... o kadar sertti ki Sienna."

Ben de sadece karın kaslarını kastettiğini düşünmemiştim.

Yanına oturdum. "O zaman denemeye devam edelim-"

"Hayır, istemiyorum. Beni reddetmesi yeterince kötü, ama dedi ki... asla gerçek anlamda birlikte olamayacağımızı çünkü yakında kral olacağını söyledi. Onunla cilveleşmekten başka bir şey yapabilmem için vampir olmam gerekiyormuş ya da bir insanın dünyalarında böyle bir güce sahip olmasına içerleyenler yüzünden sürekli tehlike altında olacaktım. Ben de yapardım. Onun için

Ama vampirler doğar, yaratılmaz. Tüm bunlar doğru olmasaydı bile, ona asla bir varis veremezdim. Peçe düştüğünden beri insanlar ve vampirler arasında çocuk sahibi olmak duyulmamış bir şey. Bu gerçekten ümitsiz bir vaka."

Hıçkırıkları odayı doldurdu ve o ağlarken kollarımı dikkatlice ona sardım.

Burnunu çekti ve sonra yere yığıldı. "Erkeklerden nefret ediyorum."

Kendimi tutamadım, güldüm. "Şey, oldukça korkunçlar. Diğer erkek hayvanların çoğunu neden hadım ettiğimizi anlayabiliyorum... köpekler, atlar, kediler."

Bee yumuşak bir kahkaha attı ve ardından tekrar gözyaşlarına boğuldu. Tek yapabildiğim ona sarılmak ve yalanlar fısıldamaktı.

"Her şey yoluna girecek, Bee. Eğer Will aradığın kişi değilse, o zaman daha iyi biri var demektir, seni sen olduğun için sevecek biri. Lütfen ağlama, o senin gözyaşlarını hak etmiyor, dostum."

Eminim bu acısını dindirmeye yetmemiştir ama yapabileceğim başka bir şey de yoktu. Sonunda erkenden yatmasına yardım ettim ve derin bir uyku çekmesi için dua ettim. Çünkü günüm daha bitmemişti.

Hala katılmam gereken gizli bir randevum vardı.

....

Gece yarısı yeterince hızlı gelmiyordu. Odamda volta atıyor, saatin tek kolunun giderek yavaşlayan tik taklarını izliyordum. Bethany yatağında mışıl mışıl uyuyordu, benim volta attığımdan habersizdi, hıçkırıklarının onu tamamen yorduğuna şüphe yoktu.

Zaman, bununla hiçbir ilgisi yoktu ve bu yüzden zihnim önümüzdeki günlerde ve haftalarda yapmam gerekenleri gözden geçirdi. Bileğimdeki boncuklu bileziğe baktım. Otuz altı gün kaldı. Ayrılmak için çok fazla

Henüz kurtadam kalesi. Daha uzun süre kalmanın bir yolunu bulmalı, Kurtadam Bölgesi'nden kaçışımızı hazırlamalı ve sonra... Edmund'un krallığına geri dönmeliydim. Teknenin kaptanının onunla nerede buluşacağımı söylemesine izin vermem benim hatamdı. Beni sadece bölgelerin güney ucundan alacağını söylemişti ve o zaman yerleşim planlarının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden bunu kabul etmiştim.

"Kahretsin," diye fısıldadım içimden gerçekleri anlamamanın soğuk telaşı geçerken. Tekne, otuz altı gün sonra şafak sökmeden hemen önce vampirin kalesinin altındaki limana yanaşıyordu. Jordan yanımdayken Edmund'u nasıl geçecektim? Elbette, o zamana kadar ölmüş olabilirdi, ama kolay öleceğinden şüpheliydim.

Her seferinde bir adım, kızım, her seferinde bir adım.

Saat ilerliyordu ve gece yarısına beş vardı. Benim için yeterince iyiydi. Kalın yün sabahlığımı belime daha sıkı sararak kapıya doğru yürüdüm.

Kapıdan içeri süzıldüm ve usulca arkamdan kapattım. Kaba yontulmuş zemine her bir ayağımı dikkatlice yerleştirerek koridorda ilerledim. Merdivenlerin tepesi göründü, her iki yanda birer heykel vardı, her biri sanki kendilerini aşağı atmaya ve savaşa hazırmış gibi çömelmiş devasa birer kurt adamdı.

Dikkatle hareket ederek soldakinin arkasına, hem koridoru hem de merdivenleri görebileceğim bir yere yerleştim.

Ve orada bekledim.

Zaman ilerledi ve saniyeleri, dakikaları saymaya başladım ve otuzdan sonra Jordan'ın gelmeyeceğini biliyordum.

Hayal kırıklığı alevlendi ve kendimi onun özgürce hareket etme yeteneğine sahip olmayabileceğini kabul etmeye zorladım. O da benim gibi kafese kapatılmış olabilirdi.

Vampir Bölgesi.

Elimi yüzümde gezdirdim ve merdivenlerden gelen ayak sesleri kulaklarıma ulaştığında donakaldım.

Dudağımın içini çiğneyerek kendimi tuttum.

"Savaşa gidemeyiz," dedi gürleyen bir ses. Lycan mı? "Bu çok fazla hayatı tehlikeye atar. Burada barış içinde yaşayan hayatları."

"Biliyorum," diye yanıtladı Diana, sesi... boştu. Hüzünlü. Yalnızlık mı? Neden yalnızlığı düşünüyordum ki? "Ama o kız insan değil, Lycan. Düşes Hasat Oyunları için ilk geldiğinde bana onun hakkında bir şeyler yazmıştı. Yardımımızı istemek için kapımıza kadar gelmesi? Bence bu bir tesadüf değil. Asıl soru, onunla ne yapacağımız?"

Lycan homurdandı. "Evangeline her zaman güvenliğe ihtiyacı olanları buraya gönderir, bunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Diana. "Eğer onu sana göndermeseydi Baran daha çocukken ölmüş olacaktı. Şimdi ona bir bak, Generalimiz ve en büyük savaşçılarımızdan biri. Belki bu kız da aynı derecede faydalı olacaktır."

Sesleri azaldı ve beni dinleyen tanrılara kokumu almadıkları için şükrettim.

Yararlı mı? Vampirlerle Hasat Oyunları'nda olmak istemediğim kadar kurtadamlara da faydalı olmak istemiyordum. Ama Jordan'ı çıkarmak için ne yapmalıydım?

Cevap basitti. Herhangi

bir şey.

Ayak seslerinin ve seslerinin tamamen kaybolmasını bekledim, altmışa kadar saydım, sonra saklandığım yerden çıkıp odama döndüm. Kendimi yatağa attım ve tavana baktım. Tavana yıldızlar kazınmıştı.

boya, bilinmeyen bir ışıkla titriyordu. Tanımadığım yıldızlar. Buradaki gökyüzü bile bu alfa bölgeleri dünyasında bir hayaldi.

Yan döndüm ve pencereden dışarıya, ötesindeki karanlığa baktım, beni henüz hayal kırıklığına uğratmamış bir kararlılıkla çelik doluydum.

Eğer vampirler için bir oyun oynayabiliyorsam, o zaman kurtadamlar için de bir rol oynayabilirim.

Ertesi sabah, gözlerimin ve ağrıyan başımın istediğinden çok daha erken doğdu. Uzun süre yatakta yatmış, bizi buradan çıkaramayacağım endişesini üzerimden atamamıştım.

Bee'nin önünde ayağa kalkarak Jordan'ı bulmam gerektiğini biliyordum. Bir gece önce bize hizmet etmeye yardım etmişti, bu yüzden en iyi şansım mutfaktı. Bee'nin şakağına bir öpücük kondurarak odamızdan çıktım ve tencere, tava ve aşçıların küfür seslerine doğru ilerledim.

Kimse beni durdurmaya çalışmadı, kimse bana doğru bakmaktan fazlasını yapmadı. Ben sadece hizmetçilik görevini yapan başka bir insandım.

Mutfakların ana girişinde bir an durakladım, sinirlerimi çelikleştirdim ve kendimi içeri attım.

Baş aşçı olması gereken kişi bana baktı. "Bir şey ister misin, genç kız?" "Bu sabah hizmet etmenize yardım edebilir miyim? Jordan adında genç bir adam Dün gece hayatını kaybetti. En azından görevlerinde ona yardımcı olabilirim." Gülümsedim, her kelimesinde ciddiydim.

"Çok tatlı bir şeysin, değil mi?" Tezgâhın yanına geldi ve yanağımı okşadı. "Jordan aşkım, burada yeni bir arkadaşın var!"

Jordan yaklaşırken döndüm. Şakağının üstündeki yara eskisi kadar kızgın değildi. Ama kafa travmasının sonuçları hâlâ oradaydı.

Gülümsedi. "Ceecee. Dün gece seninle tanışamadığım için üzgünüm. Alarmım geçtiği için uyuyakalmışım."

Uzandım ve elini tuttum. "Sorun değil, sana yardım edeyim."

Böylece bir elimde taze sıkılmış elma suyu dolu bir sürahi, diğer elimde Jordan'a yapışmış halde buldum kendimi.

"İyi misin?" Ana yemek salonuna doğru ilerlerken fısıldadım.

"Seviyorum. Burayı seviyorum, Ceecee! Ailemle tanışman için sabırsızlanıyorum, bana karşı çok iyiler. Beni evlat edindiler!" Gömleğindeki K harfinin kazılı olduğu rozeti gösterdi. Şüphesiz Killian için.

"Sana zarar vermiyorlar mı?"

"Oh, hayır, asla! Çocukları seviyorlar! Ben sadece evlat edindikleri yeni çocuklardan biriyim!" Kocaman sırttı, gözlerinde hile yoktu. Kazadan önce içinde aldatıcı bir kemik bile yoktu, kazadan sonra daha da az. İster istemez onun şişmanladığını fark ettim, sıksa vücudu artık kaslıydı, yanakları sağlıklı pembeleşmişti.

İçimde acı tatlı bir keder duygusu yuvarlandı. Ayrılmak onun için zor olacaktı ama yapacak bir şey yoktu. Onu esir alanların ona karşı zalim olmaması bunu doğru yapmazdı. Ayrıca, bu yeni dünyada güvenliğinin ne kadar zayıf olduğunu anlaması mümkün değildi.

Masanın başına vardığımızda sürahiyi yere bıraktım, döndüm ve yüzünü ellerimin arasına alıp yanağından öptüm. "Seni seviyorum Jordan, her zaman."

"Ben de seni seviyorum, Ceecee." Başını benimkine yasladı. "Ama yapmam gereken

Şimdi çalış. Sen git yemeğini ye!"

Beni Diana ve Lycan'ın beklediği masaya doğru itti. Ama gözüme çarpan şey bu değildi.

Hayır, yemek salonunda dizlerinin üzerine çökmüş olan adamdı. Adı uyuşmuş dudaklarımdan .

"Dominic."

OceanofPDF.com

Bölüm 10

OceanofPDF.com

Sienna

F Bir an için duygularım beni ele geçirmekle tehdit ettiği için hareket edemedim.

Yaşıyordu. Bu bile tek başına bacaklarımı rahatlatmaya yetmişti. Burada olduğu gerçeği ve yüzündeki ifade - özlem ve öfkenin korkunç bir karışımı - omurgamda bir korku cızırtısı yarattı.

Diana, "Ben mahkûmla ilgilenirken hanımlara üst kata kadar eşlik edin," diye emretti.

Özetle uzaklaştırıldım ve Dominic'in gözlerini göremesem de giderken sırtımda iki delik açtıklarını hissettim.

Bee bir saat sonra yatağımın kenarındaki tüneğinden beni izlerken, "Böyle devam edersen o dudağı çiğneyip koparacaksın," diye mırıldandı.

"Bunun nasıl anlamıyorum," dedim şaşkınlıkla başımı sallayarak. "Dominic Kurtadam Bölgesi'ne sızarken yakalandı ama av partisinin geri kalanı nerede? Öldürüldüler mi yoksa kaçtılar mı?" Bunu söylerken bile ikincisinin mümkün olmadığını biliyordum. Adam her ne kadar beni sinirlendirse de, yakalanmak istemeseydi burada olmazdı.

Bu da kendisinin kaçırılmasına izin verdiği anlamına geliyordu. Bu hala beynimde dönüp duran düzinelerce soruya cevap vermiyordu.

"Öylece çekip gitmedi," diye düşündü Bee. "Yani ya Dominic, Edmund ve adamları arasında büyük bir savaş oldu ya da gece kaçtı."

Çıkarım mı? Edmund çoktan ölmüş olabilir ve Dominic bizi geri almak için Diana ile görüşmek istiyor olabilir.

Beni ilk gördüğünde gözlerindeki bakışı tekrar düşündüğümde tepeden tırnağa bir ürperti beni sarstı.

Eğer bu bir kurtarma göreviyse, bunu gizlemek için iyi bir iş çıkarmıştı. Eğer görünüş öldürseydi, şu anda kemikten başka bir şey olmazdım. Hiç şüphe yok ki bana çok kızgındı. İtaatsizliğim içinde bir şeylerin kopmasına mı neden olmuştu? Sevgili küçük kardeşini onsuz alıp götürdüğüm için ihanete uğramış gibi mi hissediyordu?

Yoksa başka bir şey miydi?

Parmağımdaki yara zonkladı ve elimi cebime soktum. "Bu kadar yeter o zaman," dedim yükselen korkumu bastırarak. Elbette, biz Dominic'in içeri girdiği anda özet olarak gönderilmişti.

Ama Diana burada kalmamız gerektiğini söylememişti. En azından, özellikle...

"Cevaplardan çok daha fazla sorumuz var. Çağrılmayı beklerken burada oturup söylenmeyeceğim."

Bee alçak sesle sahte bir kahkaha attı. "Peki sen neden yapasın ki? Artık Diana'yla özel, büyülü kankalar olacağınıza göre oraya gidip-"

"Yeter!" Döndüm ve ona ters ters baktım. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, tamam mı? Canavarlarla dolu bu cehennem çukuruna sürüklendiğimden beri değişmeyen tek şey sensin. Diana'yı sevmiyorum. Onu çok az tanıyorum. *Seni* seviyorum, Bee. Ama şu anda mızımız bir sürtük olmayı bırakmanı istiyorum çünkü biz

ilgilenmem gereken çok daha önemli şeyler var. Bunu benim için yapabileceğini düşünüyor musun?"

Bana göz kırptı ve sonra tartışacakmış gibi ağzını açtı ama ben parmağımı kaldırdım.

"Sadece bir baş sallama ya da sallanma lütfen."

Ağzını kapattı ve isteksizce başını salladı.

"Mükemmel. Ve bir konuda haklısın. Aşağı inip en azından Diana ile konuşup konuşamayacağıma bakmalıyım." Elimini cebinden çıkardım ve havaya kaldırdım. "Küçük bir bandaj bulabilir misin? Sanırım sonunda sızıntı durdu ve mümkün olduğunca göze batmamasını istiyorum."

Ayağa kalktı ve bana dönmeden önce banyoya doğru ilerledi. "Ne olursa olsun, ben de seni seviyorum Sienna. Patronluk taslamana, düşüncesiz olmana, ölmek istiyor gibi görünmene ve zaman zaman beni sinirlendirmene rağmen sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

"Şey, son kısımları söylemeye gerek var mıydı bilmiyorum ama teşekkürler..."

Onun çoktan banyoya girip çekmeceleri karıştırmaya başladığını ve benim de kendi kendime konuştuğumu fark edince sözümü yarıda kestim.

"Tamam o zaman."

İtiraf etmeliyim ki, Jordan'la son etkileşimimden sonra, bu aşk ilanını duymak güzeldi. Jordan'ın artık beni umursamadığından değil. Değer verdiğini ve her zaman da vereceğini biliyordum ama kurduğum hayal... burada bulunma nedenim kül olmuştu. Kurtarılmak istemeyen birini kurtarmak için hayatımı ve uzuvlarımı riske atmış, kendimi dolu bir çukura atmıştım.

Belki Bee haklıydı. Belki de ölmek istiyordum.

Aklıma Jordan'ın küçük monogramlı K'si geldi ve burnumu çektim. Sözleşmeli bir hizmetkâra "iyi" davranılması, eğer gelmek onun seçimi değilse ve ayrılmayı da seçemiyorsa, bunun sorun olmadığı anlamına mı geliyordu?

Ama mutlu görünüyor.

Yine de mutluluk göreceliydi. Jordan basit ihtiyaçları olan basit bir insandı ve özünde iyimserdi. Zulme maruz kalmadığı sürece mutluluğu her yerde bulabilirdi. Arkadaşı olarak, bu dünyada onunla ilgileneceğine en çok güvendiği kişi olarak, hayatını kendi şartlarına göre yaşayabilmesi için özgürlüğünü güvence altına almak benim görevimdi. Ya marangoz olmak isterse? Ya da bir gün tepelerde kendi çiftliğinin sahibi olmak isterse?

Başparmağımı bileziğimdeki boncukların üzerinde gezdirdim ve başımı sertçe salladım.

Hala zaman vardı.

Ve henüz ondan vazgeçmiyordum.

Yüzüncü kez saate bakarken dizim kendi kendine inip kalkmaya devam ediyordu. Kraliçe'nin çalışma odasında oturmuş onun gelmesini bekliyordum ve neredeyse bir saattir bekliyordum. Beklemek beni öldürüyordu.

Yirmi dakika sonra kapı nihayet açıldığında, duvarları kaplayan kitapları saymayı yarılamıştım.

Şimdiye kadar yedi yüz altmış üç tane. Çoğu Peçe'nin ardındaki yaratıkların tarihi hakkında kurgusal olmayan kitaplar. Diana'ya vampirlerle ilgili bir kitap ödünç alıp alamayacağımı sormak için aklıma bir not almıştım bile.

"Elimdeki meseleyi hallettikten sonra seni çağırmayı planlıyordum Sienna," dedi Kraliçe içeri girerken, bana soğuk bir bakış fırlatırken pürüzsüz kaşları çatıldı.

"Biliyorum ve gerçekten üzgünüm. Sadece yukarıda endişeden çıldırıyordum ve belki-"

"İstenmediğin yerlere kendini sokarak beni acele ettirebilir misin?" diye kısa bir kahkaha attı. "Belki de sonuçta insansın."

Ouch.

"Naçizane affınızı diliyorum Majesteleri," diye mırıldandım, rolümü yerine getirdiğime emin olmak için başımı eğdim.

"Kendine sakla Sienna. Senin sahte yumuşak başlılığından etkilenmemem için birbirimize çok benziyoruz. Söyle bana, beni çağırarak kadar bilmeye ihtiyaç duyduğun şey nedir?" diye sordu karşımdaki süslü masanın arkasına otururken.

Beklediğim süre göz önüne alındığında, muhtemelen bu soruya hazırlıklı olmalıydım, ama açık sözlülüğüyle beni silahsızlandırdı.

"Şey," dedim yavaşça, sandalyemde rahatsız bir şekilde kayarak. "Sanırım en önemli şey... Edmund öldü mü?"

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Edmund yaşıyor. Korkarım av partisinin geri kalanı da öyle. Generalinize göre, gece için durmuşlar ve bir dava arkadaşı onun kaçmasına yardım etmiş. Edmund onun kaçtığını biliyor ama peşinden gidememiş. Dominic'e inanılacak olursa, kardeşi William'la yeniden bir araya gelmek için burada ve Edmund'u tahttan indirmek ortak hedefiyle bizimle bir ittifak kurmayı umuyor."

Beynim "Generaliniz" kısmına takılmıştı ama kendimi toparladıktan sonra başımı salladım. "Dominic hakkında bildiklerim doğruysa, her şey yolunda demektir. Kardeşi Will'i şiddetle seviyor. Ona zarar vereceğini sanmıyorum."

Diana başını eğdi, yüz ifadesi sempati dolu bir ifadeye dönüştü. "Onların arasında sadece bir ay yaşadın ve onları tanıdığını mı sanıyorsun? Onları anladığını mı? O yaratıkların başkalarına, ama daha da kötüsü kendilerine neler yaptıklarına tanık olduğumu söylesem? Hayatınızın geri kalanında bir gece daha uyuyamazdınız." Sandalyesini masadan itti ve ayağa kalkmak için hareket etti. "Eğer bu toplantının amacı beni

onu serbest bırakırsanız ve hepimiz hızlı arkadaş olursak, hem kendinizin hem de benim zamanımı boşa harcamış olursunuz."

Onu görmezden gelerek devam ettim. "Edmund'a hiç benzemiyor."

Durakladı ve kâğıtlarından başını kaldırdı. "Babasının gözlerine sahip. de onlardan biri. Hayır... Düşes Evangeline'e haber gönderdim ve hikayesini doğrulayıp doğrulayamayacağını sordum. Cevap gelene kadar, o ve yanında getirdiği iki adam ayrı tutulacak ve kendisine çok dikkatli davranılacak. Sizleri kabul ederek halkımın öfkelerini çoktan üzerime çektim. William bizim için bir diplomat olarak biliniyor ve Evangeline geçmişte ona kefil oldu, bu yüzden ona sığınak vermeyi en azından biraz haklı bulabilirim. Ama ailenin yüz karasını, piçini aramıza kabul etmek? Yaşayan en güçlü vampirlerden biri olan, savaş ve strateji konusunda uzmanlaşmış ve tek koruyucusu olarak kötü Kral'a sadakat yemini etmiş birini mi? Sanal bir Truva Atı mı?" diye tiz bir kahkaha attı. "Zincire vurulacak kişinin ben olmamı isterlerdi."

Keşke onunla tartışabilseydim ama o haklıydı. Sadece Düşes'in cevabını göndermek için hâlâ hayatta olmasını ummak zorundaydım.

"Onu görebilir miyim?"

Sözcükler ben daha düşünmeden ağzımdan çıkmıştı ve onları geri çekmeye çalışmadım.

Cevap vermeden önce uzun bir süre beni inceledi. "Her türlü önlemi aldık. Zincirlenmiş durumda ve birden fazla kilitli kapının ardında, her zaman iki asker nöbet tutuyor. Ama onunla konuşmak istersen, riski sana ait. Sizi rehin almaya ya da daha kötüsünü yapmaya karar verirse adamlarımı katledilmeleri için göndermeyeceğim."

Başka bir deyişle, tek başımaydım.

Haklı mıydı? Ya gerçek Dominic'i hiç tanıımıyorsam?

Ağzının benimkinde... ve diğer yerlerdeki anısı kulaklarıma sıcak bir kan hücumu gönderdi.

Hayır. Bu kararı vermek için beynimi kullanmalıydım, bedenimi değil. Dominic'in bana zarar verebileceğini düşünmüş müydüm? Soruyu yeniden çerçeveleyerek tekrar dendiğimde kalbim sıkıştı. Dominic'in bana fiziksel olarak zarar verebileceğini düşünüyor muydum?

Sadece sen istersen, diye yanıtladı kafamın içindeki küçük bir ses. "Onu görmek istiyorum, lütfen."

Çünkü cevaplara ihtiyacım vardı. Çünkü bilmemeye dayanamıyordum. Çünkü onu görmem gerekiyordu, yüz yüze, teke tek.

Çünkü, ne olacak ki?

Kafamın içindeki o küçük ses daha önce hiç yanılmamıştı.

Ha ha ha.

Bölüm 11

OceanofPDF.com

Dominic

T Will'in Sienna'nın üzerine eğildiği, dişlerini onun esnek boynuna geçirdiği, içtiği... ziyafet çektiği... düşünceleri gece gündüz beni rahatsız ediyordu.

O gittiğinden beri. Kelepçelendiğimde ve bir hain olarak etiketlendiğimde, bir sonraki hamlemi planlarken bile, düşünceler beni asla terk etmedi. Zihnimde kızgın bir arı sürüsü gibi dolaşıyorlardı.

Kardeşimin *-kanımın-* bana ait olanı *alma* ihtimali yeterince kötüydü. Ama düşman topraklarında yakalanmama, zincire vurulmuş halde Kraliçe'nin Kalesine sürüklenmeme ve Sienna'yı başka bir adamla öpüşürken görmeme isteyerek izin vermek?

Öyle bir kükredim ki girişleri salladı.

"Yani... belki daha sonra gelmem gerektiğini mi söylüyorsun?" diye seslendi alçak bir ses.

Karanlığa baktım ve ağır kapının altından gelen dar ışık şeridinde bir çift çizme ayağın görüldüğünü fark ettim.

"Sienna?" Zihnimin bana oyun oynayıp oynamadığını merak ederek hırladım. "İçeri girersem beni öldürecek misiniz General?"

Damarlarımdan akan kavurucu sıcak öfkeye rağmen, cevap verirken ses tonumu alçak ve eşit tutmayı başardım.

"Yapmayacağım."

Ama bunun yakın bir şey olacağına dair bir his vardı içimde. Kadın damarıma nasıl basacağını biliyordu ve ben de hafife alınacak bir ruh halinde değildim.

Kapı gıcırdayan menteşeler üzerinde sallanarak açıldı ve tanıdık bir silüet boşluğu doldurdu.

"Her şey . Görev yerinize dönebilirsiniz," dedi, muhtemelen görüş alanımın hemen dışındaki bir muhafıza.

İsteksiz cevabından önce uzun bir duraklama oldu. "Tamam o zaman. Dışarı çıkmaya hazır olduğunuzda kapıyı çalın ya da çığlık atın, Bayan."

Bir an sonra kapı kapandı ve demir sürgünün yerine kayarken çıkardığı ses neredeyse boş olan odada yankılandı.

Ağır ayak sesleri duyuldu ve ardından Sienna'nın sessiz nefes alışları dışında her şey sustu.

Diana bana penceresiz bir oda vererek gündüzün parlak güneş ışığından duyduğum rahatsızlığı en aza indirme nezaketinde bulunmuştu ama o anda bunun için ondan nefret ettim. Gelişmiş gece görüşüme rağmen, neredeyse zifiri karanlıkta Sienna'nın yüz hatlarını seçemiyordum.

"Seni bir göreyim," diye emrettim.

Bir kez olsun benimle tartışmadı, ışık düğmesini çevirdi ve sonra bana döndü.

Eğer onun fiziksel sağlığı hakkında endişeliysem, görünüşü bu endişelerimi yok etti. Bir savaşçının giysileri içinde harika görünüyordu ve bu manzara benim de içimi kıpır kıpır etmediyse ne olayım. Pembe yanaklı, iyi beslenmiş, kumral saçları kuğuya benzeyen yüzünü sergilemek için düğümlenmişti.

Boyun. Ŗu anda parmaklarımı boynuna dolamak ve beni acılarımdan kurtarana kadar sıkmak istediğim bir boyun.

Son birkaç gündür hissettiğim tüm korku ve çaresizlik öfkeye dönüştü.

"Sana burada kalmanı emrettiğim halde neden gittin?"

Bana baktı, gözlerinde bir meydan okuma vardı. "Neden benim patronum olduğunu düşündün?"

"Lanet olsun sana, kadın! Tek yapmaya çalıştığım seni hayatta tutmak, ama sen buna karşı çıkmaya kararlı görünüyorsun ve her fırsatta benimle savaşıyorsun."

"Tanrılara şükürler olsun ki var!" diye öfkeyle karşılık verdi. "Ŗu anda beni övüyor olman gerekirdi. Kardeşinin hâlâ hayatta olmasının tek sebebi Bee ve . Eğer seni dinleseydim, çoktan büyüyen bir kan kurdunun içinde boğulmuş olurdu. Eğer kalsaydık Edmund'un bana ve Bethany'ye ne yapacağını Tanrı bilir! Hayatta kalmak benim tek önceliğim değil, biliyorsun. Benim de önemsemiğim insanlar var."

"Bethany?"

Kadın isteksizce başını salladı. "Evet. Ve bir kişi daha."

Kendimi kaybedip gerçekten korkunç bir şey yapmadan önce vücudumun kaldırabileceği tüm öfkeye dayandığımı düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım. Sakin kalmak için sahip olduğum tüm disiplini kullanmam gerekti ve bu çabadan dolayı titriyordum.

"Ben geldiğimde öpüştüğün sıska çocuk mu?"

"Evet," diye itiraf etti meydan okuyan bir bakışla. "Bu benim arkadaşım Jordan. Burada olmamın sebebi o. Kahretsin," diye ekledi sert bir kıkırdamayla, "en başta Koleksiyoncular tarafından yakalanmama izin vermemin tek nedeni o."

Sözlerini sindirmek için bir süre düşünürken ona sessizce baktım.

"Kendini feda ettin, lanet olsun Sienna. Bu arkadaşın için kendini feda ettiğini mi söylüyorsun?"

"Ben kendimi feda etmedim-"

"Ben devreye girene kadar arkadaş olmaya birkaç dakika uzaklıktaydınız."

Yine de bu Jordan'ı o *kadar* önemsiyordu ki, görünüşe göre risk almaya değerdi. Merak etmekten kendimi alamadım, o güzel genç adamı bir yapboz gibi tekrar bir araya getirmek zorunda kalsaydı bu kadar güzel bulur muydu?

Bu soru ve düzine daha soru ağzıma geldi ama sonra kokusunu aldım. Zayıf... zar zor bir fısıltı, ama oradaydı. Tanıdık bir koku.

Kardeşimin kokusu.

"Senden içti mi?" Kendi kulaklarıma bile bu soru daha çok bir tehdit gibi geliyordu ama umursamayı çoktan geçmiştim.

"Jordan?" diye sordu, sahte bir şaşkınlıkla gözlerini kısarak bana bakarken. "Benimle oyun oynama Sienna. Kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Ne? Will benden içti mi diye mi soruyorsun?" Dudaklarını ıslattı ve sakinleştirici bir el kaldırdı. "Bak Dominic, durum biraz karışık. O çok hastaydı ve-"

"Yeter!" İnsan gözünün görebileceğinden daha hızlı bir şekilde ona doğru sıçradım, ta ki zincirler beni ondan sadece bir adım ötede durdurana kadar. Şerefine, irkildi ama geri . "Korkunun kokusunu alabiliyorum, kadın. Ve vicdanen sana bunun haksız olduğunu söyleyemem. Ama bana cevap vereceksin." Sesimi ipeksi bir fısıltıya indirdim ve o altın gözlere baktım. "Yaptı. O. Senden içti mi?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Suçlu olduğu yüzünden okunuyordu.

Vücudumdaki her kas esnedikçe tüm düşünceleri yok eden beyaz bir öfke içime aktı. Beni bağlayan demir zincirler inledi ve sonra

Bir anda onu vücudumla duvara yasladım ve bir elimle o güzel boğazını kavradım.

"Kendime bunun sadece bir oyun olduğunu söyledim. Edmund'u seni bulmak için av partisine liderlik etmeme izin vermesi için kandırmama yardımcı olacak bir strateji. Ama seni bu odaya kilitlememem, onu kuduz bir köpek gibi ezmemem ve lime lime etmemem için bir neden bulmakta zorlanıyorum."

Yumuşak vücudu benimkiyle aynı hizadaydı ve öfkemde bile onu istiyordum. Onu o taş duvara doğru kaldırmamak, pantolonunu yırtıp atmak ve kendimi içine gömmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Adımı haykırana ve Will geçmişin hayaletinden başka bir şey olmayana kadar onu geri kazanmak.

Yine de söz konusu değildi.

"Düşün Dominic," diye fısıldadı, sertçe yutkunurken zayıf boğaz kasları elime karşı çalışıyordu. "Şu anda her ne düşünüyorsan onun yerine kafanı kullan. William senin küçük kardeşin. Değer verdiğin ve sevdiğin kardeşin. Korumak için canını verebileceğin kardeşin. Bu maço saçmalığını bırakmana izin verseydim, benden yapmamı isteyeceğini bildiğim şeyi yaptım."

Sert bir kahkaha attım ve alnımı onunkine bastırmak için eğildim. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Biz senin gibi değiliz Sienna. Sıradan bir sevişme bir şeydir. Ama bu... aramızda yatan şey? Bunun geri dönüşü yok. Ve bir kez seni aldığımda... gerçekten aldığımda, anlayacaksın çünkü o zaman benim sana sahip olduğum gibi sen de bana sahip olacaksın."

"Kimse bana sahip değil."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldandım boğazındaki tutuşumu gevşetip elimi aşağıya kaydırırken, köprücük kemiğini izleyerek dolgun bir göğsünü avuçladım.

"Dominic," diye nefesini tuttu, bana doğru eğildi, kalçaları benimkine yaklaştı.

"İşte böyle. Adımı söyle," diye tısladım alt dudağını hafifçe ısırmadan önce. Dişlerim uzadı ama derisini delmedim. O da olacaktı ama bugün değil. Bu şekilde değil.

Bir elimi gömleğinin altına sokmak için kendime yer açacak kadar uzaklaştım. Parmak uçlarım çıplak göğüs ucuyla buluştuğunda bir inilti çıkardım ama kontrolü tamamen kaybetmeyi göze alamazdım.

"Söyle bana... seni ısırdı mı?"

Kıpırdamadı ve boştaki elimi kalçalarının arasına sokana kadar neredeyse onu kaybediyordum.

Ateşli. Orası çok sıcaktı.

"Seni ısırdı mı?" Elimini yavaşça aşağı yukarı kaydırarak tekrar sordum.

"Evet...hayır. Ben-" diye sözünü kesti ve avucumun topuğunu klitorisine dayadığımda bir nefes verdi. "Kendimi kestim ve oradan beslenmesine izin verdim."

Neredeyse rahatlayarak
uluyacaktım. "Boynun
mu?"

"Bileğim. Parmağım," diye ekledi, elimi daha hızlı, daha sert hareket ettirmeye başladığımda nefesi kesildi. Sikim karnına bastırılmış bir lastik demiri gibiydi ve taşaklarımdaki ağrı herhangi bir işkenceden daha kötüydü, ama onu almadan önce hala bir cevaba daha ihtiyacım vardı.

"İyi hissettirdi mi? Beslediğinde... hoşuna gitti mi Sienna?"

Başını geriye atmış, yanakları kızarmış, gözleri ihtiyaçtan çılgına dönmüştü. "Hayır," dedi, nefes nefese elimi sürerken bakışlarımı tutarak.

"Neden olmasın?"

"Çünkü..." pantolonunun önünü bileğimin bir hareketiyle yırtıp açtığımda ve çıplak amını elimle kapattığımda nefesi kesildi. Kıpırdadı

Bana yaslandı ve bacaklarını daha da açarak parmaklarımı ıslak sıcağa boğdu.
"Çünkü o sen değildin!"

Tatmin olmuş bir hırıltıyla ellerimi çektim, arkasındaki duvara koydum ve ağzımı boğazına dayadım.

"Lütfen, Dominic," diye nefes nefese kaldı. "Yapma."

Dişlerimin en ucunu ipeksi tenine sürttüm ve bana karşı ürperdi, meme uçları sıkı tomurcuklar halinde çekilerek göğsümü dağladı.

"Beni yanlış anlama Sienna. *Yanıltacağım*. Ama sen yalvarana kadar değil."

Uzaktan gelen ayak sesleri üzerine onu serbest bıraktım. Karşı duvara sırtımı dayayarak, zincirlerimi hiç çıkarılmamış gibi görünmeleri için kollarımın etrafına doladım.

Sienna uzun bir süre orada kaldı, duvara yaslanmıştı, nabızı o kadar yüksek atıyordu ki bir düzineden fazla mesafeden hâlâ duyabiliyordum. Ama sürgü kayarak açıldığında doğruldu ve hızla giysilerini düzeltti, yırtık fermuarı gömleğiyle kapattı.

Ona son bir kez uzun uzun baktım, sikim zonkluyordu. Tatmin olmamıştım. Hem de hiç. Ama aradığım cevapları almıştım ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Asker kapıyı açarken, " bitti mi hanımefendi?" diye sordu.

"Öyleyim, teşekkür ederim." Boğazını temizledi ve beni esir alan kişiyle tekrar yüzleşmeden önce bana kibirli bir bakış attı. "Ama bunun için daha kalın zincirlere ihtiyacın olacak."

Cadı.

"Aklımın almadığı tek şey, eğer hedefleriniz Sienna ve William'inkilerle aynı doğrultudaysa, neden onlarla birlikte kaçmadığınız. Bunu bana açıklayabilir misiniz General?"

Kraliçe odanın içinde dolaşırken beni kuşkuyla süzdü ve bana geniş bir alan bıraktığından emin oldu. Artık istesem de ona ulaşabilecek gibi değildim. Sienna sağ olsun, bir vampir Houdini bile bu yeni zincirlerden kaçamazdı. Ama en azından bana oturmam için bir sandalye getirmişlerdi. Şimdi ona yerleştim ve omuz silktim, sadece birkaç dakika sürmüş olmasına rağmen konuşmadan zaten rahatsız olmuştum. Şu ana kadar ortaya tek iyi şey Rafe ve Jack'in beslendiğine, korunduğuna ve zarar görmediğine dair verdiği güvenceydi.

Scarlett'i geride bıraktığım için yeterince suçluluk duyuyordum.

"Keşke cevabını bilseydim, Majesteleri. Edmund tüm o kargaşada beni yanından ayırmadı. Will'i kurtarmak için çok az zaman vardı ve Düşes'in fırsatını bulduğu anda onları dışarı çıkardığını varsaymak zorundayım. Orada değildim ama olsaydım ben de onlarla birlikte giderdim."

Gezinmeyi bıraktı ve bana uzun uzun baktı. "Bak, üzgünüm ama belki Lycan'la konuşabilirim?"

Bunu söylediğim anda yanlış bir adım attığımı anladım. Siyaset savaştan çok daha kötüydü.

Bir adım daha yaklaşırken gözleri buz gibiydi. "Lycan artık kral değil. Güç devri aylar önce gerçekleşti. Görünüşe göre, notu almamışsın."

"Seni aşmaya çalışmıyordum, sadece bana olabileceğini kastetmiştim."

Olabilir. Yıllar boyunca Kral'la işlerim olmuştu ve uzun süredir arkadaş olmasak da aramızda karşılıklı bir saygı vardı.

"Burada olduğunuzu biliyor ve bana sizden hoşlandığını söylese de, çok tehlikeli bir adam olduğunuzu da söyledi. Senin türün zaten bölgemde kargaşaya neden oldu. İşin içine bir joker katarak bunu daha da büyütmeyeceğim."

"Peki ya Lochlin? Çocukluğumuzdan beri arkadaşız. Karakterime kefil olabilir."

"Lochlin kendi iyiliği için fazla iyi kalpli. Kredilerini zaten kardeşin ve yoldaşları için kullandı ve bu bile biraz fazlaydı." Başını yavaşça salladı, kurnaz, karanlık gözleri tam içime bakmaya çalışıyordu. "Hayır, ben Evangeline'den haber alana kadar burada kalacaksın. Sana iyi davranılacak. Ayrılırken sana bir banyo ve biraz yiyecek göndereceğim."

"Neden Düşes? O sizin için ne ifade ediyor?"

Cevap vermeden önce bunu dikkatlice düşündü. "Yıllardır yıllık bir yazışmamız var. İktidardaki kadınlar birlikte çalışmaya ve iktidardaki erkeklerin her şeyi berbat etmemesini sağlamaya çalışıyor, tıpkı sizin yapmaya alışkın olduğunuz gibi."

Keşke onunla tartışabilseydim.

"Eğer Edmund tahta geçerse, kaos ve kan dökülmesinden başka bir şey olmayacak. Stirling uzun süredir hastaydı ama yine de onu kontrol altında tutmayı başardı. Babam giderse, zalimliğinin sonu gelmez."

Gözleri alev alev parlıyordu. "Bana Edmund'un zalimliğini anlatmana gerek yok. İyi bir lider düşmanını inceler. Senin türün hakkında senden bile daha çok şey bildiğime bahse girerim."

"Olabilir. Ama çok uzun zamandır onun yanındayım. Nasıl düşündüğünü ve onu nasıl yeneceğimi biliyorum. Amacımız aynı. Sana söylüyorum, Diana. Eğer birlikte çalışırsak, yapabiliriz-"

"Sana söylüyorum. Teyzenden haber alana kadar başka plan yapmayacağım. Tartışma bitmiştir." Dönüp kapıya doğru yürüdü ve geri döndü. "Ve bana düzgün hitap edeceksin. Bardaki arkadaşlarından biri değilim."

Başımı vakur bir şekilde sallarken, onun küçük güç oyunundaki sırtışını yüzümden uzak tutmaya çalıştım. "Evet. Elbette, Majesteleri."

Ona sormak istediğim başka bir şeyi hatırladığımda kapıya vurdu ve güvenlik görevlisini çağırdı.

"Kardeşimi görebilir miyim?"

Uzun süre acı çeken bir iç çekti.

"William yeterince iyiye ve sizi görmek istiyorsa sanırım bu mümkün. Ama askerlerimle lojistik üzerinde çalışmam gerekiyor. Birbirinize yakın olamazsınız, hatta aynı odada bile bulunamazsınız." Dudaklarını büzdü. "Belki sizi ayıran bir cam olabilir... Bilmiyorum, bunu iyice düşünmem gerekecek. Sürü içinde hasar kontrolü yapmam gerekiyor, bu yüzden önümüzdeki bir iki gün meşgul olacağım ama yakında bir şeyler ayarlamaya çalışacağım."

"Peki ya Sienna? Onunla konuşmam gereken başka şeyler var."

Diana omuz silkti. "Sienna burada bir tutsak ya da benim için bir tehdit değil. İstedığı gibi gelip gidebilir."

Sienna'nın ne dilediğini zaman gösterecekti ama şu ana kadar verimli bir gün olmuştu. Hâlâ hayattaydım ve eskisinden daha fazla bilgiyle donanmıştım. Şimdi tek yapabileceğim beklemektir.

Ve kumral saçlı, altın gözlü bir cadının rüyasında bana bir büyü yaptığını ve bu büyüden kurtulamayacağımı gördüm.

Bölüm 12

OceanofPDF.com

Sienna

I Odamda volta atıyor, duramıyordum, vücudum Dominic'le karşılaşmamdan dolayı hâlâ gergindi. Kendi kendime homurdandım.

Karşılaşma.

Sanki bu, zorba generalle geçirdiğim anları ve onun bana hissettirdiklerini kapsayabilirmiş gibi.

Küvetteki o an, su etrafımızı sararken onun kaygan, sert bedeninin benimkine değme hissi. Nefesim kesildi, adımlarım durakladı ve kirpiklerim titredi.

Sadece saatler önceki hücre, amıma sertçe bastırırken sahiplenene ve sahiplenene eli, şimdi bile daha fazlasına duyulan ihtiyaçla zonklayan ağrı-

"Senin neyin var böyle?" Bethany penceredeki koltuğundan bana doğru baktı. "Bütün gün kafesteki bir kaplan gibi volta atıp durdun."

Dominic'in anılarının bana yaptıklarının ötesinde nefes almak için mücadele ettim. Başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu. İhtiyaç ve istek, hepsi içimde düğümlenmişti ve beni aptallaştırıyorlardı.

Gökyüzüne baktım, güneş uzaklaşırken bulutlardan renk sızıyordu. "Sadece keyfim yok."

"Oh, bunu görebiliyorum. Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?" Gözleri üzerimde gezindi. "Mesela neden fermuarın bozuldu ve eteğini değiştirmek zorunda kaldın?"

Beni duvara yapıştırıp vücuduma ulaşmak için pantolonumun önünü yırtan Dominic'in yüzünün görüntüsü tenimi kızarttı. "Bana Will'le ne olduğunu anlatacak mısın?"

Soru sormak için sorduğum soru onu hazırlıksız yakaladı ve kızarma sırası ona geldi. "Beni geri çevirdi, sana söylemiştim."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Ve? Başka bir şey yok muydu?"

Pencereden dışarı bakmak için döndüğünde gözleri yaşlarla doldu. "Tamam. Senin kendi sırların var, benim de kendi sırlarım olacak."

İçimi çektim, kendimi bok gibi hissediyordum. Bee de birçok açıdan benim gibi kapana kısılmıştı. Ayrılmayı düşünmemiş olsa bile. Güven ve arkadaşlıklar hakkında düşünürken yüzümü buruşturdum.

Jordan ve ayrılmak hakkında.

Lanet olsun. Ona güvenmiştim ve içimi dökmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

"Bu bir sır değil Bee, ben sadece... Kalmayı planlamıyorum. Eve dönmeyi planlıyorum ve bu da herhangi biriyle ilişkiye girmenin aptalca olduğu anlamına geliyor. Benim için."

"Ne?" Bethany koltuğunda yavaşça döndü, ses tonu inanılır gibi değildi. "Ne halattan bahsediyorsun sen? Buradan tam olarak nasıl çıkmayı planlıyorsun? Bir Avcı yakalayıp okyanusu uçarak mı geçeceksin?"

Yüzünde şaşkınlıktan daha fazlasını gördüm. Bir tür boyun eğmiş kederle karışık bir umut da vardı. Ona hızlı bir gülümseme gönderdim. "Benimle gelmek ister misin?"

Evet, tedbiri elden bırakmaktan .

Ayağa kalktı ve aceleyle yanıma geldi. "Sen ciddi misin? Nasıl?"

Ya şimdi ya hiç, ona ya güveniyordum ya da güvenmiyordum. "Bir tekne geliyor," dedim boncuklu bileziğime bakarak, "Bir aydan biraz fazla bir süre sonra. Blackthorne Kalesi'ndeki limana geri dönmeliyiz ve sonra evet, sen, ben ve Jordan buradan gidebiliriz."

Gülümseyen yüzünün hatırası zihnimden geçerken içimdeki mide bulandırıcı hissi görmezden geldim.

Gözleri büyüdü ve ellerini ağzına götürdü, çünkü anlamaya başlamıştı. "Sen... sen buraya onu kurtarmaya mı geldin? Çocuğu mu?"

Başımı salladım, ikiyle ikiyi bu kadar çabuk bir araya getirmesine şaşırmadım. Zekiydi, bu topraklarda bu kadar uzun süre hayatta kalmasının nedeni de buydu.

"Evet. Ben... yakalanmama izin verdim, kurtadamların yanına götürüleceğimi sandım. Artık bunların hiçbir önemi yok Bee, bu sırrı sana emanet ediyorum. Ve eğer gelmek istiyorsan, o zaman benimle gelebilirsin. Bizimle birlikte."

Belki de bir parçam yalnız gitmekten endişeleniyordu. Çünkü Jordan'dan vazgeçmemiş olsam da, onu her gördüğümde hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu - benimleyken bile. Dahası, korkmuş görünmüyordu. Sokaklarda her gün yüzünde gördüğüm bir şeydi bu. Başımı salladım. İmkânı yok. Benimle gelmektense burada kalmayı tercih edeceğine inanmazdım. Jordan bir mahkûmdu. Mutlu değildi. Sadece mutlu olduğunu *sanıyordu*. Arada bir fark vardı.

Bethany'nin bana tekneyi nasıl emniyete aldığımı, Koleksiyoncuların yoluna nasıl çıktığımı, her şeyi sormasına izin verdim. Her soruyu cevapladım ama aklımın bir köşesinde sadece Dominic'i düşünebiliyordum.

Önümde dikkatimi dağıtacak ne olursa olsun, onu düşüncelerimden uzaklaştırmaya yetmiyordu.

"Dinliyor musun? O zamanlar yolculuk için hazırlanmamız gerektiğini söylemiştim," dedi Bethany. "Buraya gelmek için hazırlandığımızdan daha iyi hazırlandığımız kesin. İyi miktarda yiyecek, harita, fazladan giysi... *sıcak tutacak* giysiler almalıyız. Atlar tabii ki. Belki uygun silahlar?"

Başımı salladım, Dominic'i bir daha ağzını ağzımda hissetmeden geride bırakmayı düşünmemeye çalışıyordum. "Evet, kesinlikle. Yavaş yavaş başlamalıyız ki kimse bir şeylerin kaybolduğunu fark etmesin. Eşyaları şimdiden saklamaya başlarsak radara yakalanmayız. Burada bir kalıp peynir, orada kayıp bir bıçak..." Aklımın yarısı Arı'da olduğu halde otomatik olarak konuştum. Lanet olsun adama ve hayatıma girmesine.

Başını salladı ve pelerinini aldı, belli ki bu görevle canlanmıştı. "Biraz yürüyeceğim, ne görebileceğime bakacağım. Etrafa bir göz atacağım. Belki sen de aynısını yaparsın?"

İyi bir fikirdi. Bana yapacak aktif bir şey verdi.

"Evet, kuzey ucuna gideceğim," diye düşünmeden konuştum ve bir pelerin kapıp omuzlarıma attım.

Bee durduğu yerden bana baktı, eli kapının üzerindeydi, gözleri değerlendiriyordu. "Zindanları mı kastediyorsun?"

Yine sıcaklık yanaklarıma kadar yükseldi. Tenimin ne kadar kızardığını ancak tahmin edebilirdim. Ne söylediğimi düşünmemiştim bile. Ben daha inkâr etmeye çalışmadan omuzlarımdan tuttu ve beni hafifçe sarstı.

"Will'e yaptığım gibi onu sisteminizden çıkarın. İster seni reddetsin, ister teklifini kabul etsin, bu işi bitir ve olurlarına bırak. Bir insan istemiyorlar, uzun vadeli bir ortak için değil Sienna. Bunu biliyorum. Will bunu yaptı.

çok açık. Ve Dominic vampir olmayan biriyle başa çıkmak için kardeşinden daha iyi bir konumda değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sözleri hedefi vurdu, biraz kanayan ve acıyan bir hedef.

Yine de bir parçam onun haklı olduğunu biliyordu. Eğer onu sistemimden çıkarabilirsem... bu fanteziyi gerçekleştirebilirsem, belki de odaklanmam gereken şeye odaklanabilirdim... yani beni ve iki arkadaşımı buradan çıkarmaya.

"Bee, ben-"

"Git." Beni itti. "Ve onu istemene neden olduğu için pişman olana kadar durma."

Sözleri beni sararken dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Onu pişman etmek mi? Beni etkilediğine pişman mı etsin? Beni açık artırmadan satın aldığına pişman mı etsin? Söylediği gibi onu istememe neden olduğu için pişman mı olsun?

Bir erkeği arzuyla yakmak için birden fazla kez dans , kendimin ve Jordan'ın faturalarını her ay bu şekilde ödemiştim.

Hızımı artırarak kalenin kuzey ucuna doğru aceleyle ilerledim, incelemek istemediğim bir şekilde hevesliydim.

Zindana giden iki set merdivenden aşağı indim, Dominic'e tam olarak nasıl acı çektireceğime dair fikirler akmaya başlamıştı bile.

Bir önceki geceyle aynı nöbetçi görev başındaydı.

"Hiç dinlenmene izin veriyorlar mı?" diye sordum.

Homurdandı. "Vardiyalı çalışma tam bir sürtük. Mahkûmu görmek için geri dönmek ister misin? Artık daha büyük zincirlerimiz var."

Başımı salladım. "Güzel. Ve evet."

"Senin cenazen," diye mırıldandı. "Ama unutma, çılgılık atarsan içeri girmem."

Ona gülümsedim ve göz kırptım. "Mükemmel. Aslında, çığlıklarımı duyarsan içeri bakmamamı tercih ederim."

Onun yanından geçip zindan hücresine girdiğimde ve kapıyı arkamdan kapattığımda çenesi düştü.

Dominic odadaki tek tabureye oturmuş, kollarını iki yana açmış, başını yavaşça kaldırıyordu. Gardiyanla yaptığım konuşmayı kaçırmış olmasına imkân yoktu.

"Sienna." İsmimi gürledi, sesinin tonu tenime yayılıyor ve bedenimi geriyordu.

Lanet olsun ona. Bunun benim ona acı çektirmemle ilgili olması gerekiyordu, tam tersi değil.

Tek kelime etmedim. Odaya adım attığımda kafamın içinde akıp gitmesine izin verdiğim bir müzik vardı, bana ulaşamayacağını bildiğim kadar ona yakındım, ama kışkırtıcı bir şekilde neredeyse . Zihnimdeki ritim, beni ona göre hareket ettiren sabit bir nabızdı. Ellerimi üst baldırlarımdan geçirerek gövdemin üzerinden göğüslerime, oradan da omuzlarıma götürdüm.

"Ne yapıyorsun?" diye hırlayarak sordu ama sözlerindeki belirsizliği ve şehveti duydum.

Yavaşça dönerken gülümsedim, omuzlarımdaki pelerinin ayaklarımın dibinde yere düşmesine izin verirken ona sırtımı döndüm.

Artık fermuarını yırttığı pantolonu değil, ben döndükçe dalgalanan bol bir etek giyiyordum. Belimden eğilerek alt kenarından tuttum ve yukarı çektim, tekrar döndüğümde elimi baldırıma ve üst bacağıma kaydırarak kalçamı gösterdim. Tekrar belimden eğildim, bu kez ona dönük olarak yavaşça aşağı indim, saçlarımı öne doğru savurarak alt bedeninin üzerinden kaymasını sağladım.

Nefesi kesildi. Ama bana durmamı söylemedi.

Ellerimi bacaklarımın üzerinden belime doğru kaydurdım ve eteği yukarıda tutan üç düğmeyi yavaşça açtım. Sadece benim duyabildiğim bir müzik eşliğinde kalçalarımı kıvrarak etekten kurtuldum.

Dominic zincirlerin içinde o kadar hızlı öne eğildi ki zincirler tehlikeli bir şekilde gıcırdadı. Ağzı sol göğsümden bir santim uzaktaydı.

Güldüm ve geri çekildim, her ne kadar tek yapmak istediğim ona doğru eğilmek, ağzını meme ucuma sıkıştırmasına ve beni kucağına sürüklemesine izin vermek olsa da.

Hayır, bana çektirdiği acıyı ona da çektirecektim. Dahası, burada güç bendeydi, bunun nasıl sonuçlanacağına ben karar verecektim.

Tıpkı onunla küvete girmenin benim kararım olduğu gibi.

Onun için yavaşça soyunurken, ince bir külottan başka bir şey giymeden dans edene kadar her bir giysimi çıkarırken, ellerim vücudumun üzerinde kayarken, kendimi ondan saklarken bunun bir delilik olduğunu fark ettim. Çok uzun süre yalnız kalmaktan, travma geçirmekten, onun içimde istemediğim ve istemediğim bir ihtiyacı uyandırmasından doğan bir delilik. Sallanıp dönerken, vücudum dizine ya da kalçasına sürtünürken, zincirleri bana istediği gibi dokunmasını engellerken aklıma gelen tek şey buydu.

Zincirlerin gıcırtısı gözlerimi yukarı çekti. Bana bakıyordu, göğsü biraz fazla hızlı inip kalkıyordu, yüzünün kenarından bir ter damlası süzölüyordu. Sesi boğuk çıkıyordu. "Yani beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Sözleri sadece onun değil, benim de etrafımda ördüğüm büyüü bozdu. Ona baktım. Pişmanlık yok. Buradan ayrıldıktan sonra tek bir pişmanlık bile duymak istemiyordum ve Bethany'nin bana her şeyden çok bunu göstermeye çalıştığını anlamıştım.

Bu şansa bir daha sahip olamayabilirim. Ya da belki bundan da öte, bu şansı tekrar yakalayacak kadar cesur olamayabilirim.

"Beni... istiyor musun?" Kelimeleri fısıldadım. Yarı soru, yarı yalvarış. Ya hayır derse? Ya Will gibi o da beni güvende tutmaya çalışırken beni geri çevirirse?

Sonra çekip giderdim, bunu biliyordum.

Ona doğru yürürken ellerimin düşmesine izin verdim, saçlarım vücudumun üst kısmından kayıyordu. Bakışları yüzümden hiç ayrılmadı, kendimi onun kucağına bıraktığımda bile. Ellerini yavaşça yukarı kaldırdı ve zincirinin ucundan belime koydu.

Piç herif bunca zaman bana ulaşabilirdi! Gözlerimi kırptım ve o da gülümsedi. "Eğleniyor gibiydin, bölmek istemedim."

Dudaklarım kıpırdadı ve sonra kaşlarımı çatı. Soruma cevap vermemişti ve ince külotuma bastırıldığını hissettiğim şeye rağmen hiçbir şey varsaymayacaktım.

Geri çekilmeye başladım ama o benden daha hızlıydı. Dudakları tam benimkilerin kenarındaydı. "Her şeyden çok Sienna. Nefesin kesilene kadar seni becermek istiyorum, çünkü kendini boğarcasına bağırdın."

İşte o zaman gitmeliydim. Onu öpmeli, kalçalarımı sikinin üzerinde gezdirmeli ve sonra onu mavi balonlu hayatıyla baş başa bırakmalıyım.

Yapmalıyım. Yapabilirdim. Yapabilirdim.

Pişmanlık duymamak tuhaf bir şey. Geriye dönüp baktığımda, yaşlanıp saçlarım ağardığında ve hayatımın maceralarını anımsadığımda keşke bu işi bitirseydim demek istemiyordum. İkimizin de aklı başından gidene kadar bu General'i becerdiğimi söyleyebilmek istiyordum.

"Dokunmak yok. Söz ver bana," diye

fısıldadım. Kaşlarını çatı. "Sana dokunamaz mıyım?"

"Bu sefer olmaz. Söz ver bana." Gülümsedim.

Kaşları daha da çatıldı. "Bana işkence etmek mi istiyorsun? Sonra da beni öldürmek mi?"

"Ölmek için ne güzel bir yol." Kirpiklerimin altından ona baktım.

Alçak sesle iç çekene kadar bekledim. "Yukarıdaki Tanrılar, kurtar beni. Söz veriyorum."

İçimden bir beklenti ürpertisi geçti. Fikrimi değiştiremeden, dilim onu tatmak için kendi iradesiyle dışarı fırladı ve ağırlığımı biraz kaydırarak aynı anda kalçalarımı onunkilere bastırdım. Dudaklarımız birleştiğinde homurdandı, kollarını bana daha fazla dolamaya çalışırken zincirler şingirdadı, sonra durdu ve geri çekildi. Ellerini sandalyenin kenarına indirdi ve kavradı.

"Çok iyi, General," diye fısıldadım, biraz daha kıpırdandım, göğüslerimi onun ince gömleğine bastırdım, gömleğin dokusu meme uçlarımdan pır pır etmesine neden oldu.

İçini bir titreme kaplarken çenesi büküldü ama sözüne sadık kaldı. Parmağını bile kıpırdatmadı.

Gömleğini açtım ve ellerimi gövdesinin üzerinde gezdirdim, ellerimi gezdirirken yüzünü izledim.

"Neden dokunmuyorsun?" diye sordu ellerimi pantolonunun beline doğru indirirken.

Düğmeleri açmaya çalışırken ona cevap vermedim. Sadece kendime itiraf etsem bile nedenini biliyordum.

Ben onu kurtarmaya çalışırken siki pantolonundan dışarı fırladı. Bir elimi aşağı kaydırarak onu hafifçe kavradım. Dişlerinin gıcırdama sesi beni gülümsetti ve kirpiklerimin altından ona hızlıca bakmaya cesaret ettim.

Dudakları ayrılmıştı, elimi yavaşça şaftından aşağı kaydırmamı izlerken dişleri görünüyordu. Kadife sarılı çelik, işte böyle hissettiriyordu.

Ayak parmaklarıma kadar yükseldim, kendimi onun sikinin ucuna doğru kaldırdım ve yavaşça kendimi sadece bir santim indirdim.

"Tanrıça," diye inledi ve ön kollarındaki kaslar esnerken sandalye gıcırdadı.

"Sandalyeyi kırmayın General," diye fısıldadım. Kendimi onun sikinin ucunda aşağı yukarı hareket ettirirken, hareketsiz kalmak için mücadele ederken yüzünü izledim. Bana dokunma dürtüsüyle savaşıırken.

Vücudum onu tamamen içime almak için kadar kaymam için yalvardı. Yine sözümüz kesilmeden önce.

Ellerimi denge için göğsüne koyarak bir santim daha aşağı kaydım.

Vücudum onun dokunuşu için, meme uçlarımdaki ağzı için ya da parmaklarının klitorisime sürtünmesi için ağrıyordu. Ama bu an... bu benim gösterimdi.

Bir santim daha, sonra bir tane daha. *Sonunda* sikinin dibine kadar kayarken alt dudağımı dişlerimin arasında tuttum, onu içimde çok derin hissediyordum. Kendimi orada tuttum, vücudumun uyum sağlamasına izin verdim.

"Sienna," sesi benim adımla kesildi. "Yapamam... dayan."

Ona baktım, gözleri tam da bunu yapmanın gerginliğiyle gerilmişti - tutunmak. "Hayır mı? Acele etmeli miyim?"

Kalçalarımı döndürdüm, böylece o mükemmel noktayı bulabildim, ona binmeye başladığımda klitorisime bastırdım.

Aramızdaki ıslak, kaygan sıcaklık, ben ona bindikçe daha da yoğunlaştı. Başımı arkaya atarak ona doğru eğildim, bunun o an olduğunu, onunla geçireceğim tek an olduğunu biliyordum. Ayak parmaklarımın üzerinde yalpaladım ve elleri sandalyenin kenarlarından baldırlarıma doğru uzanarak beni sabitledi.

Nefesi sert soluklarla geliyordu, hızımı sabit tutup benim için o tatlı noktayı bulurken kenarında bir hırıltı vardı.

Çok yaklaşmıştım. Belki de bunu fısıldadım, bilmiyorum. İhtiyacımın bulanıklığında göğsüm ona değdi ve başını eğdi, ağzı

meme ucumu. Dudaklarının sıcaklığı ve baskısı sonunda beni uçurumun kenarına getirmek için gereken tek şeydi.

Yavaş yavaş yükselen orgazm bir tsunami gibi üzerimden geçti, öyle ki çığlık atıp ağzına doğru eğildim, bedenim onunkinin etrafında çırpınıp doruğa ulaşırken amım onun sikini tekrar tekrar sıktı.

Elleri etrafımda dolandı, ona doğru yığıldığımda beni yakaladı, başımı göğsüne yasladığımda kendi kasları titriyordu ve bayıldığımda dünya karardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

OceanofPDF.com

Dominic

Sienna göğsüme yaslandığında nefes alış verişi yavaştı, vücudu...
egzersizden sonra sıcak ve durgundu.

Ellerimi sırtında gezdirip kaslarıyla oynarken ağzımda bir gülümseme belirdi. Yumuşak bir iç geçirdi ve yanağını boynuma bastırarak bana daha da sokuldu. Onu içime çektim, bu anla ilgili her şeyi ezberlemeye çalıştım.

Neden ona dokunmama izin vermediğini anlamıyordum, ama... beni tamamlayana kadar sürmesini izlemek, zevk aldığını görmek ve bunun bir parçası olmama izin vermek çok seksiydi. Görüntüler kafamda tekrar tekrar canlanırken sikim seğirdi, hala onun içindeydi. Kıpırdandı ve başını kaldırdı ve kendime engel olamadım, onu biraz daha sıkı tuttum ve başka bir derin iç çekişle bana doğru yuva yaptı.

Bencilce, onu orada tutmaya çalışmak tamamen bencilceydi. Ama onunla birkaç dakika daha bu bağı kurmak istiyordum.

Çünkü Edmund hayatta olduğu sürece, ben bir tutsak olduğum sürece, aramızda hayatta kalabilecek bir şey varmış gibi davranmak bile adil değildi.

Kapıya vurulan yumruğun gürültüsü odaya yayıldı ve Sienna üzerimden sıçradı. Sikimden tamamen kayarken inledim.

"Zaman doldu!"

Çıplak vücudu tamamen meydandaydı, külotu yamuktu ve saçları çılgınca dağınıktı.

Bu manzarayı saatlerce seyredebilirdim.

"Sienna, konuşmalıyız-"

"Hayır." Kıyafetlerini topladı ve bana bunun sadece biri için ilk dans edişi , sonrasında hızla giyinişi olduğunu söyleyen bir hızla onları geri çekti. Kaç erkek onu böyle görmüştü? Giyinmek için acele ederken, küçük bir odadan çıkmak için acele ederken?

İçimi titrek bir öfke kapladı. Bir, para için yabancılar için dans etmek, hatta belki de onları becermek zorunda kalmıştı. İki, bir daha benden başka kimse için dans etmesini istemiyordum ve bu, damarlarımda öfke akmasına neden olan emin olabileceğim bir şey bile değildi.

Giyinerek kapıya doğru koştu, kapıya vardığında durakladı ve omzunun üzerinden baktı.

Konuşmak için ağzını açtı ve veda edeceği düşüncesiyle kalbim başladı.

Ama ağzını kapattı ve sabah ışıyla birlikte buharlaşan bir rüya gibi kapıdan çıkıp gitti. Sanki orada hiç bulunmamış gibi.

Eğer tenimdeki kokusu olmasaydı, sadece o olabilirdi.

Muhafız odaya havayı koklarken kendimi tekrar pantolonumun içine soktum.

"Şanslı piç."

Ona ters ters baktım. "Ona dokunmayı aklından bile geçirme."

Muhafız homurdandı ve ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Bunu bir an bile düşünmedim General."

Zincirlerimi kontrol etmek için odanın içinde ilerledi. Ona saldırmadım, gerçi ılık atmaya fırsat bulamadan onu yakalayıp boynunu kırabilirdim. Eğer kaçmak isteseydim, bu çok kolay olurdu.

Kurtların yeni liderinin anlamadığı şey de buydu. Zincire vurulmaya ihtiyacım yoktu, William'ın ihtiyacı olan yardımı almak için olduğum yerde kalmaktan mutluydum. Kardeşimi ve Sienna'nın üzerindeki kokusunu düşündükçe çenem geriliyordu.

"William'la konuşmak istiyorum," dedim muhafız odadan çıkmak için hareket ederken. "Diana'ya onunla konuşup konuşamayacağımı sor."

Omuz silkti. "Talebi boru hattına göndereceğim."

Kapı çarptı ve ağır bir gümbürtüyle arkasından kilitlendi.

Beklerken odanın ortasındaki yerimden kıpırdamadan durdum. Beni buraya getiren olayların üzerimden geçmesine, zihnimden süzölmesine ve beni bir amaçla doldurmasına izin verdim.

Her şey tehlikedeyken tek umudum Scarlett'in Vanatörlere ulaşabilmesi ve onların da Edmund'u ele geçirmeye istekli olmalarıydı.

Onu öldürebileceklerine gerçekten inanıyor muydum? Scarlett tarafından yönlendirilmiyorlarsa belki de hayır, ama Scarlett'in yardımıyla onun yakın çevresine girmelerini sağlayabilirdi. Onun düzenini en az benim kadar iyi biliyordu.

Başarılı olmalarını sağlayabilecek biri varsa, o da benim ikinci komutanımdı.

Kulübenin kapısından gözlerini hala görebiliyordum.

Ayak sesleri başımı kaldırmamı sağlayana kadar bir saat geçti.

Ayak seslerini avucumun içi gibi biliyordum, bu yüzden William hücre kapısını açtığında hiç şaşırmadım. Sırıışı her zamanki gibi hızlı ve hafifti ama

Mavi gözlerinin etrafında bir gerginlik vardı ve biraz kilo verdiği belliydi.

"Görüyorum ki sizi yine premium süite almışlar, General." Kapı arkasından çarparken irkildi. "Yine de saten çarşaf istemeniz gerektiğini düşünüyorum."

Sienna'nın kanının kokusunu alarak ona ters ters baktım. Zincirlere yaslandım ve onları elimden geldiğince gerdim. "Ondan içtin."

William'ın gözleri yumuşadı. "Ah, seni zavallı, zavallı piç. Sen de kötü durumdasın, ha?"

Hırladım ve o da bana gülme cüretini gösterdi. "William, kardeşim ya da hayır-"

"Onu hiç ısırmadım, Nicky. Bana verdiği ilk kanı bile hatırlamıyorum, ama bileğinden gelmişti ve dişlerimle hiçbir ilgisi yoktu. Ve bunu kızlara göre söylüyorum. Çünkü ben hiçbir şey hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla ölüydüm."

Ona baktım, ne zaman yalan söylediğini biliyordum ve hiçbirini belli olmuyordu. Duvara yaslandı ve gözleri kapanarak aşağı kayd.

"Şimdi buraya gelmek bile çok yorucuydu. Kan kurdu hâlâ içimde, biliyorsun. O piç kurusu kaleden ayrılmadan önce beni zehirledi."

Kan kurdu.

"Ne oluyor lan, nasıl ölmedin o zaman?"

Güldü, ancak bu gülüşte mizah yoktu. "Günün sorusu bu gibi görünüyor. Sienna'nın kanıyla ilgili bir şey beni iyileştiriyor ve açıkçası Diana'yla da arasının iyi olmasını sağlıyor. Kız onun ilgisini çekiyor."

Ona baktım, Sienna'nın kanının bir damlasının dilimde bıraktığı tadı, hissettirdiği büyüü hatırladım.

"Hayatta olmamın nedeni o," dedi sessizce. "Ama hâlâ ona ihtiyacım var... yani kana." Ben tekrar gerilirken son cümlesini çabucak değiştirdi. "Buradaki doktorlar ondan bir ya da iki kez daha beslenirsem solucanın öleceğini düşünüyorlar."

Kelimeler havada uçuşuyordu ama ben anlamakta zorlanıyordum. "Kan kurtları bir konağa girdiklerinde ölmezler."

Başını salladı.

"Biliyorum." "Hiç."

"Biliyorum."

Bunun sonuçları çok genişti. Yıllardır türümüzle beslenen kan kurdu şimdi bir insanın kanıyla mı boğuluyordu?

Bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Edmund neden bu kadar öfkeli bir amcık olamadı?"

Gülme sırası bendeydi. "Her zaman öyleydi ve şimdi daha fazla güce sahip olduğu için daha iyiye doğru değişmesini mi bekliyorsun?"

Will içini çekti. "Keşke hayat farklı olsaydı. Onu seviyorum, biliyorsun."

O kadar hızlı hareket ettim ki, bileklerimdeki gerginliği hissedene kadar zincirlerimin sonuna geldiğimi bildiğimi bile sanmıyorum.

İçimi kızıl bir öfke kapladı ve aslında duvara bağlı olmasaydım durabilir miydim emin değildim. "O benim."

Bana göz kırptı. "Bethany'den bahsettiğime göre senin için büyük çocuk zincirlerini çıkarmış olmaları iyi oldu. Sienna'nın kokusunu alabiliyorum Nicky, onu becerdiğini biliyorum. O benim tipim değil, hiç değil."

Kelimelerin öfke sisini delip geçmesi bir an aldı ve yavaş yavaş sildi. "Hizmetçi mi?"

"Evet, o... Onu içinde bulunduğu Harvest Games'ten çıkardım ve hizmetçi olarak çalıştırdım. Çünkü bu şekilde daha güvendeydi. An-phony de onu istiyordu. Sanırım sadece ben ilgi gösterdiğim için."

Sandalyeme geri döndüm ve . "Hizmetçiyi seviyorsun ve ben-" "Herkesin çalıştığı büyülü kızı mı beceriyorsun?" Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Belki bu seni zincirlerinden daha hızlı kurtarır?" Gözlerimi devirdim. "Şüpheli. Diana benden hoşlanmıyor."

"Siz Korkunç Edmund'un Generalisiniz, sevilmeyecek çok şey var." Orada otururken yüzü solgundu, sanki konuşmak bile onu yoruyordu. "Tüm bunları belirtiyorum çünkü Sienna'yı becermenin kötü bir fikir olduğu sonucuna henüz varmadıysan, varmana yardım etmek istiyorum. Senin kollarında Bethany'nin benim kollarımda olduğundan daha güvende değil."

Küçük kardeşime baktım, bana istemediğim halde yersiz olmayan bir öğüt veriyordu. "Bunu biliyorum."

"Yine yaptın mı?"

Omuz silktim. "Zincirlenmişim ve o da bana istediğini yaptı. Şikayet edecek değildim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle... Ne?"

Ona bir el salladım, zincirler şingirdiyordu. "Haklısın. İkisi için de tehlikeliyiz. Bir tekneye bindirilip anakaraya geri gönderilmeleri daha iyi olurdu."

Sanki taşaklarına yumruk atmışım gibi homurdandı. "İmkânsız, bunu sen de biliyorsun."

Bunu biliyordum. Ama Sienna henüz bilmiyordu.

"Bak bakalım Diana'yı benimle tekrar konuşmaya ikna edebilecek misin?" diyerek konuyu değiştirdim. Sienna'nın gideceğini ya da incineceğini düşünmek istemiyordum. İkisi de kabul edilemezdi.

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Will denge için duvarı kullanarak ayağa kalktı. "Tekrar deneyeceğim ama ona güvenilir olduğunu . Ve

Düşes'in bizzat gelip sizin adınıza konuşması dışında, Diana'nın herhangi birinin sözüne inanacağından şüpheliyim."

İşte bu mükemmeldi. Buraya Will'in tahta çıkışını desteklemek için bir ordu kurmaya gelmişim ama ihtiyacım olan tek kişiyi doğru nedenlerle burada olduğuma ikna edememişim.

Gözlerimi onunkilere diktim.

"O zaman Sienna'ya benim adıma konuşmasını söyleyin. Kraliçe ona karşı yumuşaksa, umalım ki bize karşı olduğu gibi kurtlara karşı da aynı büyüye sahip olsun."

OceanofPDF.com

Bölüm 14

OceanofPDF.com

Sienna

("Kaymağı uzatır mısın, lütfen?"

Bir tür gerçeküstü merakla, Bee'nin bana uzattığı

Kesilmiş kristal kase dolusu kabarık, beyaz kremayı başıyla teşekkür eden Kraliçe'ye uzattı.

Bundan dört hafta önce, vampir düşmanım/sevgilim koridorun hemen aşağısında hapsedilmişken, Kurt Adam Bölgesi'nin kalbinde yer alan Kraliçe'nin kalesinin yemek masasında oturup gerçek bir İngiliz ikindi çayı içeceğim kimin aklına gelirdi?

Kesinlikle ben değil. Aslında, her şeyi ne kadar yanlış anladığımı fark ettiğimde sandalyemde rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Bölgeleri anlatılmamış dehşetlerin yaşandığı, kanunsuz ve acımasız bir yer olarak hayal etmiştim. Ve beni yanlış anlamayın, pek çok açıdan öyleydiler. Ama sonra bazı şeyler vardı... insanlar... yerler beni meraklandırırdı...

Bizden o kadar farklılar mıydı? İnsanlardan?

Acımasız savaşlar yaptık ve birbirimize korkunç zulümler uyguladık.

Yüzyıllar boyunca kölelik, işkence ve kadınlara boyun eğdirme vardı.

Ama aynı zamanda güzellik, nezaket ve sevgi de vardı. Şüphesiz, aynı Ő y burada da geçerliydi?

"Bu hayatım boyunca yediğim en iyi Victoria süngeri," diye açıkladı Bee narin pastadan doyurucu bir ısırık daha almadan önce.

Diana gülümseyerek başını eğdi. "Ő fe s yleyeceğimden emin olabilirsiniz. Bunu duyduğuna memnun olacaktır."  n m zde duran   rek, petit fours ve sandviç kulesine baktı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Genelde karışık meyveli tartlarımız da olur ama havalar d zensizleŐtiđinden beri meyvelerin çoğu az bulunur oldu..." Boğazını temizledi ve başını salladı, kaŐlarındaki  atıklık düzeldi. "Neyse, bugün bu konuda yapılacak bir Ő y yok. Sadece tadını çıkaralım, olur mu?"

Somon f meli blini'nden gönülsüzce bir ısırık aldım ve ona baş parmağımla onay verdim. " ok güzel."

Yalan değildi. Yemekler lezzetliydi ama benim iŐtahım fena halde kapalıydı. Korkunç bir gece uykusundan sonra, dönüp durarak, önceki akŐamı takıntılı bir Ő kilde zihnimde tekrarlayarak, yatağın ters tarafında uyanmıŐtım. Ve o zamandan beri geçen saatlerde hiçbir Ő y ruh halimi düzeltmiŐ gibi görünmüyordu.

Arı etrafta vızıldıyor, kaçış planlarımız hakkında durmadan konuşuyordu. Bu arayıŐta artık yalnız olmadığımı bilmek rahatlatıcı olmalıydı. Bunun yerine, her Ő yi daha da gerçek hale getirdi. Yakında buradan ayrılacaktık. Eğer başarısız olursak,    m z  de  l me ya da daha kötüsüne mahkum edecektim. Başarılı olursak, Dominic'i bir daha asla g remeyecektim.

Bir zamanlar bu en büyük zafer gibi görünürdü.

Ama Ő imdi? Onun içimde hareket ettiğini hissettikten sonra... aramızda nasıl bir Ő y olabileceğini öğrendikten sonra? O kadar emin değildim.

Tüm potansiyel geleceklerimin yüzüne bakarken, her biri içimde soğuk bir his bıraktı.

Diana belli ki önceki endişelerini bir kenara bırakmıştı, çünkü şu anda bir sosisli ekmeği zevkle inleyerek yiyordu. Neyse ki gözleri kapalıydı, çünkü Bee'ye bir bakış attığımda avuç avuç cevizleri ceplerine dolduruyordu.

Ona dik dik baktım, gözlerimin iyice şişmesine izin verdim ve neyse ki ipucunu aldı. Gizlilik hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekecekti yoksa bir kaçış rotası bulma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Kapıyı asla geçemezdik.

"Majesteleri, dün etrafta bir yürüyüşe çıktım ve yakınlarda çok fazla zanaatkâr ya da dükkân olmadığını ve evlerin az sayıda ve birbirinden uzakta dağılmış olduğunu fark ettim. Farklı sürülerin her birinin kendi kalesi var mı ve her biri küçük, kendi kendine yeten bir şehir gibi mi?"

vermeliyim, Bee inatçı bir kararlılığa sahipti.

Kraliçe menekşe rengi bir peçeteyle dudaklarını sıvazladı ve yutkundu. "Her klanın kendi kalesi var ve hepsinin ortasında kasaba meydanımız yer alıyor. Bir sürü dükkânımız, zanaatkâr mağazalarımız ve benzerleri var. Bununla birlikte, evet, Kraliyet kalesi kendi kendine yetiyor ve silahlarımızdan stiltonumuza kadar her şey kendi bünyemizde yapılıyor." Sonuncusundan bir lokma koparıp ağzına atarken göz kırptı. "Sienna, Battenburg'u denemek istemediğine emin misin? Bu dünyanın dışında bir şey. Ya da belki bir fincan çay daha. Dün geceki eforundan sonra kafeine ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Alaycı kazmanın içeri girmesi bir saniye sürdü, ama girdiğinde kulaklarım bembeyaz oldu.

"Ben-ne yaptın-"

"İnkâr etmeye zahmet etmeyin. Benim odam General'in hücresinin hemen üstünde. İkinizin sesini bastırmak için başımın üzerine bir yastık koymak zorunda kaldım."

Ve ben burada zihinsel olarak Bee'yi gizlilikten yoksun olduğu için aşağılıyordum.

"Majesteleri, özür dilerim. Hiçbir mazeretim yok..."

"Oh, sakin ol," dedi gülerek. "Başın belada falan değil. Sen ihtiyaçları olan yetişkin bir kadınsın. Bir bahaneye ya da benim iznime ihtiyacın yok." Öne doğru eğildi ve uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. "Ama seni uyarma ihtiyacı hissediyorum. Zaman zaman ne gibi görünürse görünsün, vampirlere güvenilmez. Özellikle de konu sevgi ve sadakat olduğunda. İstediklerini istedikleri zaman alırlar ve sizi bir kenara atarlar. Bu sözümü bir kenara yazın."

"Yine de Düşes Evangeline'e güveniyor musunuz?" Bee sordu.

Diana koltuğuna yaslanırken koyu yeşil gözleri yumuşadı.

"Biliyorum. Ama o kuralın bir istisnası. Bu yüzden ondan bir haber alana kadar ilerleme konusunda temkinli davranıyorum. Dominic benim için büyük ölçüde bilinmez. Ve aksini öğrenene kadar en kötüsünü düşünerek hareket etmek zorundayım."

Küçük yemeğimizi Will'in o sabah bana açtığı konuyu açmak için kullanmayı umuyordum. Potansiyel olarak Kraliçe'yi Dominic hakkındaki fikrini değiştirmesi için etkilemeye çalışıyordum ama bu düşünce rüzgârda bir kabuk gibi kuruyup uçtu gitti. Her ne sebeple olursa olsun, vampirlere karşı derin bir güvensizliği vardı ve söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti.

Diana dudaklarını büzdü ve omuz silkti.

"Beni bir şekilde arkaik ve önyargılı bulduğunuzu biliyorum ama anlamalısınız. Ben binlerce hayattan sorumluyum. Yakışıklı bir yüzün, biraz cazibenin ya da tatlı dilin başımı döndürmesine izin veremem."

Önce Bee'ye sonra da bana anlamlı bir bakış attı.

Ouch.

Çok dikenli bir noktaya .

"Gerçeği bilmek istiyorsan, benim için bunların hiçbiri değildi," diye mırıldandı Bee, masayı dikkatle incelerken üzüntüyle peçetesiyle oynuyordu.

"Beni ona çeken şey onun nezaketiydi. Hasat Oyunları için ilk getirildiğimde, kelimenin tam anlamıyla titremeden duramıyordum. Acınası bir chihuahua gibi görünüyor olmalıydım. Zalim Earl DuMont benimle ilgilenmeye başladığında, Will yardım etmeyi kendine iş edinmiş, beni arsadan çekip almış ve hizmetkârı yapmıştı. Hayatımı ona borçlu olduğuma gerçekten inanıyorum."

"Evet, bu doğru olabilir Bethany. Ama ona kalbini borçlu musun? Çünkü sana bunun sözünü verebilirim. Onu yok edecek. Tek eşli değiller, sadakat az bulunur ve o bir kraliyet mensubu. Tüm bunları bir kenara bırakıp zar atmak isteseydi, bunu çoktan yapardı."

Sözler Bee'yi hedef alıyordu ama hançerlerin bana da saplandığını hissedebiliyordum.

"Çok üzgünüm, Bethany. Ama seni seviyor olsa bile, bu sadece kendi tarzındadır, tıpkı bir erkeğin iyi bir bifteği sevmesi gibi. Şimdi," dedi Diana, tabağını iterek, "Eğer bununla yaşayabilirsen... sevgilerinin bir son kullanma tarihi olduğunu bilerek ve katılmak istiyorsan? Buyurun. Her ikiniz de. Sizi durdurmayacağım. Ama bir kan emici tarafından birden fazla kez ihanete uğramış biri olarak sizi uyarmanın olduğunu hissediyorum. Sonu sizin için iyi olmayacak. Asla öyle olmaz."

Bee ve ben temelde kendi başımıza aynı sonuçlara varmış olsak da, şüphelerimizin doğrulanması gerçek bir tekme gibi hissettirdi. Buradan çıkmam gerekiyordu. Lanet kafamı boşaltmam gerekiyordu.

"Majesteleri, bugün atıma biraz binmeme izin var mı? Hava sakın görünüyor ve temiz havadan faydalanabilirim."

"Elbette. Hizmetçilerden birine sizi ahırlara götürmesini söyleyeceğim," dedi ve sandalyesinin kolundaki bir düğmeye bastı. "Sadece kalenin arazisinde kaldığınızdan ve hendeği geçmediğinizden emin olun. Hâlâ ince buzun üzerindeyiz

Klanlar söz konusu olduğunda, yaklaşan toplantıda herkesin desteğini alana kadar yanlış kurtla karşılaşmanı istemiyorum."

"Anlıyorum." Başımı salladım ve masadan uzaklaştım. "Ve teşekkür ederim."

Bir an sonra mutfak kapısı açıldı ve Jordan göründü. Zaten hırpalanmış olan kalbim onun kurnaz olmayan ifadesi karşısında yerinden fırladı. "Olamaz... Yine bir parça etle mi boğuluyorsun?"

Başımı salladım ve sonra kolumu onunkinin arasından geçirdim. "Değilim ama bu adil bir varsayım. Aslında bana ahırları gösterebilirsin diye umuyordum."

Kraliçe'ye sorgulayan bir bakış fırlattı ve o da başını salladı. "Pekâlâ o zaman."

Kulübeden çıkıp dolambaçlı taş basamaklardan çimenliğe doğru ilerlemeye başlayana kadar sessiz kaldım. Havanın ne kadar sıcak olduğunu ancak ılık bir esinti saçlarımı karıştırdığında fark ettim. Kuzeybatı Pasifik'teki bir bahar günü gibi. Bu, birkaç gün önce neredeyse sonumu getirecek olan buz fırtınaları ve dondurucu soğuklarla karşılaştırıldığında böyleydi.

"Buradaki havanın nesi var Jordan? Bizim gibi düzgün mevsimleri var mı?" Elbette vardı. Aynı dünyayı paylaşıyorduk ve güneşe eşit uzaklıktaydık...

"Görünüşe göre, eskiden öyleymiş. Son zamanlarda hava farklı. Bir gün soğuk, ertesi gün sıcak. Paddy Amca bunun Peçe'nin inmesiyle ilgili olduğunu söylüyor."

Elim refleks olarak onun kolunda seğırdi.

Paddy Amca da kimdi?

"Paddy Amca da kim?" Bir an sonra kendimi durduramayarak bağırdım.

Jordan yavaşladı ve sinirli bir şekilde çenesini kaşıdı. "O, şey, o benim klanımın büyüğü ve kendisine böyle hitap edilmesinden hoşlanıyor."

Onu durdurmadan önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakarken uzaktaki ahırları görebiliyordum. "Sana karşı kaba olmadıklarını biliyorum ve buraya ilk geldiğinde, korkmuş ve yalnızken muhtemelen bu büyük bir rahatlamaydı. Ama Jordan, bu insanlar senin ailen değil. Ben." Kendimi sertçe göğsümden dürttüm. "Ben senin ailenim."

Gözlerime bakmadığında kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü. "Jordan?"

Sertçe yutkundu ve sonunda bana bakarken adem elması sallanıyordu. "Öyle olduğunu biliyorum, Ceecee. Ama... her ikisi de doğru olamaz mı?"

Oof.

Ne diyebilirdim ki?

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" Jordan usulca sordu. Konuşmak için kendime güvenmediğimden sadece başımı salladım.

Cebini karıştırırken dilini üst dudağının üzerine yerleştirdi.

"Killian klanının alfası bana teklif veren tek kişiydi ve bana kalırsa buradaki en iyi klan onlar."

Avucunda, her biri ince ince yontulmuş bir dizi küçük heykelcik tutuyordu. Yığından iki tane kopardı ve havaya kaldırdı.

"Bunlar artık benim ailem, Maya ve Kavan. Bazen bizi oldukça zorluyorlar ama onlar için çalışan herkese aileden biri gibi davranıyorlar. İlk birkaç günümde başka bir klandan bir kurt bana bulaşmaya çalıştı ve kız kardeşim Elka - işte bu," dedi, daha küçük bir heykelciği parmaklamak için durakladı, "duyduğunda onu bir süpürgeyle kanlı bir şekilde dövdü. Sürü lideri gelip olayı sorduğunda ve insan olduğum için kırbaçlandığımı görmek istediğini söylediğinde

ve sorun çıkarırken Kavan yanımda durdu, hatta neredeyse klanlar arasında tam bir savaşı dönuştüğünde bile."

Yutkundum, her şeyi anladığımda içimde bir endişe dalgası oluştu. Konuşma şekli, gözlerindeki parıltı, yüzündeki memnun ifade... Onu gerçekten kaybetmiş miydim?

Elindeki yontulmuş en küçük tahta parçasına baktım, bu küçük bir kurttu. "Peki ya bu?"

Işıl ışıl parlayarak onu havaya kaldırdı. "Bu benim. Ya da öyle olacak. Şimdilik sadece bir insanım ama babam fiziksel olarak yeterince güçlü olduğumu hissettiğinde bir değişim töreni düzenleyeceğimizi söylüyor. Oldukça sıkı çalışıyorum ama hazır olmamın bir yıl kadar süreceğini düşünüyorum. Ben daha erken olacağını düşünüyorum."

Uzun bir an boyunca beynim söylediği kelimeleri hesaplayamadı. Pek sayılmaz.

Ama bana çarptığında, çok sert çarptı. Jordan sadece iyi muamele gören bir esir değil, Killian Klanı ailesinin tam bir üyesiydi.

Kalbim acıyarak boncuklu bileziğimi parmakladım. Her şey gerçekten boşuna mıydı?

"Figürlerini seviyorum Jordan," diye . "Ben de seni seviyorum."

Yine de o anda resmen ipin ucuna gelmiştim.

Sahip olmamam gereken ve olamayacağım bir vampiri istemek, kurtarılmak istemeyen bir sevdiğimi kurtarmaya çalışmak ve içinde bile olmamam gereken bir savaşta mücadele etmek arasında zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak tükenmiştim. Yarın yeni bir gündü.

Bugün... şu anda ihtiyacım olan şey bir eyer, atım ve açık bir araziydi.

"Beni o atlara götürmeye ne dersin, tamam mı?"

Derin bir oh çekti ve beni de peşinden sürükleyerek ilerledi.

Ahırlara vardığımızda beni kot pantolon giymiş ve kovboy şapkası takmış sakallı bir adama teslim etti ve aceleyle uzaklaştı. Eğer kurtlar duyduğum kadar uzun ömürlüyse, bu adam açıkça yüzyıl sınırını zorluyordu. Zinde görünmesine ve belirgin bir kırıksıklığı olmamasına rağmen, daha konuşmadan önce sakın, neredeyse zen benzeri bir bilgelik yayıyordu.

"Merhaba, genç kız. Adım Hamish. Sen Sienna olmalısın."

"Sienna'yım."

"İlk geldiğinizde görevdeydim. Havoc'unuzun vahşi olduğu kesin. Çok iyi bir binici olmalısın," derken gözlerinde saygı dolu bir ifade vardı. "Eğer onu dışarı çıkarmak istiyorsan, senin için getiririm. Hemen dönerim."

Adına sadık kalarak, Havoc'un ahırın içinde yaygara kopardığını duyabiliyordum, ama içeri girip kontrolü ele alamadan önce, içimi ürperten alçak, tehditkâr bir hırlama duydum. Hamish onu dışarı çıkardığında, Havoc eyerlenmiş ve bir kuzu kadar sessizdi.

Dizginleri elime alırken hafifçe, "Sen de onu gayet iyi idare ediyor gibisin," dedim.

"Bazen onlarla nasıl konuşacağınızı bilmeniz gerekir," diye göz kırparak cevap verdi.

Gerektiğinde gözdağı vermekten çekinmeyen biri olarak, yaşlı Hamish'e hak vermek zorundaydım. Elindeki araçları kullanmak zorundaydın.

Yer işaretleri hakkında bazı temel bilgileri aldıktan sonra yola koyuldum.

İlk yirmi dakika boyunca kaçış yollarını planlamam gerekiyordu, Nöbet yerlerini ve olası tuzakları not ederek, ata binmekten başka bir şey yapmadım. Rüzgar saçlarımı savururken eteğim kalçalarımın etrafında çılgınca uçuşuyordu ama ben

umurumda değildi. O çok değerli birkaç an için kendimi özgür hissediyordum, her ne kadar öyle olmasam da. Ancak kalenin etrafındaki hendeğe ulaştığımda yavaşlayarak tırıs kalktım ve etrafıma dikkat etmeye başladım.

Kraliyet kalesi yüksek bir noktadaydı ve bu arazinin ötesindeki arazinin uçsuz bucaksız olduğunu görebiliyordum... her yönde dönümlerce ve kilometrelerce ormanlık alan vardı. Vampir bölgesine geri döndüğümüzde nereye gideceğimi hatırlayacağımdan emin olsam da, buraya ilk geldiğimizde hipotermimin pençesindeydim. Bir harita mutlak bir zorunluluktı. Tekrar.

Havoc'u mahmuzlayarak hendeğin çevresine doğru ilerledim. Çok geniş değildi ve bir kayık ya da güçlü bir yüzücü tarafından bile kolayca aşılabilirdi. Eğer birisi bizim geçtiğimiz yoldan geçmeden kraliyet arazisine girmek istiyorsa, bu pek de caydırıcı bir engel gibi görünmüyordu. Kulağımın dibinden bir vızıltı geçtiğinde hâlâ bunu düşünüyordum.

"Ne oluyor be?" Şaşkınlık içinde etrafıma bakarken havaya vurdum. Daha önce gördüğüm herhangi bir böcek olamayacak kadar büyüktü ama-

Thunk.

Ben dizginleri elimde tutmaya çalışırken Havoc tepindi ve bir öfke çığlığı attı.

"Şşşt, şşşt, her şey yolunda dostum. İyisin," diye fısıldadım, olanları anlamaya çalışırken bir elimi boynuna koydum. Eteğimi eyerin deri çamurluğuna tutturan oku görmek için aşağıya bir bakış atmam yeterli oldu.

Ateş altındaydık. Birileri hendeğin diğer tarafındaki ağaçlardan bize ateş ediyordu.

Dilimi şaklatıp Havoc'un dizginlerini çekerek onu kaleye doğru döndürdüğümde içime adrenalin yayıldı. Koşmaya başladığında,

Birkaç metre ileride toprağa gömülmüş, saplandığı yerden hâlâ titreyen ikinci bir ok gördüm.

"Lanet olsun. Devam et, kızım!"

Duracak kadar rahat hissetmeden önce bir mil ya da daha uzun bir süre sert sürdük. Havoc homurdanıyor ve başını sallıyordu ama bunun yaralanmadan ziyade korkudan kaynaklandığını hissedebiliyordum. Yine de emin olmalıydım. Elimi eyerin çamurluğunun altından geçirdim ve yumuşak, yara almamış at etiyle temas edince rahat bir nefes aldım.

Bir hırıltıyla oku sertçe çektim, deriden ve artık yırtılmış olan eteğimden kurtardım.

Neredeyse yere fırlatacaktım ama sonra durdum. Diana'nın bizi uyardığı kurtadam klanlarından birine ait olmalıydı; burada istenmediğimizi hatırlatan, neredeyse ölümcül bir hatırlatmaydı.

Piçler. Bir dakika bile ara veremez miyiz?

Her saniye tetikte olmalıydım ve diğerlerine de aynısını yapmalarını söylemeliydim. Çünkü kesin olan bir şey vardı. Edmund bizi yakalamadan önce Kurtadam Bölgesi'ne ulaşarak ucuz atlatmış olabilirdik ama bu güvende olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Şeytan peşimdeymiş gibi kaleye doğru koşarken, belki de bir daha asla birlikte olamayacağımızı hissetmeye başlamıştım.

Bölüm 15

OceanofPDF.com

Dominic

I Hava çoktan kararmıştı ve onun geleceğinden ümidimi kesmek üzereydim ki sesi koridorda yankılandı.

"Onu tekrar görmem gerek."

Sienna odaya girdiğinde ben çoktan ayağa kalkmışım, oturamayacak kadar gergindim.

"Dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum."

"Olmamalıyım," diye cevap verdi, kapı arkasından kapanırken sesi ancak fısıltı halindeydi.

Saçları omuzlarına dökölüyordu ve uzun, yün bir etek giymişti. Sadece kokusu bile kulaklarımda kan dolaşmasına neden oldu ama bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlamam sadece bir saniye sürdü.

"Sienna? İyi misin?" Zincirler gerilmeden önce olabildiğince yaklaşarak sordum.

Sol omzumun arkasındaki bir noktaya odaklanırken dudaklarını ıslatarak başını salladı.

"Evet. Tabii, ben iyiyim."

Yaklaştı ve bir elini göğsüme koydu, bacaklarım sandalyeye çarpana kadar beni geriye doğru itmek için kullandı. Kokusu bir iksir gibiydi ve sikim anında sertleşti.

"Konuş benimle," dedim, eteğini yukarı sıyırıp kalçalarımın üzerine oturduğunda oturdum, ama beni öpmeye gittiğinde onu durdurdum. "Bana neler olduğunu anlat."

"Önemli bir şey değil. En azından yapılabilecek bir şey değil. Şimdi sevişecek miyiz yoksa beni psikanalize tabi tutmaya devam mı edeceksin? Çünkü eğer öyleyse, gidebilirim-"

"Hayır." Kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru çektim. Gerçek şu ki, kaldığı sürece onu her şekilde elde edebilirdim. Büyük General ne kadar da düşmüştü...

Bir elimi yan tarafına götürdüm, göğsüne sürtündükten sonra saçlarının arasına girip tuttum. Sonra ağzımı onunkinin üzerine eğdim. Nefes nefese kalıp dudaklarını yaklaştırdığında sert bir şekilde başladı ama geri çekildim ve nazikçe ısırdım.

"Acele etmesek olmaz mı, aşkım?" Dilimle alt dudağında gezinerek fısıldadım. O kadar dolu, o kadar suluydu ki, bir ısırık almadığım için madalyayı hak etmiştim. Sonra onu istediğim gibi öptüm. Yavaş ve kolay, ona bunun sadece seks olmadığını kelimeler olmadan göstermeye çalıştım.

"Yapma," diye fısıldadı kırık bir sesle, gözlerinde şüpheli bir parıltıyla uzaklaşırken. "Nazik olma. Şu anda buna dayanamam. Lütfen, Dominic. Sadece beni al."

Tartışmak istedim ama sırtını dikleştirdi, kalçalarını bana doğru sürttü ve tek yapmak istediğim onu memnun etmekti. Bileğimin bir hareketiyle eteğini çekip çıkardım, yırtılan kumaşın sesi odada yankılandı.

Elimi kalçalarının arasına kaydırduğımda, bir kumaş parçası bulmayı bekledim ve sıcak, ıslak bir amdan başka bir şeyle karşılaşmadığımda bir inilti çıkardım.

"Evet," diye tısladı, kalçalarını baş döndürücü bir ritimle bana doğru savurdu. İki parmağımı içine bastırdım, açgözlü itişlerle içeri ve dışarı soktum. Her hareketimde onun içinde olduğumu, o sıcak sütunun ağrıyan sikimin etrafında kıvrandığını hayal ettim. Dişlerimin boynunun hassas derisine tereyağı gibi kaydığını, aynı anda hem emdiğimi hem de becerdiğimi...

"Başından beri biliyordum," diyerek saçlarını serbest bıraktım ve kısa sürede fermuarımı çektim. Onun isteğini yerine getirmek için her türlü niyetim vardı. Onu istediği gibi sert ve hızlı bir şekilde almak için, ama sonra benden uzaklaştı ve dizlerinin üzerine düştü.

"Sienna..."

Onun adı bir uyarı olduğu kadar bir yalvarıştı da.

Yarım bir gülümsemeyle bakışlarımı tuttu. "Seni tatmak istiyorum."

Diliyle sikimin başına vurmadan önce gözlerim bir saniyeliğine kapandı. Beni keşfederken, alay ederken, yalarken, sıkarken dakikalar geçti. Zincirlerim takırdamaya başlayana ve ellerim yanlarımda yumruk haline gelene kadar beni ciddi bir şekilde emmeye başladı. Aşağı yukarı sallanırken ağzı bir cehennem gibiydi, bu sırada boğazının arkasından küçük bir ses çıkarıyor, beni kısa sürede kırılma noktasına getirecek şekilde sözsüz bir şekilde teşvik ediyordu.

"Yeter," diye bağırdım, saçlarını hafifçe çekiştirerek. Ama lanet olası kadın yerinden kıpırdamadı.

"Eğer durmazsan ağzına boşalacağım," diye ekledim, burnumdan nefes alarak, ihtiyaç beni ezmeye devam ederken biraz kontrol kazanmak için çaresizce.

Sienna sadece daha sert emdi, yumuşak yuvarlak yanakları beni derinlere çekerken içbükey hale geldi.

"Tanrılar aşkına, senin bir cadı olduğunu hep biliyordum."

Bluzuna uzandım ve ilk birkaç düğmesini açtım, böylece elimi göğsünün üzerine kapatabildim. Meme ucu anında avucuma değdi ve bir nefes vermek için sikimi bir patlamayla bıraktı.

Bu andan yararlanarak öne atıldım ve onu kalçalarından tutarak kaldırdım, tekrar kucağıma oturttum.

Bana kaşlarını çattı ve kaçmaya çalıştı. "Hiç adil değil."

"Her şey adil..." Gerisini söylemedim, çünkü bağlılığını ilan edecek bir ruh halinde olmadığını biliyordum. Şu anda acının yerini zevkin almasını istiyordu. Nerede ve kim olduğumuzu unutmak istiyordu. Ve bir , onu buna mecbur bırakacaktım.

Onu kucağımdan kaldırdım ve sikimin üzerinde durana kadar ortasını ayarladım. Onu santim santim şaftımın üzerine indirirken gözlerim aramızdaki boşluğa yapışmıştı.

"Ah, evet," diye inledi Sienna, başını geriye atarken meme uçları gerilmişti. "Kahretsin, bu çok iyi."

Sertçe yutkundum, boynunda titreşen kanın sesini duymazdan gelmeye çalıştım. Güçlü kalmaya ve ağzımdan birkaç santim ötede bir sirenin şarkısı gibi beni çağıran tatlı kokusunu unutmaya çalıştım.

"Hepsi," diye mırıldandı, kalçalarını ellerime doğru huzursuzca iterek. "Lütfen."

Kalçalarımı ve onu bir anda aşağı çektim, içine tamamen oturana kadar derinlere daldım. Kasları, beni çıldırtmak için tasarlanmış bir ortaçağ işkence aleti gibi etrafımda sıçradı ve seğirdi. Uzun bir an için,

Vücudu bana uyum sağlamak için gerilirken o şekilde kaldık ve sonra hareket etmeye başladı. İlk başta yavaştı. Hafif, kolay bir kalça yuvarlanması. Sonra daha hızlı, göğüsleri zıplıyor, beni aşağı yukarı sürerken yanakları kızarıyordu.

Omuzlarımdan tutarak beni kendine çekmeye çalışmasını kısık gözlerle izledim. O kadar güzeldi ki, ona bakmak neredeyse acı veriyordu ama gözlerimi kaçırıyamıyordum. Başımı öne eğdim, gergin bir meme ucunu ağzıma aldım ve emdim. Sikim acı verecek kadar şişmişti ve her hareketinde ıslak etinin yavaşça çekilip bırakılması beni uçurumun kenarına getiriyordu, bu yüzden inlemeye başladığında rahatlayarak ulumak istedim.

"İşte bu aşkı, benim için gel," diye homurdandım, kalçalarını bir kez daha tuttum ve onu daha hızlı, daha sert çalıştırmak için kullandım. "O küçük dar amcığın alevler içinde kaldığını hissetmeme izin ver." Her hareketimi karşıladı, bana sertçe bindi, kalçalarını benimkilere çarptı. Sıcak sıvı shaftımdan yukarı doğru kıvrılırken taşaklarım gerildi.

"Dominic!"

Adımı haykırışının sesi... Etrafımda bir yumruk gibi kasılmasının hissi...

"Çok iyi," diye homurdandım, gözlerimi kısıtıp kapattım ve hissin beni bütünüyle yutmasına izin verdim. Zevk dalgalar halinde üzerime çökerken, kalçalarını benimkilere sabitleyerek sıcak, ağır fişkırımlarla boşaldım. O bana karşı seğirip çırpınırken onu sıkıca tuttum, adım dudaklarında bir ilahiydi.

Uzun bir süre onu yakınımda tuttum. Nabızı sakinleşene kadar. Nefes alışım nihayet yavaşlayana kadar. İliklerime kadar işleyen tatmin o kadar tüketkendi ki neredeyse uyuyakalıyordum.

Sadece göğsümdeki ıslak sıcaklık sonunda tekrar kendime gelmemi sağladı.

"Sienna?" Geri çekildim ve başının tepesine baktım. Bir elimi çenesinin altına sokup yüzünü görebilmek için kaldırdığımda zincirler şingirdadı. "Ağlıyor musun?"

Kanıtları hâlâ kızarmış yanaklarından aşağı süzülürken aptalca bir soruydu bu.

"Ah, lanet olsun. Sorun ne... Seni incittim mi, aşkım?"

O başını sallarken bile kendimden nefret etmek karnıma bir düğüm attı.

"Hayır. Yani, evet, biraz, ama iyi anlamda. Sadece-" diye sözünü kesti ve devam etmeden önce dudağını ısırdı. "Her şey çok berbat Dominic. Ne zaman her şeyin biraz daha iyiye gittiğini düşünsem, kötü bir şey oluyor. Sürekli baskı, korku ve endişe. Sanırım o kadar yorgunum ki beynim daha fazla dayanamıyor." Boğuk bir kıkırdama çıkardı. "Bugün bana ateş edildiğini ve bunun beni çok az etkilediğini biliyor musun?"

"Ne yapıyordun?" O kadar hızlı doğruldum ki neredeyse onu kucağımdan düşürüyordum.

Sinirleri birini yatıştırmak için harika bir yol, Nicky.

Onu sabitlemek için ellerimi kalçalarına doladım ve sonra daha yumuşak bir tonda tekrar denedim. "Ne demek *vuruldu*?"

"Yani Havoc'u kale arazisinde gezdiriyordum ve hendeğe ulaştığımızda biri bize en az iki ok fırlattı." Omuz silkti ve bir elini akan burnunun üzerinde gezdirdi. "Neyse ki ıskaladılar ve tek kurban zavallı Hamish'in güzelce işlenmiş eyeri oldu ama ucuz atlattık."

Benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın.

Daha fazla ayrıntı için ona baskı yapacak kadar kendimi sakinleştirmem neredeyse bir dakikamı aldı. "Okçuya baktın mı?"

"Hayır. Gerçi beni o mesafeden vurma şansları olduğunu düşünmeleri için ya çok yetenekli ya da şaşırtıcı derecede ukala olmaları gerekirdi. Henüz Diana'ya bundan bahsetmedim."

"*Henüz* kelimesi önemli, değil mi?"

Birisi kadınıma ateş ederken bu hücrede kapana kısıldıysam, en azından ileride daha iyi korunacağına dair güvence almam gerekiyordu. İşbirliğim buna bağlıydı. Ve Kurtlar Kraliçesi Diana, eğer işbirliği yapmazsam benimle görüşmek istemezdi.

Sienna, "Bunu öğrenir öğrenmez yeniden tutsak olacağım," diye mırıldandı. "Beni içeride tutacak ya da başıma bir gardiyan dikecek ve bu istediğim son şey."

Sözleri karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bunu saklamaya hiç çalışmadı. En başından beri gitmek istiyordu. Yol boyunca şekilde, kendimi nihayet buradaki hayatın gerçekliğini kavradığına ikna ettim. Sonunda kendini Peçe'nin bu tarafına ait olduğu gerçeğine bıraktığını ummuştum. Görünüşe göre kendimi kandırıyormuşum.

Bakışlarımla buluşana kadar başımı eğdim. "Eğer buradan kaçarsan ölürsün Sienna. Sana ne söylediğimi anlıyor musun? Bu bölgede ya da benim bölgemde korunmasız bir kadın -hatta eğer hizmetçini de bu saçma sapan plana dâhil ettiysen ikiniz birden- tek başına bir gün bile dayanamazsın. Artık Kraliçe'nin topraklarında, onun koruması altında bile hedef alınıyorsunuz. Buradan ayrılmaya çalışmak bir intihar görevidir." Gerisini ona söylemeye cesaret edemedim.

Bu yerden kaçmayı başarsalar bile geri dönüşü yoktu.

Şimdi olmaz. Hiçbir zaman olmaz.

"Ve burada bir canavarlar ininde kalmak daha mı iyi?" diye karşılık verdi, sesi öfkeyle titriyordu.

"Seni canlı tercih ederim, yani evet."

Bana baktı, o altın rengi gözleri iliklerime kadar işliyordu. "Bunun benim için yeterli olduğundan emin değilim Dominic."

Aklımdan çıkmayan, korkunç bir görüntü zihnimin ön saflarına doğru ilerledi. Sienna, Edmund'un atının sırtına asılmış, gözleri boş... cansız.

Öfke kontrolsüzce içime aktı.

"İstersen benden nefret et ama bugün olanları Diana'ya sen anlatmayacaksan ben anlatacağım," diye tersledim ve kalçalarını sıkıca kavradım.

"Zahmet etme," dedi, kendini kucağımdan iterek ve eteğini tekrar yerine çekerek. "Sadece diğerlerini korumak için bile olsa ona kendim söyleyeceğim. Will ve Bee'nin her köşede bir tehdit yokmuş gibi ortalıkta dolaşmasına izin veremem, değil mi?"

Bana ters ters bakarken yüzündeki son gözyaşlarını da sildi.

"Ama bunun sonsuza kadar Peçe'nin bu tarafında kalmaya razı olduğum anlamına geldiğini düşünmeyin. Çünkü en ufak bir başarı şansı yakaladığım an, rüzgârın içindeyim demektir. Bundan emin olabilirsiniz."

Bununla birlikte kapıya yöneldi ve benim de kollarımı yuvalarından çıkarıp onu takip etmemek için yapabileceğim tek şey buydu.

Bu kadına inatçı, aptal, cesur ve güzel olduğu için lanet olsun-

Birkaç dakika sonra kapının sürgüsü açıldığında anında ayağa fırladım. "Sienna?"

Lochlin hücreye girip gardiyana el sallarken, "Sakin ol Romeo, benim," dedi. "Seni görebilmek için yalvarmak zorunda kaldım ve o durumda bile sadece birkaç dakikam var." Üzgün bir şekilde başını salladı. "Ne yaptığını bilmiyorum

ama o sana, bir tencere fasulyenin peşindeki osuruğa güvendiğimden daha fazla güvenmiyor, evlat."

Homurdanarak yerime oturdum. "Benim türümden olduğu kadar benden de olduğunu sanmıyorum ama durum ne olursa olsun, onu bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız, hem de hemen. Sienna bugün atıyla dışarıdaydı ve ona doğru ateş edildi."

Loch irkildi ve yavaşça başını salladı. "Bunu duyduğuma üzıldüm ama şaşırmadım. Etrafta dolaşan söylentilere göre birkaç klan durumdan hiç memnun değil. Diana'nın görevden alınması için çağrılar duyuyorum. Elbette daha barışçıl klanlardan bazıları da mutlu ve bir ittifak umuyorlar. Bu Diana'nın toplantıda hepsiyle nasıl başa çıkacağına bağlı olacak. Bir diplomat ve güçlü bir lider olarak yeteneklerini sınavacağı iyi bir sınav olacak."

"O zamana kadar Sienna'yı güvende tutmanı istiyorum."

"Hadi ama Dom," diye homurdanarak itiraz etti. "Onları buraya getirdiğim için zaten majestelerinin bok listesindeyim. Eğer burada sinsice dolaşmaya ve senin sözünle nöbet tutmaya başlarsam, derimi yüzdürüp fileto yaptırır."

Ona sertçe baktım. "Sormuyorum."

Loch'un ifadesi karardı. "Peki ya uymazsam?"

"Sonra bana erzak getiren bir sonraki muhafızın ve yoluma çıkan diğer herkesin kafasını koparır ve onu kendim bulurum."

Uzun süre acı çeken bir inilti çıkardı ve tiksintiyle elini yüzünde gezdirdi. "Yeni arkadaşlar bulmam lazım, ben de öyle düşünüyorum. Tanrılar, dostum, neden her şey bu kadar ateş ve kükürt olmak zorunda? Sen etrafta yokken, kafamın ya da kuduz bir köpek gibi avlanmaktan bahsetmeden yıllar geçirebileceğimi biliyor musun?"

"Kulağa sıkıcı geliyor," dedim esneyerek. "Ve sen bana iyilik yaparken, ben de senin bana yardım etmene ihtiyacım olacak."

Kraliçe'nin gözüne girmek. Tek bildiğimiz, Edmund'un Düşes'i kilit altında tuttuğu ya da daha kötüsü. Diana'nın mesajını asla alamayabilir. Başka bir yolu olmalı..."

Çünkü ilmeğin boynuma dolandığını hissedebiliyordum. Bu, Edmund'un sınırı geçip bizi bizzat alacağı ya da buradaki "hoş geldin"imizin kısa süreceği anlamına gelse de, zamanımız tükeniyordu.

"Bir şeyler olabilir. On yıldan daha uzun bir süre önce Lycan'ın güvenilmez olduğunu düşündüğü biriyle benzer bir durumda olduğunu hatırlıyorum..." Loch bakır rengi sakalını düşünceli düşünceli sıvazlayarak mırıldandı. "Evet, bir yolu olabilir. Ama sana şunun sözünü verebilirim, eski dostum."

Bakışlarıma karşılık verdi ve başını yavaşça salladı. "Bundan hoşlanmayacaksın."

OceanofPDF.com

Bölüm 16

OceanofPDF.com

Sienna

Iyatağımın kenarına oturmuş, oku avucumun içine almış, parmaklarımın arasında gezdiriyordum. Metal ucuna kazınmış amblemdede tek bir yıldız vardı.

İçinde bir haç vardı. Kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her kimse beni burada istemiyordu. Ya da belki de hayatta kalmamı hiç istemiyordu.

Bethany karşımdaydı ve lanet cevizlerini sayıyordu. "Sanırım bugün fark edilmeden bir torba dolusu ceviz toplayabilirim. Aşçılardan birinin cevizli turta yapmaktan bahsettiğini duydum."

Başımı salladım ve "Harika" diye mırıldandım.

Ama aklım oktaydı, karşı karşıya olduğumuz tehlikedeydi... ve sonra ara sıra Dominic'e ve vücudunun, ellerinin ve ağzının doğru düşünme yeteneğini mahvederken verdiği hisse geri kayıyordu.

Sorun oktu. Yani, evet, bölgeden kaçmayı planlıyorduk. Ama yaralı olarak kaçmak ya da başka bir düşman tarafından avlanmak bu işi kolaylaştırmayacaktı.

Şimdilik oku yan masaya koydum, sonra küçük bir balkona açılan kapıya gittim. Zihnimi boşaltmama yardımcı olacak serin bir havaya ihtiyacım vardı.

ve doğru düşün.

Kapıyı açıp gözlerimi kapattım, içeriden gelen şeyi beklemiyordum. Yaz sıcağı yanağıma inen bir tokat gibi beni hazırlıksız yakaladı.

"Bu da ne böyle... Hava çok tuhaf."

Bee yanıma geldi. "Daha bir hafta önce kar fırtınasının ortasında geldiğimize inanmak zor, değil mi?"

Şimdiden bir hafta mı? Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, yüzüme çarpan sıcak hava yüzünden gözlerim sulanmıştı. Bileziğimi hissederek buldum ve boncukları saydım. O haklıydı. Bir hafta daha geride kalmıştık.

Kapının çalınması ikimizi de balkondan uzaklaştırdı.

Bethany hızla hareket etti, gizli ceviz sayma operasyonunu gizlemek için bir battaniyeye vurdu, sonra yatak odasının kapısını açmak için acele etti.

Lochlin yüzünde çarpık bir sırıtışla orada duruyordu, derin ela gözleri parlıyordu. "Ah, işte benim kucak böceğim." Böceği 'boog' gibi söyledi ve ben gülmekten kendimi alamadım.

"Lütfen, hiçbir şey hatırlamıyorum bile, övünmenize gerek yok."

Odaya girdiğinde bir elini kalbine götürdü. "Derinden yaralıyım, genç kız. Ama... yine de görevimi yerine getirip seni ve sevgili Bethany'yi su kenarında bir yürüyüşe çıkaracağım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Şimdi de nöbet mi tutuyorsun?"

Belinden eğildi. "Yalvarmak zorunda kaldım ama Diana ateşli ilişkimizi öğrendikten sonra senin bedenini kendi bedenimle korumam için bana izin verdi." Göz kırptı ve kaşlarını önce bana, sonra Bee'ye doğru salladı. "Bir değil, şansım yaver giderse iki güzel kadın beni yerde tutacak, öyle mi?"

Bee kızardı ve ona bir ahududu üfledi. "Aslında kimi sevdiğini bildiğimin farkında mısın? Aşçılar bana söyledi."

Yüzü soldu ve daha dik durdu ama şakaya devam etti. "Kalbime bir darbe daha. Başka birini sevebileceğimi düşün-"

Parmaklarını şıklattı ve ben de birinden diğerine bir bakış attım.

"Sanırım seni kısa saçlarından yakaladı, Loch. Şanslı kadının kim olduğu konusunda ağzındaki baklayı çıkaracak mısın?"

Umutsuzca başını salladı. "Hiçbir kadına layık değilim, bu yüzden hizmet etmek için yaşıyorum."

Bethany homurdandı. "Bu, belli biriyle bam bam teşekkür etmek istemediğiniz anlamına gelmiyor-"

Ellerini birbirine vurarak onun sözünü etkili bir şekilde kesti. "Bir piknik sepeti dolusu yiyeceğim var ve Diana'nın izniyle siz iki güzel kızı sahile götürüyorum. Tabii burada kalmayı tercih etmezseniz? Böyle güzel bir günde tıklıp kalmayı?"

Balkondan dışarı, kumsala vuran okyanusun kristal mavisi sularına baktım. Suyun sadece birkaç gün içinde çok fazla ısındığından şüphelendiğim için bu beni serinletmeliydi.

Baktığım manzara bir dergiden kesilip çıkarılmış olabilirdi. Manzara o kadar bozulmamış, o kadar güzeldi ki, bir peri masalından fırlamış gibiydi.

"İyi. Yolu göster, Lochlin." Dönerken ona el salladım, sanki gerçekten soylu bir hanımefendiymişim gibi çenemi yukarı kaldırdım.

Bee benimle kollarını birleştirdi ve Lochlin ile Deacon adında ikinci bir muhafızı takip ederek kaleden geçip ana araziye çıktık. Güneş neredeyse tepemize çökmüştü ve sadece on dakika kadar sonra tenim sadece tuzlu terle değil, yaklaşmakta olan bir yanık hissiyle de karıncalanmaya başlamıştı.

İki kurtadamı takip ederken "Buranın havası," dedim, arazinin rahatlığına rağmen omurgamdan aşağı ter damlıyordu, "Genelde böyle midir? Dün bahar gibiydi, bugün ise çölde yazdan kalma bir gün olabilir."

Lochlin ve Deacon hızlıca bakıştılar. "Hayır, Lass. Bu garip bir model. Peçe düştüğünden beri her yıl daha da değişiyor. Kimse nedenini bilmiyor."

Deacon alçak sesle homurdandı. "Vampirler, bize bunu yapan onlar. Her zaman topraklarımıza ve kadınlarımıza göz diktiler ve şimdi de ekinlerimizi öldürerek bizi açlıktan öldürmeye çalışacaklar."

Bee burnunu çekerek, "Vampir Bölgeleri'nde de durum aynı," diye cevap verdi. "Beş yıldır oradayım ve her yıl hava daha da garipleşiyor. Değişen hava koşulları için seni suçluyorlar, biliyorsun."

Lochlin ve Deacon birbirlerine bir kez daha baktılar ama konuşan yine Lochlin oldu. "Orada da hava kötü mü? Bundan emin misin?"

Bee başını salladı. "Bu tam olarak bir devlet sırrı değil."

Hasat Oyunları'nda boğazımı parçalatmamaya çalıştığım için çok dikkatli bakmadığımı tahmin ediyordum. Yine de ilginçti. Önemli olduğundan değil. Yakında gitmiş olacaktık. Bir ay sonra anakaraya dönmüş olacaktık. Hayatımızı yaşayacaktık. Garip hava koşullarından ve kalbimizi çalan adamlardan kurtulmuş olacaktık.

Kumsalın kenarına vardığımızda toprak kaymış ve parlak mavi suya doğru uzanan neredeyse beyaz kumla karışmıştı. Uzaktan bile yüzen balıkların şekillerini görebiliyordum.

"Kayda değer," dedi Deacon. "Diana bunu bilmek isteyecektir. Vampir prensin krallığındaki hava durumu hakkında tek kelime etmediğini düşünürsek."

"Kahretsin," diye fısıldadı Bee. "Hiçbir şey söylememeliydim."

Kolunu sıktım. "Bence sorun yok, Bee. Will'in de açık olmaya ihtiyacı var; bu belki onu biraz zorlar? Ve belki de Diana'nın onu anlamasına ve ona daha fazla güvenmesine yardımcı olur."

Artık tam suyun kenarındaydık. Kumların üzerinde bir ileri bir geri kayan dalgaların sesi, yukarıdaki martıların parlak sesi ve havadaki tuz kokusu içimde biriken endişenin bir kısmını temizlemeye yetti.

"Bugün, şu an için yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedim ayakkabılarımı tekmelerken. "Hayatta olduğumuz gerçeğinin tadını çıkarmak dışında. Ve güvendeyiz." Belime uzandım ve uzun eteğimi çözdüm.

"Ne yapıyorsun, Lass?" Lochlin sordu. "Geçen geceki buluşmamızda kaldığımız yerden devam etmeden önce biraz yalnız kalmak isteyeceğini düşündüm-"

"Yüzmeye gidiyorum." Bluzu başımın üzerinden çektim ve üzerimde sütyenim ve külotumun üzerine ince bir şort kaldı. Yine de sadece bikiniyle olabileceğimden çok daha fazla örtünmüştüm. "İçeri geliyor musun, snuggle boog?"

"Hayır. Suyu sevmiyorum," dedi Lochlin ve sanki denesem onu sürükleyebileceğim gibi bir adım geri çekildi.

"Demek istediği," diye güldü Deacon. "Yüzemiyor. Lanet bir taş gibi batıyor, sanki bir fae ya da başka bir şeymiş gibi!"

Lochlin Deacon'la birlikte güldü ama yüzünün biraz gerildiğini gördüm. Bu yorum ona çivi gibi saplanmıştı. Ama neden?

Hayır, başka soru yok. Kendimi bu ruh emici yere zaten olduğumdan daha fazla sokmak için hiçbir neden yoktu.

Tamam, belki bir soru daha.

"Bee, içeri geliyor musun? Şu kaslarını biraz çalıştır." Kollarımı sahte bir göğüs vuruşu hareketiyle salladım. Çocuklar güldü, ama ben

Bee hayır diyecek gibi görüldüğünde onunla göz göze geldi. Suyu baktı, uzakta sallanan tekneleri zonladı ve gözleri anlayışla genişledi.

"Oh, iyi, neden olmasın?" Bana biraz fazla parlak bir şekilde sırttı ama en azından benim söylediklerimi anlamıştı. En son ne zaman birkaç metreden fazla yüzmüştüm? Çocukluğumdan beri. Bee'nin güçlü bir yüzücü olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Blackthorne Limanı'na döndüğümüzde demirli bir tekneye kadar yüzmemiz gerekecekti. Bunu yapıp yapamayacağımızı ya da o zamana kadar antrenman yapmanın bir yolunu bulmamız gerekip gerekmediğini görsek iyi olurdu.

Diana sahile bu küçük geziyi önererek istemeden de olsa bir aydan kısa bir süre içinde tekneye binmeye bir adım daha yardımcı olmuştu. Ona daha sonra teşekkür etmem gerekecekti.

Belki ona bir kartpostal gönderirdim.

Bethany kıyafetini çıkardı ve adamlardan herhangi biri itiraz edemedi. İkimiz de suya doğru koşmaya başladık. Suyun hala soğuk olacağı beklentim doğru çıktı. Su çıplak bacaklarıma sıçradı ve çılgılık atmaktan kendimi alamadım. Koşmayı bıraktım mı? Hayır, durmadım. Su dizlerimin, kalçalarımın ve belimin üzerine çıktıkça çılgınlıklarım içimden sıyrıldı ve o noktada suya daldım.

Muhtemelen başımı ıslatmama gerek yoktu ama yüzüme çarpan şok edici su, aklımı kurcalayan pek çok önemsiz şeyi uzaklaştırdı. Kalırsam Dominic beni sevecek miydi ya da Bee, Jordan ve ben ölmeden Blackthorne Limanı'na dönebilecek miydik?

Hayır, soğuk su tek bir şey düşündüğümde emin olmamı sağladı.

Hayatta kalmak.

Yukarı doğru fırladım, daha derinlere doğru yüzmeye başlarken bile nefes nefese kaldım. Dişlerimi gıcırdatarak ayaklarımı tekmeledim ve ellerimi tekrar tekrar suya daldırdım.

"Şişmiş bir deniz aygırından daha yavaşsın!" Deacon bağırdı.

Nasıl göründüğümü düşünmesi umurumda değildi. Gözlerim en yakındaki teknelerden birinde yüzdüm. Ona kadar kendimi zorladım, kaslarım yanıyordu, soğuk su gücümü tüketiyordu. Bethany'nin hâlâ yakınımda olup olmadığını bile bilmiyordum. Tek bildiğim tekneye, yaklaştıkça çıtaları oluşturan ahşap tanelerine odaklandığımdı.

"Hey! Nereye gittiğini sanıyorsun?" Lochlin kıyıdan bağırdı, sesi hâlâ oldukça yakın geliyordu. Suyun içinde döndüm ve arkama baktım. Dizlerine kadar suyun içindeydi. Bethany hemen arkamdaydı, sert bir şekilde yüzüyordu.

"Sanki anakaraya kadar yüzebilirim de!" Bağırdım ve sonra dönüp tekneye doğru yüzmeye devam ettim.

"Sienna," diye inledi Bethany. "Daha fazla gidemem! Soğuk su kaslarıma kramp girmesine neden oluyor."

"Biliyorum. Tekneye, sadece yapabileceğimizi kendimize kanıtlamak için," diye seslendim ona, dişlerim hâlâ biraz gıcırdayordu.

İkimiz var gücümüzle ittik ve tekneye ulaşmayı başardık. Sonra sıfır zarafetle küçük merdiveni tuttum ve kendimi birkaç basamak yukarı çektim, gevşek bir erişte gibi asılı kaldım. Aşağı uzanarak Bee'nin arkamdan gelmesine yardım ettim.

Bir yüz aşağıya ve teknenin kenarına baktı. "Ne oluyor lan? Ben denizkızı sipariş etmedim!"

"Sadece biraz soluklanıyorum," diye soluklandım, güneş ışınlarını içime çekip kendimi biraz da olsa eritmeye çalışıyordum. "Sonra geri yüzeceğiz."

"İyi ama bence siz kadınlar delisiniz!" Başını salladı ve hemen ortadan kayboldu.

Bee bir çıkardı ama içindeki yorgunluğu duydum. Uzandım ve omzunu nazikçe sıktım.

"Bunu önümüzdeki haftalarda birkaç kez daha yapmamız gerekiyor."

"Akıllıca." Ağır bir iç geçirdi. "Bakalım dönüş yolculuğunu bu kadar yorgunken bile yapabilecek miyiz? Mecbur kalırsak, dinlenmek için sırt üstü yüzebiliriz."

Basamağı bıraktı ve bir dakika sonra tekrar suya girerek kıyıya doğru kürek çekmeye başladı.

"Teşekkür ederim!" Balıkçıya bağırdım ve sonra havanın ne kadar soğuk olduğunu yine unutarak suya geri daldım.

Düşündüğümünden daha derine , bir şey beni derinliklere çekiyordu. İçimden bir özlem sızısı geçti, öyle derin bir açlık ki sanki haftalardır bir şey yememişim gibi hissettim. Garipti, çünkü sahile inmeden hemen önce kahvaltı etmiştik. Sonra tekrar, yüzmek beni çok yordu. Suyun altında ne kadar kaldığımın farkında değildim, belki bir dakika, Kendimi silkeleyip yüzeye doğru yüzmeye başlamadan önce, ciyaklayan Bethany'den çok da uzakta değildim.

"Ödümü kopardın!" diyerek bana doğru biraz su çarptı.

Arkasından poposuna baktım. "Hayır, hiçbir şey görmüyorum. Tek bir bok bile." "Oh!" Bana alaycı bir bakış attı ve sonra yavaşça yüzmeye başladık. tekrar kıyıya doğru.

Lochlin şimdi neredeyse uyluk derinliğinde uzakta duruyordu, elleri kalçalarında, yüzü endişeyle gerilmiş, bize ve sonra Kraliçe'nin kalesine doğru bakıyordu. Deacon kumsalda oturmuş, dirseklerine yaslanmıştı. Artık o kadar yakındık ki konuşmaları suyun ötesinden net bir şekilde duyuluyordu.

"Kızları rahat bırak, Loch. İyi yüzüyorlar. Ve sudan çıktıklarında, tüm o kumaşlar minik bedenlerine sımsıkı sarılmış olacak. A

güzel bir gösteri olacak."

"şunu, Deacon," diye homurdandı Lochlin.

İçimden bir açlık acısı daha geçti ve kendimi bunun acısıyla irkilirken buldum. Çok garipti. Kıyıya yaklaştığımızda ayak parmaklarımla kumlu dibe uzanmaya başladım, başım sallanıyordu.

"Ayakta duramayacak kadar açıktasın. Yüzmeye devam et," dedi Lochlin, tam ben sağlam bir zemin bulmuşken.

Ayağa kalktım, sadece belime kadar suya batmıştım ve onun aksanını taklit etmeye çalıştım. "Gerçekten mi? Yanıldığını söyleyebilirim, delikanlı."

Kaşlarını çattı ve bana değil ayaklarıma baktı, sesi alçalıp fısıltıya dönüşürken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Lass. Suya doğru bak."

Dediğini yaptım ve aşağıya doğru baktım. Sudan neredeyse ayırt edilemeyen soluk mavi pullar ilk başta fark edilmedi. Kalın dokunaç en az bir metre uzunluğunda olmalıydı ve ben... ben onun üzerinde duruyordum.

"Kraken." Beynime yerleşmiş olan kelimeyi fısıldadım.

Bee tam önümdeydi, sallanıyordu ve her şeyden habersizdi. Arkasına bakmak için döndüğünde Lochlin kolundan tuttu ve onu sudan çıkarıp Deacon'ın onu yakaladığı kumsala doğru çekti.

Bu da kraken ve beni hala suyun derinliklerinde bıraktı.

Yaratık açlıktan ölüyordu - daha önce hissettiğim şeyin bu olduğundan emindim - ve ben de onun sabah yemeği olmak üzereydim.

Bir anda sarmalandım, nefes alamadan sudan çıktım ve sahilin yukarısına çekildim. Lochlin bana doğru hamle yaptı ama o da yakalandı ve kolları iki yanına sıkıca tutturuldu.

Sahilden çılgınlık yükseliyor, hava dehşetle doluyordu. Çıldırılmış olmalıydım, o kadar korkmalıydım ki altıma işemeliydim. Ama dokunaç beni döndürdüğünde ve yaratığın açık ağzıyla yüzleştiğimde

Gagası yerine vücudunun ortasında timsah burnu olan devasa bir ahtapota benziyordu, içimi bir hüzün dalgası kapladı.

*Tek
başına.*

Acıktım.

*Korkuy
orum.*

Diğerleri gitti.

Aile. Gitti.

Lochlin bana savaşmam için bağıırken bile gözlerimi kapattım. Bir elim boştaydı ve avucumu etrafımı sıkıca saran kalın pullara dayadım.

"Yalnız değilsin. Korkmayın. Seni duyuyorum. Beni ve arkadaşımı yere bırak. Sana zarar vermeyeceğiz." Yüksek sesle konuşuyordum ama kelimeler kafamın içinde de yankılanıyordu. Elimdeki ve karnımdaki sıcaklık içime ve yaratığın içine yayılarak korkusunu yatıştırdı.

Yalnız değil misin?

Aile. İşte.

"Bilmiyorum ama onları bulmanıza yardımcı olmaya çalışabilirim."

Kalın kaslar etrafımızda sıkılaştı ve yine herkes gibi çıldırmam gerektiğini , ama avucumu teraziye sıkıca tuttum.

Yavaşça, çok yavaşça, canavar Lochlin'i ve beni sahile indirdi. Önce

Lochlin'i çözdü, dokunaçları titreyerek benimle birlikte tereddüt etti.

İsteksizdi, gitmeme izin vermek istemiyordu çünkü aylardır iletişim kurduğu ilk ruh bendim. Bir elimi açık mavi pulların üzerinde tuttum. "Yalnız değilsin."

Lochlin adımı mırıldanarak, "Lass, Sienna, ondan uzak dur," dedi ve ben de boştaki elimi ona .

"Karnı aç," dedim, dokunaç demetinin içinden bana kilitlenmiş gözlerden başka bir yere bakamıyordum. "Onu besleyebileceğimiz yaşlı inekler falan var mı?"

Lochlin boğulur gibi bir ses çıkardı ama bir saniye sonra kıyıya sıçradı.

"Bana baltamı getirin!"

Ben, elim deniz canavarının kalın dokunaçlarında, duygularım içimde çırpınırken öylece durdum.

Diğerleri, diğerleri gitmişti, hepsi ölmüştü. Önce genç olanlar açlıktan ölmüş, su önce çok soğuyup sonra da çok ısındığı için okyanusun dibine batmışlardı. Yiyecek kaynakları çok azdı. En son beslendiğinden beri haftalar geçmişti, limana gelmek son bir çabaydı. Anlayabilecek birinin ruhunu hissetti.

Sertçe yutkundum, bana hafifçe sarılan yaratığın korkularını hissediyordum. Beni incitmek istemedi.

"Sienna, gel buraya."

Ve aniden Dominic'in sesi beni ... beni deniz canavarına bağlayan kordonu keserek.

"Karnı aç. Sanırım onu beslersek sakinleşecektir." Dominic'e bakmak için sadece başımı çevirdim, terleyen yüzünde güneşin parıltısını gördüm. Yanaklarında kabarcıklar belirmişti.

Artık deniz canavarına iyice ve elinde kılıcıyla ona doğru yaklaşıyordu. "O bir kraken, olabildiğince ölümcül ve sana bu kadar yakınken saldıramam. Daha önce uzaklaş-"

"Yalnız, korkmuş ve genç," dedim, Dominic'in gözlerimin önünde göğsüne kadar suyun içinde olduğunu, güneşin tenini cızırdattığını görüyor ama işlemiyordum. Transa geçmiştim ve bundan kurtulamıyordum.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Sesi giderek zayıflıyordu ama yine de ısrar etti.
"Çekil, lanet olası!"

Kaşlarımı çatarak elimdeki canavara döndüm, onun karşılaştığım diğer canavarlar kadar kötü olmadığını biliyordum.

Edmund ya da Anthony kadar kötü değil. "Çünkü bana öyle söyledi."

OceanofPDF.com

Bölüm 17

OceanofPDF.com

Dominic

20 dakika önce.

"N Düşes'ten henüz bir yanıt gelmedi sanırım?" Yeni koltuğumdan söyledim. Kurtadamların Kraliçesi beni oturacak bir yere getirmişti. odasına götürdü ve zincirlerimi duvara taktı. Zincirlerin sadece bu durum için mi eklendiğini yoksa başka nedenlerle mi orada merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Henüz bir haber göndermedi ve bu beni endişelendiriyor." Diana karşımda oturuyordu, masası aramızdaydı. Masif ahşaptı ve bir zamanlar yangın geçirmiş gibi kenarları kömürleşmişti.

Kaşlarımı çattım. "Normalde sana cevap vermesi ne kadar sürer?"

"Üç gün, ne daha fazla ne de daha az. Her zaman aynı haberciyi gönderir." Diana'nın karanlık gözleri üzerimde gezindi. "Seni bölgelerimizin sınırına geri götürmeyi ve onu aramaya göndermeyi düşünüyorum."

Yüzümü sabit tuttum, beni bir yere yönlendirdiğini biliyordum. Vampir sarayında, sizden daha fazla güce sahip olanlar tarafından yönlendirilebileceğinizi ve yönlendirildiğinizi fark etmeden hayatta kalamazdınız. İşin püf noktası her zaman onların yönlendirmeyi kendilerinin yaptığına inanmalarını sağlamaktı.

"Başım Edmund'un bulabileceği ilk mızrağın ucunda olacağı için bunu tercih etmem."

Ayrıca, sonunda Sienna ve Will ile yeniden bir araya gelmiştim. Onları tekrar terk etme şansım yoktu.

"Belki sonunda öleceksin ama burada kalman da bir o kadar olası. Şu anda kelleni isteyen sürüler var. Eğer Düşes'i buraya getirir ve belki de bir şekilde sadık bir adam olduğunu kanıtlarsan... belki de bu hayatına değer."

Lochlin'in bir gece önce söylediği kadar vardı. Kraliçe beni test edecekti, ki bu iyiydi. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

"Sienna'ya sahip olmak istiyorsun," dedi Diana, ben cevap veremeden konuyu değiştirerek. İfade, soru değil. "Ama bir kadını gerçekten sevemezsin. Bu konuda türünün herhangi bir üyesinden daha yetenekli değilsin. Aksini iddia etme."

Haklı mıydı? Daha önce hiç bu duygularla düşünmemiştim, bu yüzden emin değildim ama bu tartışmanın gittiği yön hoşuma gitmiyordu.

"Onu hayatım pahasına korurum. Tıpkı kardeşim için yaptığım ve yapacağım gibi." Homurdandım. "Sadede gelebilir miyiz? Beni neden buraya getirdin? Ve neden birdenbire bu kadar konuşkan oldun?"

Gülümsemesi . "Zincire vurulmuş bir mahkûm için çok ukalasın."

Diana ayağa kalktı ve geniş resimli pencereye gitti. Zincirlerim onun yanında durup hareket edebilmem için yeterli alan sağlıyordu. Güneş bacaklarıma uzun bir ışın gönderiyordu ama pantolonumun üzerinden sıcaklığını zar zor hissediyordum. Gözlerim sahile doğru koşuşturan figürlere takıldı.

Bethany ve Sienna başlarını birleştirmişler. Kızıl ve sarışın. Diana tekrar konuşurken başımı eğdim.

"Ona sana güvendiğimden daha fazla güvenmiyorum. Ama o senin gibi tehlikeli değil, bu yüzden ona özgürlük vermek kolay. Yine de daha iyi anlamak istediğim bazı... yetenekleri olduğunu düşünüyorum."

Sertçe yutkundum, ağzımda hâlâ Sienna'nın tadı vardı. İkisi yüzmeye mi gidiyorlardı? Sienna ve Bethany elbiselerini çıkarıp suya doğru koşarken gözümü ayıramadan onları izledim.

"Burada neler oluyor?" .

"Sienna da sadık olduğunu iddia etti. Ama artık ona inanmıyorum. O ve hizmetçisi bir kaçış planlıyorlar -sanki soruları, saklanan küçük yiyecek ve giyecek parçalarını kaçırabilirmişim gibi." Diana homurdandı. "Sizin krallığınızda da bu kadar açık mıydı?"

Başımı salladım, onlar daha derine yüzerken ağzım kurudu.

"Hayır."

Diana ellerini arkasında birleştirdi ve gözlerini pencereden dışarı dikti. "O zaman bizi daha az düşünüyor, sizin türünüzden daha kolay kandırılabileceğimizi düşünüyor." Kraliçe'nin bunu küçümseme olarak algıladığına şüphe yoktu.

"Bundan şüpheliyim," dedim, içimde giderek büyüyen dehşet duygusunu görmezden gelmeye çalışarak. "Ona özgürlük verirsen, bu seni onun zihninde bir müttefik yapar. Ben onun düşmanıyım. Onu kafeste tutmaya yardım ettim." Kelimeleri söyledim ve beni ne kadar rahatsız etseler de doğru olduklarını biliyordum.

"Umarım ona veda etmişsinizdir."

Başımı Kraliçe'ye doğru salladım. "Neden?"

"Çünkü oradaki tekne onları anakaraya geri götürecektir, eğer gemiye binmeyi başarırlarsa hiçbir soru sorulmayacak," dedi. "Burada sadık olmayan, güvenilir olmayan hiç kimseyi istemiyorum"

Sienna merdiveni tırmanırken bile bağırsaklarım boğazıma kaçtı.

Bethany onunla birlikte yarı yola kadar geldi.

"Beni serbest bırak." Bu bir istek değildi ama Diana tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Beni serbest bırakın," diye tekrarladım, bu sefer daha yüksek sesle, zincirlerime karşı zorlanarak. "Anakaraya dönmeye çalışırsa ne olacağını biliyorsun."

"Onu durduramazsınız. Tam güneş ışığı, General..."

Konuşmayı bırakmıştım. Gözlerimi kapattım ve tüm gücümü topladım, aklımda Sienna'nın yüzü vardı.

Bir kükreme çıkardım ve tüm gücümle çektim. Duvarlar sarsıldı, taş işçiliğinde ince bir çatlak oluştu ama zincirler gevşemedi.

"General, durun. Eğer oraya giderseniz, ölmüş sayılırsınız."

Tekrar çektim, özgürlük için savaşırken kaslarım geriliyordu.

"Kes şunu, hemen şimdi," diye bağırdı Diana, önümde durup çenemi avucunun içine alarak. "Testi geçtin. Dışarıya bak. Çoktan geri yüzmeye başladı. Sadece bana yalan ve söyledikleri kadar sadık olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Başımı pencereye doğru çevirdim ve Sienna ile Bee'nin çoktan kıyıya yaklaşmış olduklarını gördüm. Ama arkalarında karanlık bir şekil belirdi, o kadar büyüktü ki bir petrol tankerinin gölgesi olabilirdi.

Diana dondu kaldı ve aramızdaki ani sessizlik mutlaktı. Altımızdaki sahne politik bir duruştan ölüm kalım meselesine dönüşürken ikimizin de nefes aldığından emin değilim.

Derinliklerde yüzen yaratık, bizim gibi yükseklerden bile zar zor görülebiliyordu. Vücudu ve dokunaçları, Sienna'ya ulaştığında onu mükemmel bir şekilde kamufle eden bir renkle kaplıydı.

"Yüce Tanrılar," diye fısıldadı Diana ama yaratık Sienna'nın etrafını sarıp onu sudan çıkarırken onu zar zor duyabildim. Zincirlere karşı çırpınıyor, var gücümle çekiyordum ama bunun yeterli olmadığını biliyordum.

Sienna, bunun onun ölümü anlamına geleceğini bilmeden, ağır bir şekilde bağlanmamı sağlamıştı.

"Diana, beni serbest bırak!" Pencereye doğru dönerken bu üç kelimeyi kükredim.

Sienna hâlâ havadaydı ve şimdi Lochlin de havadaydı.

"Onu kurtaramazsınız General!" diye bağırdı, gözleri dehşetle açılmıştı. "Kimse bir krakeni durduramaz!"

Bir anlığına göz göze geldik ve sonra yanıma doğru yürüdü, elleri bileklerimdeki kelepçelerin üzerindeydi ve artık özgürdüm. Masasının üzerinde duran kılıcını kaptım ve doğruca pencereye koştum, pencereden dışarı fırladım ve üç kat aşağıya serbestçe düşerek çömeldim.

Zaman yoktu. Güneşin sıcaklığı lanet bir fırın gibi üzerimde patlarken olmazdı. Kızarmam en iyi ihtimalle dakikalar alırdı.

Etrafımda çığlıklar yükseliyordu ama ben tek bir şeye odaklanmıştım. Sienna'ya ulaşmak.

Koşarken gözlerim yaşardı, güneş açıkta kalan her yerimi kabartıyordu ama durmadım. Duramazdım. Suyu ulaştığımda Sienna oradaydı, dokunaç hâlâ onun yanındaydı. Kılıcımı kaldırdım, zar zor görebiliyordum.

Ona gitmesi için yalvardım ama sesi hayalperestti, temastan uzaktı. Sanki gerçekten bizimle değilmiş gibi.

"O yalnız, korkmuş ve genç." Bana bakarken bile vücudu krakene sallanıyor gibiydi. Ama beni gerçekten gördüğünü sanmıyorum.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Elimi ona doğru uzatarak talep ettim. Zamanım azalıyordu, güneşin beni yiyip bitirdiğini hissediyordum. "Çekil, lanet olası!"

"Çünkü bana öyle söyledi."

Bunun için yapacak bir şey yoktu. Kılıcı bıraktım, dokunaçların üzerinden atladım ve Sienna'yı tuttum, onu sudan çıkardım ve

Sahil.

Eller bir anda üzerimdeydi, ben onu sürüklerken bile beni çekiyorlardı. O ellerin altında derim çarşaf gibi soyulurken bir tıslama sesi çıkardım.

"Dom!" Lochlin'in sesi tam oradaydı. "Eşek kadar adamım! Delirdin mi sen?"

Doğru düzgün düşünemiyordum. Tek yapabildiğim Sienna'ya tutunmak ve tökezleyerek kaleye doğru ilerlemeye çalışmaktı.

"İşte, seni aptal bok!" Lochlin hırladı ve bir an sonra bir ağacın örtüsünün altındaydık, gölge açıkta kalan tenime buzlu su gibi çarpıyordu. İçimden çıkan iniltiye engel olamadım.

"Dominic!" Sienna'nın sesi kıvrıldı, artık temas halinde değildim.

Gözlerimi açmayı başardım, kaydığımı, sürüklendiğimi hissediyordum. Daha önce hissettiğim acı şimdi sadece duyularımın çevresindeydi, ki bu kötü bir şeydi. Acı, yaralandığınızda hayatta olduğunuz anlamına gelirdi. Acı yok... bu hiç de iyiye işaret değildi.

Bir elimi kaldırdım.

"Sienna. Ben...gitmiyorum." Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, bu gerçekten ben miydim?

Bir kadına benimle kalması için yalvarmak mı?

"Buradayım, hiçbir yere gitmiyorum." Üzerime eğildi, bana usulca fısıldadı.

"Dominic, sana nasıl yardım edebiliriz?"

Dudaklarım kıpırdadı ama bu içimde bir ürperti yarattı, hareket ettikçe ağzımın etrafındaki deri çatırdıyordu. İyi değildi. Bunların hiçbiri iyi değildi.

"Sadece kal."

Gözlerimi kapattım ve karanlığın üzerime çöktüğünü hissettim. Uzun yıllar boyunca kaçtığım bir karanlık. Ölüm benim için geliyordu, hissedebiliyordum.

Her yönden vücuduma baskı yapıyor, bana gülüyordu. Karşılaştığım onca savaş, kaçtığım onca tehlike ve ben bir kadın için ölüyordum.

Islak saçları öne doğru düştü ve yüzüme değdi. "Dominic, lütfen."

İniltisi içime işledi ve ona kalacağımı, gitmenin olmayacağını söylemek istedim. Ona sonsuza dek sarılacağımı. Ama gerçekten, bunun olması kaçınılmazdı. Ya ben ölecektim, ya da o ölecekti ve ayrılacaktık. O bir insandı, ben bir vampirdim. Onu asla sonsuza kadar tutamazdım.

"Şşş, şşş." Dudakları yüzümün yan tarafındaydı, çok nazikti. Acıtmaları gerekirdi ama iyi hissettirdiler. Serinletici.

Ona söylemek istediğim, yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki ama zaman kalmamıştı. Bir gece önce bilseydim, ona nasıl hissettiğimi söylerdim. Ne istediğimi ve hayatımda ilk kez ne hayal ettiğimi. Dilim tutulmuştu ve konuşamıyordum. Ama şakağımdaki o nokta yayıldı, kabaran cildimdeki soğuma hissi yatıştırdı ve içimden bir iç çekene kadar acıyı hafifletti. Son düşüncelerim Sienna'yla ilgiliydi ve Diana'nın sorduğu soruya, soruyu sorduktan birkaç dakika sonra ne kadar kolay cevap verebileceğimi düşündüm.

Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Bölüm 18

OceanofPDF.com

Sienna

ne geçiyordu?" Ayağa kalkıp Dominic'in yatağının yanından tısladım.

"Bana bunu sorup duruyorsun ama sana verecek bir cevabım yok," diye mırıldandı Will, son üç saattir olduğu gibi hâlâ odanın köşesinde nöbet tutuyordu. "Seni orada gördüğünü ve hiç düşünmediğini tahmin edebiliyorum. Sadece... hareket etti."

Bacaklarım yorgunluktan titriyordu ve doğru düzgün düşünemiyordum ama bu Dominic uyandığında onu öldürmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Eğer uyanırsa.

Bu düşünceleri kovalarken göğsüme bir acı saplandı. Biraz güneş yanığı Vampir Ordusu'nun Generali'ni düşüremezdi. O yenilmezdi, lanet olsun. Ya da buna yakındı...

Yine de ona bir kez daha baktığımda irkilmekten kendimi alamadım. Kimi kandırıyordum ki? Bu sadece bir güneş yanığı değildi. Gezegenimizin en yakın yıldızı, biz onu korumayı başarana kadar Dom'un etini neredeyse kemiklerinden ayıracaktı. O anda ölmemesinin tek sebebi benim yaptığım...

Bir şeyler.

Hâlâ ne olduğundan emin değildim. Ellerimi onun üzerine koydum ve hiçbir anlamı olmayan kelimeler geveledim. Exorcist'in düşük bütçeli bir yeniden çevrimindeymişim gibi ileri geri sallandım, garip ve korkunç bir güç içimden akarak beni ters yüz etti. Uyandığımda kendimi bu odada, Dominic'in yatağının yanındaki karyolada, geceyi Jose Cuervo ve onun en kötü arkadaşlarından birkaçıyla geçirmiş olmaktan daha kötü bir baş ağrısıyla buldum.

Dom'a gelince? Artık 4 Temmuz barbeküsünde ızgaranın dibinden kazıyabileceğiniz bir şeye benzemek yerine tanınabilir durumdaydı. Bee'ye göre ben gerçek bir Florence Nightingale'dim.

Asıl soru, yeterli olup olmadığıydı.

"Belki benim kanım?"

"Onu iyileştirmek için harcadığın enerji yüzünden zaten çok zayıfsın. Biraz daha zaman verelim."

"Ya daha fazla zamanı yoksa?"

"Durumu kötüye gitmiyor, rengi iyi. Sanırım sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı var.

Bunu da atlatacaktır."

Will'in ebedi iyimser olduğunu bilecek kadar onunla vakit geçirmiştım. Yine de içten içe haklı olması için dua ediyordum. Eğer Dominic beni kendi başıma kaçabileceğim bir krakenden kurtarmaya çalışırken ölürse, kendimi asla affetmezdim.

Yaratıkla geçirdiğim zamanı düşünmek için boşuna uğraştım ama her şey çok bulanıktı. Sanki bir tür füğ . Lochlin'in beni çağırdığını duyduğumu hatırlıyordum.... Dom'un orada olduğunu bir şekilde biliyordum ama algımı anılarımla birleştiremiyordum. Eleştirel düşünemiyor ya da o şekilde güneş altında kalmasının onu öldüreceğini kavrayamıyordum.

"Keşke bir an önce uyansa. Sadece bana bağırarak için bile olsa."

"Eğer uyanırsa, bunun tek sebebi onu kurtarmış olman Sienna."

Bee'nin alçak sesiyle başımı onun içeriye baktığı kapı aralığına doğru çevirdim.

"Bunu görmeliydin. Hala inanamıyorum. Gözlerimin önünde etinin iyileşmesini izledim. Kas ve doku yeniden şekilleniyordu. Kömürleşmiş derisi hayatla pembeye dönüyordu." Bee bana korkuyla karışık bir hayranlıkla baktı. "Bu bir mucizeydi."

Ellerime baktım, hâlâ inanamıyordum. Nasıl olur?

Elbette, Havoc'u iyileştirmiş ve Will'e kan kurdu hastalığında yardım etmiştim.

Ama bu?

Bu tamamen başka bir şeydi.

Bee boğazını temizledi ve Will'i görmezden gelerek odaya adımını attı.

"Her neyse, Diana'nın sizinle en kısa zamanda çalışma odasında konuşmak istediğini söylemek için geri geldim."

Başımı salladım, o da beni ve Will'i tekrar Dom'la baş başa bırakarak eriyip gitti.

"Dışarıda yaşananlardan sonra, sadece sorgulanmak istediğini tahmin edebiliyorum." Kraliyet çağrısını göndermeden önce bana bu kadar süre vermesine şaşırıyordum.

"Neden sıcak bir banyo yapmıyorsun, gücünü toplamak için bir şeyler atıştır ve sonra gidip onunla konuş. Ben kardeşime göz kulak olabilirim."

Tereddüt ettim, ona şüpheyle baktım. "Tamam, ama yapacağına söz ver-"

"Uyanır uyanmaz gelip sizi alacağım," diye araya girdi genç prens yorgun ve yarı gülümser bir ifadeyle.

Gitmek istemiyordum ama Dominic'in üzerinde gezinip bir tür hortlak gibi herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını izlemek duruma yardımcı olmuyordu.

Ayrıca, bazı cevaplara ihtiyacım vardı ve sadece Kraliçe'nin bunları sağlayacağını umabiliyordum.

Dom'a son bir kez bakarak odadan çıkıp odama yöneldim. Bee oradaydı, pencerenin yanındaki sandalyede oturmuş karanlığa bakıyordu.

"Kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum Sienna."

Onu duymak için zorlandım ve sonra keşke duymasaydım dedim. Şu anda onun varoluşsal kriziyle başa çıkabilecek kadar geniş bir bant genişliğine sahip değildim.

"Her şey girecek, Bee. Korkunç bir gündü ve-"

"Sen geldiğinden beri hepsi korkunç günler oldu!" Ağlamaklı mavi gözlerini bana çevirdi ve başını salladı. "Birbiri ardına. Bir türlü bitmiyor. Ve ben de tam senin yanında, avcı artıklarını karıştıran, kaderi beni ilgilendirmeyen bir kızı arayan ve Vampir Prens'ten doğrudan Kurt Adam Bölgesi'ne kaçan, Kraliçe güçlerini test edebilsin diye bir krakenin inine atılan bir aptal gibi duruyorum." Ayağa kalktı ve titreyen parmağını göğsüme doğrulttu. "Ama anlamadığın şey şu ki, benim hiçbir gücüm yok Sienna. Ben sadece benim. Bethany, hizmetçi. Etten ve kemikten bir insanım ve aklımı tamamen yitirmeden tekrar ölebileceğimi sanmıyorum. Durması gerek. Durman gerek."

Bir parçam savunma mekanizmalarımı devreye sokmak istedi. Ona "Lanet olsun. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle, Bee. Saman adam argümanı ile karşılık vermek ya da bunların hiçbirinin benim hatam olmadığını söylemek. Ama o bu kadar haklıyken bunu nasıl yapabilirdim?"

"Özür dilerim."

"Öyle olduğunu biliyorum. Her zaman öylesin," diye mırıldandı, bana doğru ilerleyip elini indirirken öfkesi azalmış gibiydi. "Ve sana kızgın bile değilim. Gerçekten değilim. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Senden. Will'den."

Bu dünyada tam olarak ne kadar kırılgan ve işe yaramaz olduğumu kavrarken her şeyden. Diana'ya kalenin batı kanadında bir odam olup olamayacağını sordum ve o da kabul etti."

Onun sözleri zaten acıyan kalbime bir darbe daha vurdu. Jordan dışında buradaki tek arkadaşım yanımda olmak istemiyordu. Kendimi toparladım.

"Bee, lütfen. Oda değişikliği ya da geri kalanı umurumda değil ama sen işe yaramaz değilsin. Buna inanıyor olamazsın."

Beni hızla geçip kapıya yöneldi ve sonra döndü. "Siz Kraliçe'yle buluşmaya giderken ben de eşyalarımı toplarım."

Sonra da gitti.

Mükemmel bir güne mükemmel bir son.

Ancak kısa bir süre sonra küvette, son kiri ve tuzlu suyu silerken söylediği bir şey aklıma geldi ve ikinci kez içime işledi.

Kraliçe güçlerimi test etsin diye bir krakenin inine mi atıldım?

Kesinlikle hayır.

Ama sabahımızın nasıl başladığını düşündüğümde, Bee'nin sözlerinden kurtulamadım.

Lochlin, birdenbire içeri girdi, kraliçenin isteği üzerine piknik teklif etti, boğucu bir günde bizi doğruca sahile götürdü. Ayağa fırladım ve yere su sıçrattım.

"O piç! Biliyordu!"

Bee'nin tamir ettiği pantolonu, gömleğimi ve yeleşimi giymeden önce kurulanmaya bile vakit bulamadım. Sonra ıslak saçlarımı bir düğüm haline getirip koridorda hızla ilerledim ve Diana'nın çalışma odasına varana kadar durmadım.

Kapıyı iki kez çaldım ama içeri davet edilmeyi beklemedim. Masasının arkasında oturmuş, deri ciltli bir kitabın üzerine eğilmişti ama ben içeri girince şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Bana tuzak mı kurdun?"

Yanaklarında ikiz öfke bayrakları açıldı ve doğruldu. "Kapıyı arkanızdan kapatın ve ses tonunuza dikkat edin."

Döndüm ve kapıyı tatmin edici bir çatırtıyla kapattım.

"Bana tuzak mı kurdunuz, *Majesteleri*?" Tekrar sordum, ama bu sefer tatlı bir şekilde, dişlerimi gıcırdatarak gülümsedim.

İçini çekti ve oturmam için el salladı, ben de oturdum.

"Sana tuzak kurmadım. Ben..." diye havayı kayıtsızca salladı, "hem senin cesaretini hem de Dominic'in sadakat duygusunu değerlendirebileceğim bir senaryo düzenledim. İkiniz de geçtiniz, ne olursa olsun."

Dehşet içinde ona bakarken masanın üzerinden atlayıp *onun* cesaretini test etmemi engelleyen tek şey ruhumun derinliklerindeki yorgunluktu.

"Ölebilirdik. Hepimiz ölebilirdik. Ben, Bee, Dominic, Lochlin... Bunu *kabul* etti mi?"

Diana arkamdaki duvarda bir noktayı inceledi ve hafifçe üzgün görünme nezaketini gösterdi. "Böyle olmaması gerekiyordu. Senin yüzmeye gitmen ve Dominic'in de seni teknelere doğru giderken görmesi gerekiyordu. Hepsi bu kadardı. Loch ve Deacon, soğuk seni etkilerse ya da yüzmek çok tehlikeli hale gelirse seni kurtarmak için oradaydılar."

"Peki ya lanet kraken? Bu fikre sıcak bakacağını mı düşündün?" İnanılmaz bir şekilde sordum.

"O sularda hiç kraken olmadı," diye ters ters baktı. "Onlar derin deniz . Bu kadar yakın bir yerde ne işi vardı, hiçbir fikrim yok."

kıyıya. Ayrıca, son on yılda bir tane bile görülmedi. Soylarının tükendiğini sanıyordum."

En azından açıklamasının bir kısmının muhtemelen doğru olduğunu doğrulayabilirdim. Kraken'in kendisi de bana aynı şeyi söylemişti. Ama bunun onu suçtan arındırdığından emin değildim.

"Dominic başımın belada olduğunu görürse benim için geleceğini biliyordun. Güneşin altında, korunmasız. Şimdi o odada bir çeşit komada yatıyor ve ben

-*" Ağlama. Şu anda ağlamaya cüret etme.* "Ve ben burada oturmuş, müttefikim olduğunu iddia eden kadının bana bunun kasıtlı olduğunu söylemesini mi dinliyorum?" Dudağımı ısırdım ve duygularım üzerindeki zayıf hakimiyetimi kontrol etmeye çalıştım. "Ona ne yaptığını gördün mü? O acıyı hayal edebiliyor musun, Diana?"

Anlaşılan duyguları kabaran tek kişi ben değildim, çünkü ayağa kalktı ve masasındaki kitapları bir hamlede silip süpürdü. "Hayal etmeme gerek yok! Eşit olduğunu hissettim, tamam mı Sienna?"

Masanın üzerine o kadar eğildi ki nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

"Bu yüzden bana acı üzerine ders vermeyi bırakın ve tanrılar aşkına izleyin. Senin. Tonu."

Enerjisi tehlikeliydi, sanki üzerime atlayacakmış gibiydi. Kahretsin, bu ihtiyacım olan son şeydi. Bir kez daha büyük kız külotumu yukarı çektim ve ona bağırmayı tercih edeceğim kelimeleri ısırarak söyledim.

"Anlaşıldı."

Dudağımın fermuarını çektim ve tedbir olsun diye anahtarı fırlattım. Sonunda tekrar oturduğunda, bir elini hâlâ düzgünce taranmış saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Planladığım gibi gitmediğini biliyorum. Yolculuğun tehlikelerle dolu olacağını bildiği için kaçma fikrine nasıl tepki vereceğini görmek istedim. Lanet pencereden atlamadan önce onu durdurmaya çalıştım ama kraken kesinlikle... işleri karıştırdı. Yine de bu boşuna değildi."

"Geçtik diye mi?" Alaycılığı sesimden uzak tutmaya çalışarak ve başarısız olarak sordum.

"Bu. Ayrıca klanların toplantısı yarın öğleden sonra yapılacak. Bu haber bir yangın gibi yayılacak. Çoktan başladı bile. Hikaye klandan klana geçiyor ve yakında tüm bölge öğrenecek. Sen sadece bir taramaya yakalanacak kadar aptal bir insan değilsin. Sen başka bir şeysin. Özel bir şey. Ve sen hayatta olduğun sürece, Dominic ve kardeşi senin yanında kalacaklar. Sana sadık kalacaklar. Edmund'u alt etmek ve Peçe'yi geri getirmek için ortak davamıza sadık kalacaklar."

Bu şekilde söylediğinde.

"Tamam, yani bazı istenmeyen potansiyel iyilikler ortaya çıktı." Şimdi sıra bana uzattığı küçük elin bir işe yarayıp yaramadığını görmeye gelmişti. "Ama bir daha asla böyle bir şey olmayacak Majesteleri. Bethany, Will, Dominic ya da ben bir daha böyle bir duruma düşersek, birlikteliğimiz sona erer. Anlaşıldı mı?"

Tartışmak ister gibi göründü ama sonra sadece başını salladı.

"Bilmem gerekenleri öğrendim. Sizden daha fazla bir şey öğrenmem gerekirse, bunu sizin bilginiz ve izninizle yapacağım."

Bir sonraki istek daha karmaşıktı. "Kraken'e gelince... O kötü biri değil, biliyorsun. Sadece yalnız ve aç. Acaba onun için biraz yiyecek hazırlayabilir misiniz? Türünün son örneği olabilir, ki bu trajik bir durum. Ve iyi beslenirse muhtemelen etrafta olması daha güvenli olur."

Diana'nın burun delikleri alevlendi ama sonra bitkin bir şekilde başını salladı. "Ölümcül deniz canavarlarını kıyılarımıza çekecek biri değilim ama elimden geldiğince güvenli bir şekilde yardım etmek için bir şeyler ayarlayacağım ve klanları şimdilik limanda yüzmekten kaçınmaları konusunda uyaracağım."

Titreyerek rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim. Ve şimdi, milyon dolarlık soru için..." Koltuğumun kenarında öne doğru oturdum. "Eğer insan değilsem, o zaman neyim ben?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki bana cevap vereceğinden emin olamadım. Odadaki gerilim yükseldi ve aktı, sonunda konuşmadan önce beni boğacağını düşünene kadar boynumun etrafında sıkıldı.

"Son birkaç saatimi kitap üstüne kitap karıştırarak geçirdim ve bunu itiraf etmeliyim." Hayal kırıklığına uğradığı her halinden belli olan zayıf omuzlarını silkti. "Kafam karıştı Sienna. Bir şifacı mı? Hayvanların sesini duyurmak için bir kanal mı? Senin gibi bir şeyin kaydını bulamıyorum."

Bu da ertelemeyi açıklıyordu. Diana bugün olanları çözmeye çalışmakla meşguldü. Hem suda benimle kraken arasında, hem de Dominic'i iyileştirdikten sonra burada.

"Bu yüzden yardım etmesi için birini çağırdım."

Sanki bir işaretmiş gibi kapı açıldı ve duvara çarptı. Takip edemediğim bir hareket bulanıklığı.

Dominic bir anda Kraliçe'nin üzerindeydi, gözlerim onun hareketlerini algılayamadan masasından aldığı mektup açacağını boynuna dayamıştı.

"Seni öldürmemem için bana tek bir neden söyle, seni çılgın sürtüğ."

Chapter 1G

OceanofPDF.com

Dominic

"Dominic!" Sienna ayağa kalkarak bağırdı, onu göz ucuyla görebiliyordum.

Will koşarak odaya girdi ve dehşet içinde bana bakarken kayarak durdu.

"Lanet , Dom. O bıçağı bırak ve ondan uzak dur."

Başımı salladım ve yerimde durdum. "Sienna'nın lanet bir krakenle limana girmesine izin verdi."

Will, beni durdurmaya çalıştığında onu kelepçelediğim için hâlâ kanayan burnunu karıştırdı. "Majesteleri, lütfen kardeşimi affedin. Güneşin altında geçirdiği uzun zaman aklını başından almış. Ne yaptığını bilmiyor."

Boğazındaki bıçağa rağmen Diana son derece sakin görünüyordu ve bu beni daha da öfkелendirdi.

Kraliçe bakışlarımı tuttu, cevap verirken sesi korkmuştan çok sinirlenmiş gibiydi. "Yine de diplomatlık geninin babanızdan kime miras kaldığını görmek çok kolay. Görünüşe göre beyin de öyle."

Bir şey karnımı sertçe dürttüğünde bir homurtu çıkardım.

"Kendini gerçekten benden çok daha hızlı, çok daha güçlü mü sandın ki öfkeli bir boğa gibi özel alanıma dalıp benim için planladığın akıbeta uğramadan boğazıma bıçak dayayabilesin General?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Şu anda Glock g-17 dokuz milimetrelik bir tabancam var, horozunu kaldırmış ve senin tatlı göğüslerine doğrultmuş durumdayım, ama istersen kolayca hedef değiştirebilir ve taşaklarını havaya uçurabilirim."

Bağırsaklarım neyse de taşaklarıma yönelik tehdit beni irkiltti. Aceleci davranmanın anlamı yoktu... Sienna buradaydı ve Tanrılara şükür hem fiziksel olarak zarar görmemiş hem de yeterince sakın görünüyordu. Belki de en azından Diana'yı dinlemeliydim.

Geçici bir teslimiyetle iki elimi de yavaşça kaldırdım.

"Güzel. Şimdi oturmaya ne dersin, senin türün kana susamış vahşiler değilmiş gibi davranıp bu konuyu konuşmaya çalışabiliriz, ha?" Başını eğdi, kaşları soru sorar gibi kalktı ve öfke nöbetinin ortasındaki beş yaşındaki bir çocuğa bakar gibi bana baktı.

Silahı önündeki masanın üzerine koydu, ben de onu takip ederek keskin mektup açacağına yanına koydum.

Ben Sienna'nın yanındaki sandalyeye otururken ve Will de kapıya en yakın olanı seçerken Diana hafifçe, "Görünüşe göre, korkunç yaralarına rağmen sempatimi görmezden gelip seni tekrar zincirlemeliymişim," dedi. "Kendimi savunmam gerekirse, Sienna'nın inanılmaz iyileştirme gücüne rağmen bu kadar çabuk... enerjik olmanı beklemiyordum."

Hatırladığım son şey, yakıcı, beyaz bir acı ve kumda sürüklenirken kulaklarımdan geriye kalanların zar zor duyabildiği boğuk seslerdi. Sonra sanki zaman durdu. Rüya yoktu, kâbus yoktu, sadece hafızamda boş bir boşluk vardı, ta ki yabancı bir yatakta uyanıp Will'i bana bakarken bulana kadar.

"Bunu sen mi yaptın?" Tekrar yerine oturan Sienna'ya döndüm ve ona .
"Senden içseydim bilirdim. Nasıl?" Kısa bir süre önce kendime geldiğimden beri ilk kez ellerime baktım. Kararmış deri ve eriyen et gitmişti. Sadece daha iyi değildi. Sanki hiç olmamış gibiydi. "Bunu nasıl yaptın?"

Başını salladı ve kollarını beline doladı. "Keşke buna cevap verebilseydim. Hiçbir fikrim yok. Sanki bir şey beni ele geçiriyor ve garip bir enerji dalgalanması yaşıyorum - gerçekten şu anda burada durduğuna inanamıyorum. Çok kötüydü Dom. Öldüğünden emindim-" sözlerini yarıda kesti ve Diana'yla tekrar yüzleşirken bir tıslama sesi çıkardı. "Bununla ilgili bazı bilgiler olmalı. Tüm bu kitapların içinde henüz bulamadığın bir yerde ya da belki de diğer Bölgelerden birinde? Fae'ler büyülu şeyler hakkında çok şey bilirler, değil mi?"

"O konuya yakında geleceğiz. Generaliniz bir kez daha çuvallamadan önce onu bilgilendirelim." Sienna isteksizce başını salladı ve Kraliçe sözlerine şöyle devam etti: "Olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı özür dilerim. Niyetim hiç de bu değildi. Lochlin işleri hızlandırmanın bir yolu olarak bir sadakat testi önerdi. Ben de kabul ettim. Lochlin'in ağzındaki baklayı çıkarmamasını sağlamak için, kendi sevgisinin bölünmüş olması ve sizlerin çocukluk arkadaşı olmanız nedeniyle, bunu bir an önce yapmaya karar verdim."

Bunların çoğunu zaten anlamıştım ama bu, bölgede krakenler varken Sienna'nın suya girmesine izin vererek onun hayatıyla nasıl oynadığını açıklamıyordu.

"Kraken'in limanda olduğunu bilmiyordu. Ve olmaması da gerekirdi. Neredeyse soyları tükenmek üzere," diye ekledi Sienna, Diana'nın şu ana kadar yaptığı açıklamaların öfkemi yatıştırmak için hiçbir işe yaramadığını açıkça hissediyordu. "Loch ve Deacon bir şeylerin ters gitmesi durumunda size yardım etmek için oradaydılar.

maruz kalmış. Bunun yardımcı olamayacakları bir şey olduğunu bilemezdi."

Bunu uzun süre düşündüm ve çalışma odasının köşesindeki büyükbabamın saatinin tik takları dışında oda sessizdi.

"Dom?" Will nazikçe dürtükledi. "Hâlâ kızgın olduğunu biliyorum ama bu bölgedeki tüm kurtların refahı Diana'nın omuzlarında. Eğer durum tam tersi olsaydı-"

"Beni sevindirme, kardeşim. Konuşacak bir ayağım olduğu için bile şanslıyım. Dışarıda güneşten botlarımın bilek kemiklerimle kaynaştığını hissettiğimi biliyor musun?"

Sienna koltuğunda sallandı, yanakları solgunlaştı ve ben sakinleştirici bir nefes aldım.

"Pekâlâ. Tamam, diyelim ki yapmanız gerekeni yaptınız Majesteleri. Bizi daha fazla test etmeyeceğinizi varsayabilir miyim?"

Diana ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirdi. "Sienna'ya da açıkladığım gibi, ihtiyacım olan bilgiye sahibim. Başka bir şeye ihtiyacım olursa sorarım. Burada iyi miyiz General?"

İyi muhtemelen abartıyordu, ama onu öldürmenin yollarını hayal etme noktasını geçmiştim, bu yüzden başımı salladım.

"Mükemmel. Artık misafirim hakkında konuşabiliriz." Eğilip yerden büyük, deri ciltli bir kitap aldı ve Sienna'ya bir bakış atarak tozunu aldı. "Sen ilk geldiğinde, Peçe Kahini Myrr'a haber gönderip onunla görüşmek için yalvardım. Geleceğinden emin değildim ama kuzey sınırındaki muhafızlarımdan yolda olduğuna dair haber aldım. Her an burada olabilir. Sienna'nın büyüü hakkında bize daha fazla şey söyleyebilecek biri varsa, o da odur."

Will ve ben bakıştık. Peçe Kahini, Büyü İmparatorluğu'nun en merkezi yerinde, kurtların hemen kuzeyindeki harabelerin yakınında bir kulübede yaşayan bir kalıntıydı. Yüzyıllar boyunca kehanetleri ticaretten siyasi meselelere, savaşlardan ittifaklara kadar her şeyi etkilemişti. Son doğru tahmini on beş yıl önce Peçe'nin düşüşü olmuştu.

O

zamandan

beri mi?

Hiçbir şey

olmadı.

On buçuk yıllık cansız tahminler ve kehanetten çok basmakalıp sözler gibi hissettiren umut sözleri göz önüne alındığında, Diana'nın Myrr'ın Sienna'nın güçleri bilmeceğini çözme yeteneğine olan güvenini paylaşmıyordum. Ama şu anda bir B planı yoktu, bu yüzden tartışacak değildim.

"En iyisi siz gidip onun gelişi için hazırlık yapın."

Tam ne demek istediğini soracaktım ki, çıplak göğsümü işaret eden bakışını takip ettim. Kendime geldiğimde üzerimde, çok kısa olduğu için ayak bileklerimi ısıran bir pantolondan başka bir şey yoktu. Kendi kıyafetlerim yangında parçalanmıştı.

Botlar hariç.

Sienna'ya bir bakış attım, hâlâ bunu nasıl düzelttiğinden emin değildim. Ya da herhangi bir şeyimi, gerçekten.

"Doğru. Odama benim bedenimde bir şey gönderebilir misiniz?" Dedim ve dikkatimi tekrar Diana'ya çevirdim.

"Hemen birini göndereceğim."

Oturduğum yerde kaldım ama Diana beklentiyle bana baktı.

"Sen ve kardeşin artık gidebilirsiniz. Sienna buraya gelmeden önce ona Myrr hakkında bilgi vermem gerekiyor."

Sienna'yla birkaç dakika yalnız kalmayı umuyordum ama bunun yakın zamanda gerçekleşmeyeceği açıktı. görünüyordu. Kendinde değildi.

ve onu kim suçlayabilirdi ki? Onun için travmatik bir gün olmuştu ve tek yapmak istediğim onu kollarıma alıp yatağa götürmek ve bir süre ona sarılmaktı.

Onun yerine ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerleyen Will'e katıldım.

"Teşekkür , Majesteleri," diye mırıldandı ve derin bir şekilde eğildi.

"Gerçekten

Mankafa kardeşimi vurmadığınız için teşekkür eder, davranışı için tekrar özür dilerim."

Kapıyı arkamızdan kapatıp koridorda ilerlemeye başladığımızda Diana elindeki kitapta Sienna'ya bir şey göstermeye odaklanmıştı bile.

"Benim için özür dilemene gerek yok," diye hırladım nefesimin altında yürürken.

Will, "Ah, bunun doğru olmasını ne kadar isterdim, kardeşim," diye mırıldandı. "Tekrar dövüşebilmek için ikimizin de tam sağlığına kavuşmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Hayatta kaldığın için ne kadar mutlu olsam da, yüzünün umutsuzca yumruklanmaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Bir arkadaşını getirsen iyi olur."

Yeni yatak odama ulaşana kadar bu şekilde ileri geri çene çaldık, daha fazla inceleme yapıldığında, bir öncekinden büyük bir adımdı. Gerçek bir kral yatak, manzaralı bir pencere ve pranga yoktu.

Hızlı bir duş almak için banyoya doğru ilerlerken, köşedeki koltukta kıyafetlerim beni bekliyordu ve bu biraz rahatsız ediciydi. Yanma durmuştu ama kavrulan etin kokusu üzerime sinmişti ve ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Sienna'yı o krakenin pençesinde gördüğüm anının hatırasından bir arınabilsem, yağmur gibi yağacaktım.

Durdum ve Will'e döndüm. "Myrr gittikten sonra Kraliçe'nin içki dolabını yağmalayıp sarhoş olmaya ne dersin?"

Ancak o zaman yüzünde perili bir ifade olduğunu ve yüzündeki tek rengin burnunun altında kurumuş olan kan lekesi olduğunu fark ettim.

"Senin ruh haline ayak uydurmaya çalışıyorum ama şu anda zorlanıyorum Dom."

"Her şey yolunda. Hepimiz hayattayız, değil mi? Bu, Boar and Blade'deki bahisçilerin bir hafta önce bizi tahmin edeceğinden daha iyi, değil mi?"

Will boğazını temizledi ve başını salladı. "Doğru. Haklısın. Her şey yolunda." Gitmek için döndü ve sonra durdu. "Bir dahaki sefere kızgın güneşin altında koşarken benim etrafta olmadığımdan emin olursan süper olur."

Yarım saat sonra büyük salona indiğimde, Will ve Diana çoktan orada, sekizgen devasa bir masanın önünde yan yana oturuyorlardı.

Karşılarına oturdum ve beklentiyle onlara baktım. "Diğerleri nerede?"

"Sienna'ya en azından biraz çorba içirmeye çalıştım ve Myrr-"

"Buradayım ve hesap verdim!" diye seslendi paslı bir ses, kambur bir figür odaya girmeden dakikalar önce. "Selamlar, gençler."

Yüzü giydiği siyah pelerinle gizlenmişti ama sarsak yürüyüşünü fark etmemek mümkün değildi.

O yavaşça masaya doğru ilerlerken hepimiz zımni bir anlaşmayla ayakta durduk. Will, Diana'nın yanındaki sandalyeyi çekti ve kocakarı bir teşekkür mırıltısıyla sandalyeyi aldı. Ağır pelerininin ön düğmelerini açtı ve altından bütün bir kızarmış tavuk çıkarıp yağlı bir *gümbürtüyle* çıplak meşe masanın üzerine koydu.

Pelerinini silkti ve Diana'ya döndü. "Umarım sakıncası yoktur çocuğum. Mutfaktan bir şeyler aşırdım. İnanır mısın, keseli sıçan dışında et yemeyeli uzun zaman oldu." Yüzünü bana döndü ve sütlü gözlerinden birini kapatarak göz kırptı. "Artık pek dışarı çıkmıyorum."

Çocukken onun resimlerini görmüş ve yıllar boyunca onunla ilgili hikâyeler dinlemiştim ama hiçbir şey beni Myrr'ın gerçek yüzüne hazırlayamazdı. Derisi yıllanmış parşömen gibi çatlamıştı ve görebiliyor olması bile şaşırtıcıydı. Ama beni en çok etkileyen şey, bir mangrov ağacının budaklı dalları gibi, boynunun ve sırtının vardiyalı elbisesinin altında şekilsiz ve bükülmüş olmasıydı.

"Dışarıdaki tüm lanet olasılar kadar sıcak, Prenses. Gelecek nesil için hiç de iyiye işaret değil, değil mi?"

Diana başıyla onaylarken gözlerini kaçırmamaya çalıştı ve Myrr'ın unvanını düzeltmemeyi tercih etti. "Öyle değil, Kardinal Hazretleri."

Kahin, kuşun bir bacağına kabaca koparıırken bir kahkaha attı. "Artık bunlarla uğraşmana gerek yok, canım. Geleceği görme yeteneğim uzun zamandır yok. Tahminimce İmparatorluğun görececek bir geleceği olmadığı için. Bu da benim için sorun değil. Yeterince uzun süredir buradayım. Bazılarına göre belki de çok uzun." Memnun bir iç çekişle dişlerini tavuğa geçirdi. "Yine de bunun için burada kaldığıma memnunum. Biberiye kokusu mu alıyorum?"

Diana ve Will birbirlerine endişeli bir bakış attılar ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Hiçbir şeyin yolunda gitmediği bir haftada, hiçbir şeyin kolay gelmediği bir görevde, ikisi de hala bunun olacağına kendilerini ikna etmeyi başarmışlardı. Yolumuzda giden tek şey.

Çok sevimli.

"Ben... Sanırım öyle, evet," dedi Diana dikkatle. "Patates püresi de göndermemi ister misiniz? Belki biraz da havuç ve ekmek?"

Myrr yağlı ellerini neşeyle birbirine vurdu. "Bu çok hoş olur, teşekkür ederim."

Diana sandalyesinin kolundaki bir düğmeye bastı ve bir dakikadan kısa bir süre sonra istenen yemek geldi. Kraliçe bazı cevaplar almaya çalışırken Myrr afiyetle yedi.

"Genç bir kadın var. Adı Sienna ve daha önce hiç görmediğim güçlere sahip. Onun neler yapabileceğini anlamamıza yardımcı olabileceğinizi umuyorum."

Sonraki on dakika boyunca hepimiz sırayla Kahin'e Sienna hakkında bildiklerimizi anlattık. Will'in buraya gelirken öğrendiği ufak tefek şeyler, bana anlattıkları ve Diana'nın geldiğinden beri konuşmalarından çıkardığı her şey. Myrr arkasına yaslanıp uzun ve gürültülü bir geçirti çıkardığında Diana krakenle ilgili açıklamasını yeni bitirmişti.

"Bir ziyafet ve bir hikaye. Bugün gerçekten kutsanmış durumdayım. Ama size yardım edemem," dedi ve boş tabağa göz gezdirdikten sonra pişmanlık dolu bir iç çekişle tabağı itti. "Ben de az önce yediğim kümes hayvanı kadar sıradanım. Geçmiş gayet iyi ama gelecek... hatta yarına çıkıp çıkamayacağım bile en az sizin kadar benim için de bir muamma."

Diana dudaklarını büzdü ve öne doğru eğilerek kollarını masanın üzerine koydu. "Pekâlâ, o zaman geçmişten bir şey olabilir mi? Mutlaka onun gibi biri olmuştur... değil mi?"

Myrr'ın tek cevabı orantısız omuzlarını silkmek oldu.

Aniden başımı kaldırdım ve havayı kokladım.

Sienna.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim, millet," dedi odaya girerken. "Kendimi biraz halsiz hissediyordum ama bir şeyler yediğim için şimdi çok daha iyiyim. Sen Myrr olmalısın," diye devam etti masaya ulaştığında ve Kahin'i gördüğünde.

Görünüştünden rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi. Benim dikkatimi çeken Myrr'ın tepkisiydi.

O muzip gülümseme ve kaygısız şakalaşma gitmişti. Kıpırdamadan durmuş, hayalet görmüş gibi Sienna'ya bakıyordu. Süt mavisi olan gözleri dönmeye başlamış, şişe yeşilinin kristal berraklığında bir tonuna dönüşmüştü.

"Beş anahtarın ilki, toprağı bükme, ağaçları kırmak ve kumu çalmak.

O zaman yol bir kez daha kapılar arasında yürümek için çıplak kalacak.

Ölüm ve yaşamın, güneş ve yağmurun.

Beş kişiden biri düşerse, o zaman dünyanın kalbi boşa gider."

OceanofPDF.com

Bölüm 20

OceanofPDF.com

Sienna

T Kahin'in sözleri sanki şekilsiz yaşlı kadın bir şeyler mırıldanmak yerine bir bomba patlatmış gibi odada yankılandı.

birkaç satır düzyazı. Bomba herkesi on saniye boyunca sessiz bıraktı, tüm gözler üzerinizdeyken uzun bir süre.

"Neyin anahtarı?" Zar zor da olsa kelimeleri çıkarmayı başardım.

Myrr gözlerini kırptırdı, bana bakarken gözleri artık neredeyse baykuş gibiydi. "Biliyorsam ne olayım. Bir kehanet benim aracılığımla gelmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, sana bu kadarını verebildiğime inanamıyorum."

Yanımda Dominic gerildi, enerjisi yükseldi ve çenesini kapalı tutmasına şaşırdım. Ya da belki de Diana ondan önce davranmıştı.

"Bence... belki de şimdi dinlenme zamanı Sienna. Herkes için uzun ve yorucu bir gün oldu." Gözleri üzerimde gezinirken çenesiyle bana ilerlememi işaret etti. "Bunu yarın sabah tartışacağız."

Kahin burnunu çekti ve bana birkaç adım daha yaklaştı, böylece ondan yayılan vahşi kokuları . Yeşillik ve toprak, keskin bir rüzgârın ısırlığı, onu bir arada tutan şeyler gibi görünüyordu. "Dinlen, gerçekten."

Sadece bu kadar. Yine de bu iki kelimenin ardındaki tehdidi sanki bana bağırmış gibi net bir şekilde hissettim. *Şimdi dinlen, çünkü sınanma zamanın geliyor.* Bana bak, ben de kafiyele düşünen bir kahin olabilirim.

Tek kelime etmeden topuklarımın üzerinde döndüm ve sanki bu Diana'nın değil de benim fikriymiş gibi odadan çıktım. Çoğunlukla kimsenin gerçeği görmesini istemediğim için. Akıl almaz bir şekilde tıkanmışım ve Myrr'ın aptal kehaneti sahip olduğum azıcık enerjinin geri kalanını da tüketmiş gibiydi.

"Sienna," diye seslendi Dominic ve ayaklarım bilinçli bir düşünce olmadan yavaşladı. Uzun ve yavaş bir göz kırpışı yaptığımda koridor sallanıp bulanıklaştı. Bir elimi uzattım ve kendimi kaba yontulmuş duvara yasladım.

"Dominic, şu anda seninle kavga edemem, tartışamam ya da... başka bir şey yapamam." Sanki içmişim gibi kelimeleri geveledim. Ya da sanki hastaymışım da ateşle savaşıyormuşum gibi.

"Seni yatağa götürmeliyiz." Davet etmeden bir kolunu belime doladı ve beni koridorun sonuna götürürken neredeyse yerden kaldıracaktı. Başım dönüyordu ve buna karşı koymak yerine kendimi ona bıraktım.

"Yaralı olan sensin," dedim, başımı kaldırıp ona bakmayı başarak. Şimdi temizdi ve yanık giysi ya da... et kokmuyordu. Cildi solgundu, görebildiğim yerlerde biraz pembeydi ama sanki hiç yaralanmamış gibiydi. Sanki güneş onu kemiğine kadar yakmamıştı.

Ve bunu yapmışım.

Bir şeyin anahtarıydım... anahtarı olmak bir şeyin

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve gözleri hemen bana döndü. "Ağlama Starshine, ağlama."

"Starshine?" Gözlerimi ona diktim.

Dudakları sert yüz hatlarını yumuşatarak kıvrıldı. "Var olan en güzel ışık, çünkü en karanlık anları bile aydınlatır. Umutsuzlara umut getirir. Sen... yıldız ışığıdır. Bundan eminim."

Dudaklarım titredi ve gözyaşlarım daha hızlı aktı. Neden maço bir pislik olmaya devam edemiyordu? Sözleri, nazik dokunuşu, ondan yayılan enerji. Böyle hissetmek istemiyordum, onun için değil. Bizim için değil.

Beni yarı kucakta koridorda benim olmayan bir odaya götürdü ve kendisi içeri girdi. Karşımaındaki büyük yatak siyah perdelerle örtölüydü, odanın pencereleri de aynı şekilde yapılmıştı.

"İşte." Dominic beni yatağı yatırdı, sonra tek dizinin üzerine çöktü. Tuhaf ve panik dolu bir an için evlenme teklif edeceğini sandım. Yani, olan onca şeyden sonra, bu kadar garip, bu kadar beklenmedik bir günü ne tamamlayabilirdi ki? Ama bir elmas çıkarmadı. Sadece botlarımı teker teker çıkardı, ayak bileğimi nazikçe kavradı, parmakları topuklarıma doğru kaydı.

İçimden kaçan kıkırdamayı durduramadım. Başını kaldırdı, kaşları çatıktı. "Leydim mi?"

"Yok bir şey, sadece... zihnim yorgun ve sen tek dizinin üstündeyken endişelendim." Endişelendim.

Bana evlenme teklif etseydi ne derdim? Hayır. Tabii ki hayır derdim. Eninde sonunda gidecektim. O bir vampirdi. Ve asla sormazdı. Her şey imkânsızdı ve bu başlı başına vücudumdaki sersemliği çaldı.

"Uyumalısın," diye nazikçe hatırlattı, bacaklarımı yatağı doğru sallamama yardım etti.

"Benimle kal," diye ona bakıyordum, profili odanın gölgelerinde bile belli oluyordu. "Yalnız kalmak istemediğim için değil. Lütfen."

Dominic cevap vermekle vakit kaybetmedi. Sadece yanıma kaydı ve bedenimi kendine doğru çekti. "Tartışmayacağım." Omzumun kıvrımını öptü ve sanki beni içine çekiyormuş gibi ağzını orada tuttu.

Bir yanım beni kurtarmak için güneşe doğru koştuğu için ona bok atmak istiyordu. Çünkü... çünkü beni kurtarmak için boynunu riske atmasını istemiyordum. Hiçbir zaman. Ama bu konuşma için enerjiye ihtiyacım vardı, ona hak ettiği fırçayı atmak için. Will'den Bethany'yi kontrol etmesini, iyi olduğundan emin olmasını isteyecek enerjim bile yoktu.

Bunun yerine, yüzümü boynunun kıvrımına sokabilmek ve kokusunu içime çekebilmek için kollarında yuvarlandım.

"Uyu yıldızım, sonra konuşuruz." Alnıma bir öpücük kondurdu ve ben de uzun bir iç çektim, vücudumun çaresizce arzuladığı uykuya dalarken tüm gerginlik beni terk etti.

Keşke rüyasız ve dinlendirici olduğunu söyleyebilseydim - ihtiyacım olan iki şey.

Ama ben o kadar şanslı değildim.

Gözümü kıptım ve bir papatya tarlasının ortasında duruyordum. Çiçekler rüzgarda sallanıp dans ediyor, parmak uçlarıma değiyordu, o kadar uzamışlardı ki. Yavaşça bir dönüş yaptım. Papatyalar görebildiğim kadar uzanıyordu, mavi gökyüzünün kenarına kadar. Üzerimde beyaz, vücudumu saran bol bir boho elbise vardı, kolları şeffaftı ve bileklerimden bağlandıkları yere kadar dalgalanıyordu.

Manzara güzel ve sakindi ama yine de rüzgarda sallanıp dans eden uçsuz bucaksız çiçek denizine bakarken iliklerime kadar hissettiğim korkudan başka hiçbir şey umurumda değildi. Bir adım attım ve ayaklarımın altındaki zemin titredi. Güneş karardıkça gökyüzü titredi ve bulutlar uzaklardan bana doğru yuvarlandı.

Fırtına rüzgârları bana doğru eserek elbisemi vücuduma yapıştırdı, havada ağır bir yangın kokusu vardı. Etrafımdaki papatyalar sanki fırtına onları saplarından koparacakmış gibi geriye savrulurken, gözlerimi gölgelemek için bir elimi kaldırdım. Bir adım daha attım, bir adım daha, bir adım daha, fırtınanın içine doğru.

Ben yürürken etrafımdaki papatyalar da dökülmeye başlamıştı. Bazıları serbest kalıyor, bazıları yere seriliyordu. Bazıları büzüşüyordu. Havanın şiddetiyle kırılıyor, yaprakları, sapları, yaprakları ve kökleri kopup etrafa savruluyordu.

Göz kırptım.

Bir saniye ile bir sonraki saniye arasında her şey değişti. Papatyalar artık papatya değil, bedenlerdi.

Cesetler yere saçıldı, sanki at nalı oynayan bir dev tarafından oraya fırlatılmış gibi kırıldı ve atıldı. Kan, iç organ ve ateş kokusu etrafımı sarmış, her yanıma sarmıştı.

Gözlerimi kırptım ve ayaklarımın dibindeki ceset Arı'ydı. Mavi gözleri boştu, görmeden ve suçlayarak bakıyordu.

"Bunu sen yaptın. Her zaman üzgünüm. Ama her zaman senin hatan."

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye inledim, bedenler daha ayrıntılı bir şekilde şekillenmeye başladığında, tanıdığım yüzleri giyerken. Değer insanlar. Döndüm, kaçmaya çalıştım. Ama hepsi etrafımdaydı.

Will. Jordan. Düşes. Diana. Lochlin. Deacon. Seyis. Timmy. Myrr. Ve... Dominic. Cansız gözleri boş gökyüzüne bakıyordu, boğazı kesilmişti ve kurumuş kan, gece kadar siyah, çok soluk tenini kaplıyordu.

Gökyüzünden bir şimşek parçası fırlayıp etrafımdaki cesetlerin arasına düştüğünde dolanan çığlık kesildi. Yandıkça

sanki kuru çıra gibiydiler, her yönden alevler fışkırıyordu. Elbisemin kenarı ateşe takıldı ama yanmadı.

Yüzümü siper ederek geri çekilmeye çalıştım, artık duman ve alevlerin arasından zar zor görebiliyordum.

Neden ? Kalbimin derinliklerinde bunun gerçek olmadığını, rüya gördüğümü *biliyordum*. Ama kendimi bundan kurtaramadım. Geri adım attım, bir cesede takıldım ve bana ait olmayan bir elbise ve uzuvlar karmaşası içinde yere düştüm.

Cesetler teker teker eriyip yok oldu ve ben ayağa kalkmaya çalıştım.

Havada bir ses fısıldadı. Kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadım.

"Kalırsan başarısız olacaksın, onların dünyası yanacak ve bu *senin* suçun olacak.

Onların ölümü *sizin* elinizde olacak."

Bir başka şimşek ayağımın dibindeki toprağa çarptı, etrafıma toprak parçaları fırlattı ve ikinci bir şimşek doğruca içimden geçerken beni bir adım geriye itti.

O zaman çığlık attım, elektrik sanki beni içten dışa yakacakmış gibi içime pompalanırken hayatta kalmak için çırpındım ve savaştım.

"Sienna, dur, dur, güvendesin!" Dominic'in sözleri, ben titrerken ve nefes almakta zorlanırken kollarıma kenetlediği, beni bedenine sıkıca saran elleri kadar ısrarcıydı. "Bir rüya," dedi dudaklarını alnıma bastırarak. "Sadece bir rüya."

Bunun sadece bir rüya olduğunu söyledi ama ben bunu derimin altında *hissede biliyordum*, tıpkı Kraken'in açlığını ya da Havoc'un saldırıya uğradığında çektiği acıyı hissettiğim gibi bunun gerçekliğini *hissede biliyordum*. İçimden titreyen bir nefes kaçtı ve ona biraz daha sıkı sarıldım.

Gitmem, buradan kaçmam gerektiğine dair en ufak bir şüphem varsa bile, artık içimde hiçbir şüphe kalmamıştı. Jordan olsun ya da olmasın, Bethany olsun ya da olmasın, buradan gitmeliydim. Hepsini kurtarmak için.

Sonunda tekrar uykuya daldım ama huzursuzdu ve daha az rahatsız edici olmasalar da normal türden rüyalarla doluydu. Dominic'in öleceğini düşündüğüm anları yeniden yaşıyor, krakenin korkusunu ve yalnızlığını yeniden yaşıyordum. Bu yüzden ikinci kez irkilerek uyandığımda hâlâ yorgun olmam beni şaşırtmadı.

Dominic yatağın kenarında oturmuş, botlarını çekiştiriyordu.

"Neler oluyor?" Doğrudum, başıma dokundum ve orada yeni bir baş ağrısının başladığını hissettim, üzerime salınmak için yalvarıyordu.

"Emin değilim. Bir saldırı olabilir," dedi, "korumaların koştüğünü, silahların çekildiğini duyabiliyorum."

Bir saldırı.

Rüyamdaki fırtına gibi mi?

Kendime engel olamadım, kolunu tuttum. "Hayır. Gitme, Dominic."

Döndü ve bana baktı, gözleri dalgındı. "Bunu bir şey biliyormuş gibi mi söylüyorsun?"

Titriyordum ama onu bırakmadım. "Kötü bir şey geliyor. Herkesi öldürecek bir şey."

Ellerini kaldırıp yüzümü kavradı ve beni susturmak için nazik bir öpücükle kendine çekti. "Her zaman tehlike vardır, Starshine. Her zaman. Ondan kaçamam. Burada kal, ben kontrol edeceğim."

İtiraz edemedi gitmişti, vampir hızıyla bir anda kapıdan çıkmıştı.

Sertçe yutkundum, boğazım sanki rüyalarındaki alevleri soluyormuşum gibi kurudu. Onun bu işe tek başına girmesine izin veremezdim ve kendimi yataktan dışarı attım, yalınayak, kapıya doğru koştum.

Bu da beni koridorda Bee ile çarpışmak zorunda bıraktı. "Duydun mu?" diye nefes nefese kaldı. "Geldi!"

Sanki ona dokunmakla rüyamdaki kaderin gerçekleşmesine neden olacaktım gibi ondan bir adım uzaklaştım. "Kim?"

Sırıttı. "Düşes!"

Çenem düştü ve kendimi Bethany ile birlikte koridorlardan geçerek kalenin ana bölümüne doğru olabildiğince hızlı koşarken buldum. Neden Düşes buradayken her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm ki? Öyle olacağından emin değildim. Ama... beni 'başka' bir şey olarak gören ilk kişi oydu ve ona güveniyordum. Diana'ya ya da buradaki kurtlara güvendiğimden daha fazla.

Bee ve ben ana yemek salonunun eşiğinden koşarak geçerken kayarak durduk.

Düşes bir sandalyede oturuyordu, önünde yerde yatan iki kadın titriyor ve birbirlerine sarılıyordu, yanında da yüzü neredeyse isle kararmış genç bir çocuk vardı. Sahne gerçeküstüydü.

Diana, Will ve Dominic etraflarında yarım daire şeklinde duruyorlardı ve onu koruyorlar mıydı yoksa Will ve Dominic'e yaptıkları gibi onu rehin mi tutuyorlardı emin değildim.

Evangeline kir içindeydi, yüzü kirle kaplıydı, giysileri yırtık pırtıktı, saçları dallarla karışmıştı ama yine de sırtı dimdik, elinde çay fincanı, kaslarında en ufak bir titreme olmadan oturuyordu.

"Edmund," dedi usulca, "hasat kızlarının geri kalanını *serbest bırak*." Son kelimeyi söylerken dudağını büktü. "Tabii ki yalandı. En kısa sürede

Onları serbest bıraktı, en yakın müttefiklerine adil bir av olacaklarını bildirdi ve bir av başladı. Yapabildiğim kadarını kurtarmaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Genç arkadaşım bana yardım etti." Uzandı ve nazikçe arkadaşının omzuna dokundu...

"Timmy!" Odanın diğer ucuna koşarak bağırdım.

Gözlerini kocaman açarak bana doğru döndü. "Bayan Sienna!"

Onu kollarımın arasına aldım, gözyaşlarımı tamamen tutamadım. Rüyamda varlığımın öldürdüğü kişilerden biriydi. Atları seven tatlı bir çocuktü. Ve eğer kalırsam ölecekti. Onu yere bıraktım ve kendimi kontrol etmek için savaştım. "Aferin Timmy."

Bir el bileğime hafifçe dokundu ve kendimi Düşes'in gözlerinin içine bakarken buldum.

"Sienna. Sen ve Bethany, Will'imi kurtardınız."

Ona öylece baktım, sözlerinde garip bir ağırlık hissediyordum. "Ona kan kurdu bulaştığını biliyordun, değil mi?"

Bana yavaşça başını salladı. "Ben yaptım."

"Ve kanımın onu kurtarma potansiyeline sahip olduğunu," diye fısıldadım ve buna rağmen kelimelerin odada dolaştığını hissettim.

Gülümsemesi yumuşak ve hüzünlüydü. "Evet. Keşke daha önce bilseydim, kardeşimi de kurtarabilirdin."

"Hayatta ve iyi olmana sevindim," dedim, her kelimesinde ciddiydim ama aynı zamanda garip bir şekilde resmi hissediyordum. Burada olacağı için çok heyecanlıydım ve şimdi aramızda bir mesafe varmış gibi hissediyordum.

Dominic gözüme takıldı ve başımı salladım. Bir adım geri çekildim ama Düşes gitmeme izin vermedi ve sanki odada yalnızdık, ileri geri konuşmalarımıza seyirci yoktu. "İçindeki korkuyu görüyorum Sienna. Yaklaşmakta olan savaş için yeterince güçlüsün."

Dudaklarım titredi. "Ne dediğini bilmiyorsun. Ben yeterince güçlü olabilirim ama diğer herkesin güçlü olduğunu bilmiyorsun. Fırtına hepimizin üzerine yağdığında ne getireceğini bilmiyorsun."

OceanofPDF.com

Bölüm 21

OceanofPDF.com

Dominic

T verilen odanın büyüklüğü ve rustik ihtişamına rağmen, kenarlarında dolaşırken kendimi küçük hissediyordum. Vücudum harika hissediyordu. Dün, hala

yorgundum ve cildim bedenime göre çok dar geliyordu. Ama bugün sanki hiç güneşe çıkmamış gibiydim. Üzerimde ne bir iz, ne tek bir pembe leke, ne de konuşulacak bir yara izi vardı. Ve hepsi Sienna sayesinde.

Kollarımda uyuduğunu, onu güvende tutacağıma inandığını düşününce kalbim garip bir şekilde çarptı. Bundan da öte, beni kurtarmıştı. Will'i kurtarmıştı. Ve onun iyileştirme yetenekleri dünyamızın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu da onu büyük bir tehlikeye soktu. Büyülü varlıkların her grubu bu gücü kullanmak isteyecektir. Peki ya ona kendileri için sahip olamazlarsa? Başka kimsenin de sahip olamayacağından emin olurlardı.

Yürürken nefesimin altında "Siktir," diye homurdandım. Sienna'nın bir kez daha tehlikede olması düşünmek bile istemediğim bir şeydi. Ama her geçen gün daha fazla hedef haline geliyordu.

Düşes sabahın erken saatlerinde, güneş kurtadam bölgelerinde doğmadan önce zar zor gelebilmişti. Onu gördüğüme sevindim.

Fiziksel olarak zarar görmemişti ama kadınların serbest bırakılması ve avlanmasıyla ilgili hikâyesi Edmund'un savaş yolunda olduğunu daha fazla kanıtıydı. Tüm o kızlar, tam da özgürlük için bir şansları olduğunu düşündükleri bir anda katledilmişlerdi. Bunun onlar için korkunç olması gerekiyordu ve o da bundan emin olmuştu. Neyi kanıtlamak için? Edmund'un babamız gibi olmadığını mı?

Elim kılıcımın durması gereken kalçama, sonra da demir asamı taşıyacağım belime gitti. Elimde bir silah olması kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Teyzemi saatler önce geldiğinden beri görmemiştım ve onun adına endişelenmeye başlamıştım.

Sanki lider olması gereken kişi Will değil de Diana'ymış gibi Diana'yla baş başa kalmıştı.

Ama neden?

Ağabeyim masanın başına oturmuş, bir kâğıt parçası üzerinde çalışıyor, bir şeyler karalıyor ve yazdıklarını tekrar tekrar yazıyordu.

"Yakında yerde bir iz bırakacaksın," diye mırıldandı.

"Bir ağacın yarısı kadar kâğıt harcadın. Bence volta atarken endişelenecek kişi sen değilsin," diye karşılık verdim. "Gece tanrıları adına tartışıyorlar? Hepimizin dahil olması gerekmiyor mu?"

Will başını kaldırdı. "Aynı soruyu senden on kez duymak hoşuma gitse de, hâlâ bir cevabım yok, Dom. Her ne tartışıyorlarsa, sanırım yakında duyacağız."

Homurdandım ve volta atmaya devam ettim.

"Pek çok açıdan bu kadar zıt olmanıza rağmen diğer açılardan bu kadar benzer olmanız şaşırtıcı. Daha dün Sienna yerde volta atıyor, senin uyanıp uyanmayacağıyla ilgili aynı soruyu tekrarlayıp duruyordu." Kardeşim gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Sienna'dan bahsetmişken, tam olarak ne

kızımıza neler oluyor? Kendini ve kimsenin onunla konuşmasına izin ."

"Bizim değil, benim," diye homurdandım.

"Eğer senin kızınsa, bu onu benim kız kardeşim yapar." Bunu çok rahat bir şekilde söyledi. "Peki. Ona ne oldu? Dün gece farklıydı. Sanki krakenin şokundan ve seni şişte domuz gibi kızarmış görmekten daha fazlasını yaşamış gibiydi. Dehşete kapılmıştı."

Bilmiyor muydum? Sadece fırtınayla ilgili sözleri bile kemiklerimin derinliklerinde bir şeylere çarptı. Sanki gelecekle ilgili bir kehanette bulunuyordu. Bundan hoşlanmamıştım. Kahinlere, büyüye ve kehanetlere inandığımdan emin değildim ama şu anda tüm bunların içine dalmıştım ve çıkış yolu göremiyordum, bu yüzden konuyu değiştirdim.

"Düşes, Diana'yla birlikte gitmeden önce bana bir not bıraktı." Will sandalyesinden fırladı. "Ve bana söylemek için şimdiye kadar bekledin?"

Tek parça parşömeni çıkardım ve okuması için ona uzattım.

Kelimeler aklıma kazınmıştı.

Scarlett başarmıştı. Vanatörler şartlarımızı kabul etmişlerdi ve hazırıldılar. Ama bedeli ne olacaktı? Kaçışımdan hemen sonra mikroskop altına alınmıştı ama gönderdiği mektupta, Edmund'u onun ilgisini takdir ettiğine ikna ettiğini ve Edmund'un da ona her zamankinden daha fazla özgürlük tanıdığını anlatıyordu.

Sonuçlar örnek teşkil ediyordu. Yöntemler öyle değildi ve onun güvenini kazanmak için neler yapmak zorunda kaldığını düşünmek beni hasta ediyordu.

Ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilmek için yakında tekrar bir araya gelmemiz için dua ettim.

"Birden fazla yöne savrulmuş durumdayım. Ama her şey yolunda giderse, şansımız çok daha fazla. Bu yılın sonuna kadar seni tahta oturtacağız."

hafta."

Kâğıdı gözden geçirdi, gözleri birkaç kez ileri geri gidip geldi. "Şanstan da öte kardeşim, bu mükemmel! Ama nasıl, neden..." bana baktı. "Bunu sen mi yaptın? Bunu sen başlattın, değil mi?"

Başımı salladım. "Ben... ayrılmadan önce... Scarlett ve ben Vanatörleri kullanmayı konuştuk. Onları bir araya getirdi ve Edmund'u öldürmek için ihtiyaç duydukları erişimi sağlayacak."

Sanki kalbinden vurulmuş gibi koltuğuna yığıldı, kolları ve bacakları iki yana açıldı. "Ve bundan daha önce bahsetmeyi hiç düşünmedin mi?"

"Hiçbir şekilde kesin bir şey değildi. En iyi ihtimalle bir saldırı ya da onun ölüm haberini alabileceğimizi ve ardından gelip seni tahta oturtabileceğimizi düşünmüştüm. Bir tarih ve yer belirlediğimizi, gerçekten orada olabileceğimizi ve bunun yapılmasını sağlayabileceğimizi mi? Bu... umduğumdan çok daha fazlası."

Kapının çalınması ikimizin de başını döndürdü.

Lochlin devreye girdi. "Diana şimdi ikiniz için hazır."

Ona ters ters baktım, içimde kabaran öfkeyi zar zor kontrol altına alabildim. Lochlin sanki hiçbir sorun yokmuş gibi bana baktı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, dış surat?" diye sordu.

"Onu tehlikeye attın," dedim. "Arkadaşlığımız sona erdi."

Homurdandı. "Git bir ağaca işe, yaşlı adam. Kraken'den haberimiz yoktu. Ben Kraliçeme sadığım ve eğer aynı gemide olsaydın sen de benim gibi kürek çekerdin. Sana verilen kürdanla yapabileceğinin en iyisini yapardın. Mantıklı düşünmeye hazır olduğunda, seni ve akrabalarını güvende tutmak için neler yaptığımı konuşabiliriz, seni sefil nankör."

Gitti, kapıyı bile çarpmadı, ben de öylece bakakaldım. Kızgın ama aynı zamanda...değil.

Will, "Gerçekten demek istemedin," dedi.

. "O bir pislik. Kız ölebilirdi."

"Ama kurtarmadı. Aslında, onu kurtarmak için kimseye ihtiyacı yoktu. Bunu kendisi yaptı."

Hızlı adımlarla kapıya yöneldim ve Will de bir adım daha yavaşlayarak beni takip etti.

Durumu daha iyi olsa da kan kurdu onu güçsüz bırakmıştı. Hızımı onunkine uydurmak için yavaşlattım ve birkaç dakika içinde salona girmemize izin verildi.

Tam bir klan toplantısı olmasını bekliyordum ama bizi bekleyenler sadece Diana, Düşes ve şaşırtıcı bir şekilde eski kral Lycan'dı. Sırtını duvara dayamış, iki kadının arkasında duruyordu. Sanki sadece gözlem yapıyormuş gibiydi.

Will öne çıktı. "Majesteleri."

Diana başını eğdi. "Prens William. Kral Lycan'la tanıştınız mı?"

Lycan homurdandı ve bir adım öne çıktı. "Ben artık kral değilim, genç kız." İki adam aralarındaki mesafeyi kapatıp el sıkıştılar. Güç mücadelesi yoktu, ikisi de kimin daha uzun süre sallayabileceğini görmeye çalışmıyordu.

Önce Diana'yı sonra da Lycan'ı selamladım. "Sizi iyi ve dinç görmek güzel, Majesteleri."

"Ben de aynısını söyleyebilirim. Fırınında şeytanla dans ettiğini duydum." Kısık bir kahkaha attı. "Sadece sen kurtulunamaz olandan kurtulmanın bir yolunu bulabilirsin, Dominic."

Yayımdan çıktım. "Teşekkürler mi?"

Mükemmel beyaz dişlerini göstererek sırıttı. Siyah saçlarının kenarlarındaki gümüş rengine ve yüzündeki kırışıklıklara rağmen hâlâ güçlü ve canlı görünüyordu. Ama hareket ettikçe üzerindeki yılları görebiliyordum.

"Lycan ve ben konuştuk ve nasıl yapacağımıza dair bazı fikirlerimiz var-" Diana başladı ama Will elini kaldırdı ve ben de yakında kral olacak olan Will'in liderliği ele almasına izin verdim.

"Aslında Majesteleri, klan temsilcileri buraya gelmeden önce sizinle paylaşmamız gereken daha fazla bilgi var. İçeriden bir muhbir bizimle çalışıyor ve Vanatörlerin güvenliğini sağladı."

Düşes'in nefesi kesilmedi ama gerildiğini görebiliyordum. "Bu akıllıca mı?"

Will, ona verdiğim kâğıdı sanki hiç görmemiş gibi uzattı. "General'in en güvendiği muhafız yüzbaşısı. Vanatörlere hazırlıklarında yardım edecek ve onlar da Edmund'a suikast düzenleyecekler."

Diana Düşes'ten kâğıdı aldı ve . Eğer bunu kabul etmezse, batmıştık.

"Majesteleri, Kaptan Scarlett beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Biz konuşurken o her şeyi hazırlıyor. William'ı Yeşil Vadi'ye, kuzey tarafına götürmeliyiz. Böylece Vanatörleri 'dağıtmak' ve tahtı ele geçirmek için sahaya ilk inen o olacak."

Diana'nın gözleri kâğıttan kalktı. "Neden Edmund'un ölümünden kendine pay çıkarmıyorsun? O bu dünyadaki canavarların en kötüsü. Bazılarının onun hâlâ tahtta olmasını tercih edeceğini mi düşünüyorsun?"

Bunu düşünmedim.

Biliyordum. "Diana, açık konuşabilir miyim?"

Kadın homurdandı. "Sanki daha önce yapmamışsın gibi? Evet, devam edin. Ama çabuk olun. Toplantı başlamak üzere ve klanlar her an gelebilir."

Bir nefes aldım. "Gölgelerde her zaman canavarlar olacaktır. Ancak onları yöneten kişi kötülüğün özgürce hüküm sürmesine izin verdiğinde daha da fazla serbest kalırlar. Burada kaos ve cinayete izin vererseniz, bazı kurtların bizi suçladığınız canavarlıkları memnuniyetle üstlenmeyeceğini söyleyebilir misiniz?" Dudakları büzüldü ve o bana karşı koyamadan ben devam ettim. "Will tahttayken, daha az şiddet yanlısı bir versiyona dönüştürmeye devam edebiliriz. Bize zarar verecek olanları ayıklayabiliriz.

Diğerleriyle. Diğer krallıklarla güven ve karşılıklı saygıya dayalı bağlar kurabiliriz." Durakladım. "Ve tüm bunlara rağmen yine de canavarlar olacak. Sadece, umarım, daha az. Ve daha az cesur."

Lycan elini masaya vurdu. "İyi dedin, evlat. İyi dedin." Will bana bir bakış attı ve ince bir göz kırptı. "Boyo."

Diana kâğıda baktı. "Biz -ben ve konuştuğum her klan üyesi- Will'i Edmund'a tercih ederiz. Edmund'un sadece kendi halkı için değil, bizim halkımız için de tehlike arz ettiğinin farkındayız. Eğer karanlık çağlara bu kadar kolay geri dönmeye istekliyse, topraklarımızı yağmalamaya ve insanlarımızı avlamaya başlaması an meselesi olacaktır. Peçe indiğinden beri sanki dünyamız yavaş yavaş çözülüyor. Lycan, Kral Stirling'e ulaşmaya çalıştı. Ona bir araya gelmemiz ve bunu nasıl onaracağımızı bulmamız gerektiğini söylemeye çalıştı, ancak cevap verecek olan Edmund'du ve bu tür düşünceleri düşünmeyi bile reddetti. Havanın her geçen yıl daha da değişmesine rağmen. Yaratıkların ölmesine ve hatta bazılarının delirmesine rağmen... hepimizin tam bir kaosa sürüklenmesi an meselesi. Buna inanıyorum, Dominic. Ve Edmund'u ikna etmenin imkansız olduğunu biliyorum. Bu yüzden Will'le zar atacağız ve daha iyisini umacağız."

Ben daha bir şey söyleyemeden arkamızdaki kapılar açıldı ve bir insan seli içeri süzüldü. Farklı klanların liderleri tam teçhizatlarıyla ön taraftaydı. Hayvan derisinden yapılmış pelerinler, kurt başı şeklinde oyulmuş tahta maskeler, dövülmüş bakırdan ve mücevherlerle süslenmiş göğüs plakaları. Kurtlar teknolojik olarak ne kadar gelişmiş olsalar da geleneklerini çok seviyorlardı.

On iki liderin her biri kendilerine tahsis edilmiş gibi görünen yerlere çıktılar.

Diana onların önünde durmak için hareket etti, Lycan bir kez daha Düşes'le birlikte gölgelere kayd1.

"Ailem, önümüzde bir karar var ve çağırma cevap vererek hızlı hareket ettiğiniz için size teşekkür ederim."

Diana sürü liderleriyle konuşurken Will ve ben geri çekildik. Onlara bir plan olduğunu söyledi ve William tahta geçerken onu desteklemelerini istedi. Her kabileden küçük bir birliğin William'ın tahta geçmesini sağlamak için onunla birlikte seyahat edeceğini açıkladı.

"O zaman savaş olmayacak mı?" diye hoşnutsuz bir soru geldi.

Diana ona gülümsedi. "Hayır, Cormen. Belki bir çatışma olabilir ama planlarımız başarılı olursa savaş olmayacak. Bu bir lütuf."

"Bah, iyi bir kılıç sallamay1 dört gözle bekliyordum."

Bunun üzerine gruptan birkaç kahkaha yükseldi.

"Şimdi size soruyorum, bu karar1mda sadece beni değil, Vampir Bölgesi'nin tahtına geçmek için harekete geçen genç prens William'1 da destekleyecek misiniz?"

"Peki ya kız? Kraken'i evcilleştiren kız?" Mırıltılar, ahırdaki sığırcık kuşları gibi odanın içinde uçuştı.

Diana sessizlik için elini kaldırdı. "Sienna gerçekten de bir muamma. *Dostumuz ve müttefikimiz* olan, kendi çapında güçlü bir kadın." Gözleri rahatsız bir şekilde ayaklarını kaydıran bir sürü liderine kilitlendi. Rütbe işareti, içine haç kazanmış bir yıldızdı.

Hırıltımı kendime saklamak için her şeyimi harcadım. Şimdilik uslu durmak zorundaydım. Ama Sienna'ya ateş eden kurdun o olduğunu kesin olarak öğrenirsem? Konuşacaklarımız olurdu.

Sürü lideri başını eğerek onayladı. "Anlaşıldı."

Diana odanın etrafına bakındı. "Sienna, yetenekleri hakkında daha fazla şey öğrendikçe bizimle birlikte güvende kalacak. Genç prens ve Vampir Ordusu Generali tarafından tercih ediliyor ve bana güveniyor. Bu yeterince açık mı?"

Zekice değildi ama işe yaradı. Son mırıldanmalar da kesildi.

Ellerini birbirine vurarak birkaçını şaşırttı. "Şimdi elimizdeki işe gelemim. Alçak Edmund'u iktidardan uzaklaştırmak için bir şansımız var. Prens William'ı desteklemeye ve vampir krallığının yasal varisi olarak tahta geçene kadar yanında durmaya var mısınız?"

Her sürü lideri teker teker ellerini havaya kaldırdı ve ben de rahat bir nefes aldım.

Onların desteğini aldık.

Sevinmeliydim, dünyanın sonunda kendini düzelttiğini hissetmeliydim. Ama Sienna yanımda olmadan, böyle bir zafer bile boştu.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

OceanofPDF.com

Sienna

Isaate baktı ve hayal kırıklığıyla boğuk bir çığlık attı.

Bunca zamandır ne konuşuyor olabilirler ki? Ve daha da kötüsü, bunu neden bensiz yapmak zorundaydılar?

"Anahtarmış, kırımın kenarı," diye mırıldandım, yatağıma uzandım ve karda melek yapar gibi yayıldım. Bethany'nin benim bir yük olduğuma karar vermesi ve artık arkadaşım olmak istememesi çok kötüydü. En azından herkesin bana ne kadar yanlış davrandığını ona şikayet edebilirdim.

Önce Diana, "Sienna toplantıya katılamayacak. Kimsenin ona zarar vermek istemediğinden emin olana kadar, ne olursa olsun onu korumalıyız." Sonra da hain Dom, içtenlikle aynı fikirdeydi. Şimdi yetişkinler planlar yapıp kurtların arkamızda olup olmadığını öğrenmeye çalışırken, ben itaatsiz bir çocuk gibi odamda sıkışıp kalmıştım.

Canları cehenneme. Beni toplantıdan alıkoyabilirlerdi ama odamda kalmamı sağlayamazlardı. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı.

Yataktan yuvarlandım ve odayı geçip kapıya yöneldim. Düğmeyi sallayarak kilitli olmadığını doğruladım, bu da istediğim gibi gitmekte özgür olduğum anlamına geliyordu. I

botlarımı giydim ve avluya inmek niyetiyle kapıyı açtım. Planım, sırtı bana dönük, kapımın tam önünde hazır olda duran iri yarı adam tarafından yarıda kesildi.

"Bayan?" diye gürledi başını çevirip bana bakmadan. "Siz kimsiniz?"

"Cedric. Majesteleri beni meclis toplantı halindeyken sana göz kulak olmam için görevlendirdi."

"Bana göz kulak olmak... bebek bakıcılığı yapmak gibi mi yani?"

Bir omzunu kaldırdı ama hâlâ dönmedi. "Sanırım olaya bu şekilde de bakabilirsiniz. Her iki durumda da, Bayan, kendi güvenliğiniz için toplantı bitene kadar odanızda kalmanız gerekecek çünkü-"

Kapıyı çarparak kapattım ve hayal kırıklığı çılgılığını geri çektim. Daha bir sonraki hamlemi planlayamadan kapı çalındı. Açtım, zaten kilitli ve doluydu. "Bana nutuk çekmene gerek yok-" Sözümlü yarıda kestim, bir saniye önce orada olan gardiyanın gittiğini ve Dom'un onun yerinde durduğunu görünce şaşırdım.

"Son kırk beş dakikanı o zavallı adamın hayatını zindan ederek mi geçirdin?"

"Aslında görmedim," diye cevap verdim mağrur bir bakışla. "Gerçi orada olduğunu bilseydim muhtemelen yapardım."

"Sadece işini yaptığını biliyorsun."

"Onun için ne kadar güzel. Ben de aynı şeyi yapmak isterdim, bilirsiniz işte, dünyayı kurtarmada ya da başka bir şeyde önemli bir rol oynayacaksam."

"Diana ile aynı fikirde olduğum için bana kızgın olduğunu biliyorum ama mantıklı bir şekilde düşünürsen seni orada tutma riskini neden alamayacağımızı anlarsın."

Sesi çok sabırlıydı. Çok şefkatliydi. Kızgın kalmak zordu ama bir şekilde başardım.

"Beni satın aldığını ve parasını ödediğini biliyorum ama bu bana sahip olduğun anlamına gelmiyor. Hayatımda olup bitenler üzerinde biraz kontrol sahibi olduğumu hissetmeye ihtiyacım var. Bu konuşmaların dışında kalmak beni inanılmaz derecede savunmasız hissettiriyor."

Özellikle de Koleksiyoncular'ın beni yakalamasına izin verdiğimden beri her şey kontrolümde çıkmışken.

Dom bana baktı ve başını salladı. "Anlıyorum. Peki ya içeri girip sana neler olduğunu anlatırsam? Bu seni daha iyi hissettirecek mi?"

Bu tamamen toplantının nasıl geçtiğine bağlıydı ama yine de ona yer açmak için geri çekildim.

"Tamam. İçeri gel."

Geçerken bana zar zor sürtünerek geçti.

"Muhafız Yüzbaşım, Scarlett. Tasarladığımız bir planı uygulamaya koymayı başardı. Vanatörler... vampir avcıları, hatırlarsanız, Edmund'u yenmemize yardım etmek istiyorlar. Scarlett ve bana sadık kalan adamlar, Edmund ve sadık adamlarını pusuya düşürmede Vanatörlere yardım edecekler. Kurtlar da aynı fikirde ve bize yardım etmek için asker sözü verdiler. İşin tamamlandığından emin olmak için birlikte gideceğiz ve hemen ardından Will'i tahta oturtacağız."

Beynim aşırı hızlanınca, pencere kenarına gidip oturmak için kendimi alçaltmadan önce uzun bir süre ona baktım. Dominic'in kaptanını sarayda geçirdiğim zamanlardan hatırlıyordum. Güzeldi, güçlüydü ve Dominic'le geçmişte çirkin bir şekilde çarpıştıklarından oldukça emindim. Sırf bu yüzden bile ondan nefret etmek istiyordum. Ama bir yanımda, erkek egemen bir toplumda güç sahibi olmak için kendi konumunun çok üstüne çıkmış bir kadına hayranlık duymadan edemiyordu. Yine de tüm bu plan aptalca bir iş gibi görünüyordu.

"Yani ölümcül düşmanınızı Kral'ı öldürmesi için bölgenize davet ediyorsunuz. Seni de öldürmeyeceklerine nasıl güvenebilirsin? Ve senin türünden de öldürebildikleri kadarını, çünkü, yanno... vampir avcıları. Ve insanlar, değil mi?" Omuz silktim ve ona kuşkulu bir bakış attım. "Bana şüpheci Thomas diyebilirsiniz ama ben bu stratejide bazı kusurlar görüyorum General."

Başını salladı ve devam etti. "Kurtlar gibi onların da Edmund'un Kral olarak kalmamasını sağlamak gibi bir çıkarları var. Onun ne olduğunu biliyorlar. Ve insanlarla yapılan tüm anlaşmaların ya da ateşkeslerin sanki hiç var olmamış gibi bir kenara atılacağını biliyorlar. Anarşi olacak. Bu anlaşmalar olmadan, türümüzün ve Diğerleri'nin diğer tarafa geçip kendi türlerini bir çakal kongresindeki tavuklar gibi avlamalarını engelleyecek hiçbir şey yok. İnsanların kendilerini daha da canavarlaştırmaları için fazla bir şeye ihtiyaçları yok. Birkaç ay sürekli korku içinde evlerinde saklanırlarsa, birbirlerine düşman olurlar ve kaos başlar. Beni işaretleyin, bu bildiğiniz uygarlığın sonu olur. Bölgenin de."

Onunla tartışamazdım. İnsanların ne kadar kötü olabileceğini ilk elden biliyordum.

Bu da Vampir Bölgesi'ne geri döneceğimiz anlamına geliyordu. Bu zor durumla başa çıkmalarına yardımcı olmak için orada olmalıydım ve eğer bir savaş çıkarsa yaralıları iyileştirebilirdim. Ama her şeyin yolunda gittiğini ve Will'in tahta geçtiğini varsayarsak, her şey havada kalacaktı. Bir karara varmam gerekecekti. Hâlâ istediğini varsayarsak, Bee'yle birlikte kaçıp kendi dünyama dönmek ya da burada, Büyü İmparatorluğu'nda kalmak.

Kahin benim onların kurtuluşu olduğumu söyledi, ama rüyalarım bana onların yıkımı olduğumu söyledi.

Hangisi doğrudu?

Üzücü olan gerçek ise, muhtemelen çok geç olana kadar bunu öğrenemeyecek olmamdı.

"Yorgun görünüyorsun ve kızgın olduğunu biliyorum. Eğer istersen gidebilirim." Dominic sanki başka bir şey yapmak istiyormuş gibi bana bakıyordu ve o anda kendimi ne kadar ham ve yalnız hissetsem de, onun hiçbir yere gitmesini istemiyordum.

"Benimle kal."

İki kez sormama gerek yoktu.

Eğildi ve beni kollarının arasına aldı, öyle şefkatle sarıldı ki neredeyse ağlayacaktım. Sonra beni yatağa yatırdı ve diğer tarafa tırmanarak beni kendine çekti, iri vücudu bedenimi sardı. Bu şekilde kalmaktan memnun görünüyordu ama ben daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*. Yine de bu sefer seks farklıydı. Acı-tatlı, bu seferin son seferimiz olabileceği bilgisiyle daha da değerliydi. Ve bittiğinde, sevildiğimi hissettim ki bu neredeyse Korkunç Edmund'la savaşmak kadar korkunçtu. Dominic'in yavaş ve eşit nefes alışları bana uykuya dalmayı başardığını söylüyordu ama yorgunluğuma rağmen bu his beni tamamen uyanık tutuyordu.

Her ne kadar büyük bir parçam sonsuza dek onunla kalabilmeyi dilese de, ikimize vaat edilen bir sonsuzluk yoktu. Edmund'u yenmiş olsak bile. Dominic bir vampirdi ve ben de onun yemeğiydim. Diana beni bu konuda uyarmıştı ve şimdi, o oturup izlerken yaşlanıp ölme düşüncesi bana her zamankinden daha fazla, bir okla ölmek ya da Edmund tarafından savaşta vurulmak kadar acı verici geliyordu. Ama rüyam dengeleri değiştirmişti. Her ne kadar Kahin'in gerçekten bir imgelem gördüğüne inansam da, rüyalarım bir yabancının şifreli sözlerinden daha çok güveniyordum. Ne de olsa rüyalarım Dominic'le tanışacağımı daha onu görmeden çok önce haber vermemiş miydi? Bu son kâbusu görmezden gelemezdim.

Eğer Vampir General Dominic'önemsiyorsam -ki Tanrı yardımcım olsun, önemsiyordum- onlardan *herhangi birini* önemsiyorsam, İmparatorluk'tan mümkün olduğunca uzaklaşmam gerekiyordu.

Çünkü eğer değilse, hepsi ölmüş sayılırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

OceanofPDF.com

Dominic

S Vanatörlerin darbeye yardım etmeyi kabul ettiklerini ve iş bittikten sonra Bölgeyi barışçıl bir şekilde terk edeceklerini mi söylüyorsunuz? bitti mi?"

Düşes bana baktı, yüzünün her yerinde şüphe vardı.

O sabah erkenden Diana hepimizi, yani beni, Will'i, Loch'u, Düşes'i ve Lycan'ı, Sienna'yla birlikte savaş odasına çağırmıştı. Ama Sienna yine yoktu ve bu tamamen benim kararımdı. Onu yine dışarıda bıraktığım için beni çok kızdıracaktı ama sorun değildi. başa çıkabilirdim. Şu anda daha çok bu grubu plana dahil etmek konusunda endişelenmem gerekiyordu. Will sözü bana devretmişti ve şu ana kadar pek çok muhalefetle karşılaştım.

"Kazanacakları çok şey var ama kaybedecekleri hiçbir şey yok. Dünyayı türümüzün en kötülerinden bir çırpıda kurtarmaları için onlara bir fırsat veriyoruz. Bu fırsata balıklama atlayacaklarını düşünmenin abartılı olduğunu sanmıyorum."

Düşes devam etti. "Tek bildikleri, bunun bir tuzak olduğu. Pusu kurup hepsini öldürmeleri için onları bölgemize davet ediyoruz. Bence bunu düşünmeleri için bile kafalarına hafifçe dokunulmuş olması gerekir."

"Onları korumak için güvenceler sağladık. Scarlett onlara Will tarafından imzalanmış ve kraliyet mührü basılmış, iş bittiğinde güvenli bir şekilde çıkışlarını garanti eden yazılı bir davetiye verdi. Eğer bu anlaşmayı bozarsak, anakara tarafından cezalandırılırız ve perdenin ötesindeki tüm anlaşmalarımız geçersiz olur. İnsanlarla topyekûn savaşa girmiş oluruz ve şu anda ihtiyacımız olan son şeyin bu olduğunu biliyorlar. Elbette darbenin başarısız olması ve hepimizin ölmesi riski var ama bu riski de göze alıyoruz."

"Hızlı bir soru." Will bir parmağını kaldırırken kaşları altında yükseldi. "Böyle bir davetiyeyi nereden bulmuşlar kardeşim? Kan kurdu yüzünden kafamın karışık olduğunu biliyorum ama böyle bir belgeyi imzaladığımı hatırlayacağıma eminim."

"Sen kadını ve hizmetçisiyle zambakların arasından atlamakla meşguldün, ben de senin adına yazıp imzalamak zorunda kaldım. Fark etmez," diye devam ettim, onu başından savarak. "Mesele şu ki, bir plan yapmak için çok az zamanım vardı ve sen sormak için etrafta değildin. Tacı kurtarmak ve halkımızı korumak için benden yapmamı isteyeceğini düşündüğüm şeyi yaptım. Yanılıyor muydum?"

Başını salladı ve bıkkın bir iç çekti. "Sanırım o noktada eliniz kolunuz bağlıydı, hayır, ama bu plan başarısız olursa neler olabileceğinden korkuyorum."

"İşe yarayacak. En büyük engelimiz hava durumu. Son zamanlarda hava çok belirsiz. Fırtına varsa ve seyahat etkileniyorsa, zamanlamamız yanlış olabilir. Ve eğer rüzgârlar gerçekten şiddetlenirse..."

Lycan yüzünü buruşturdu ve araya girdi. "Siz ve lanet olası burunlarınız, neredeyse bizimkiler kadar iyisiniz. Rüzgâr yönünün aşağısındalarsa ve Vanatörlerin kokusunu önceden alırlarsa, her şey biter. Eğer başarılı olmak istiyorsak önceden haber veremeyiz."

"Teknik adamımla bazı maskeleyme yetenekleri üzerinde çalışıyorduk. Onlarla görüşüp bu ne kadar ilerleme kaydettiğimize bakacağım," dedi Diana,

Haritayı incelerken kollarını kavuşturdu. "Ben hâlâ Sienna'nın da bize katılıp burada ağırlık koyması gerektiğini düşünüyorum. Aramızda tartışmasız en güçlü kişi o. Bu konuda ön saflarda yer alması ve söz sahibi olması gerekecek."

Sienna, ruhunu mahveden kırk sekiz saatin ardından üst üste ikinci gece de neredeyse hiç uyumamıştı. Onu uyandırmalarına izin verecek değildim. "Dinlenmeye, tartışmanın bu erken aşamasında burada olmasından çok daha fazla ihtiyacı var," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim. Kraliçe, Sienna'nın Edmund ile bir grup Vanator arasındaki savaş bir yana, tehlikeli herhangi bir şeyin ön saflarında yer alacağına inanmak istiyorsa, ona aksini söyleyecek değildim. Diana'nın adamlarını ve gücünü bu davaya adanması için ne gerekiyorsa yapacaktım. Ama Sienna orada olmayacaktı. Ben hayattayken ve nefes alırken olmazdı. Kraliçe bunu aşmak zorunda kalacaktı. Zor seçimler yapmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve istediğini elde etmek için küçük bir aldatmacanın ya da manipülasyonun üstünde değildi.

"Scarlett, Vanatörlerin buradaki bölgeye girmesi için yolu açtı." Blackthorne Körfezi'nin en kuzeyine, DuMont'un malikanesinin yakınına yeşil bir mermer parçası yerleştirdim. "Anthony öldüğü için malikânesi boş ve bölgede sadece iki muhafız var. Vanatörler gemilerini Körfez'de bırakacak ve muhafızlar doğuda devriye gezerken kıyıya doğru kürek çekecekler. Kuzeye doğru gidecekler," diye haritayı kaydardım, "İblis Bölgesi sınırı boyunca uzanan dağlara ve sonra doğuya, Kuzey Kalesi'ne yönelecekler. Orada Scarlett'in işaretini bekleyecekler."

Masayı yuvarladım ve kırmızı bir mermer parçası seçip Diana'nın kalesinin önüne koydum.

"Bu rotayı izleyeceğiz, kuzey sınır köprüsünü kullanarak Melek Bölgesi'nin bu parçasından geçeceğiz ve Vampir Bölgesi'nin Kuzeydoğu köşesinde Scarlett'in işaretini bekleyeceğiz. Ne zaman

Edmund'a Kuzey Kalesi'nin hemen doğusunda bizi gördüklerini söylerse, bizi ezmek için doğrudan ormana yönelecekler ve biz de onları burada ve burada kolayca kuşatacağız. Edmund ölecek ve biz de saraya dönüp halkımıza işleri yoluna koymak için eve döndüğümüzü ama Edmund ve adamlarının Vanatörler tarafından öldürüldüğünü öğrendiğimizi açıklayacağız. Bu cinayetleri üstlenmekten büyük mutluluk duyuyorlar. Bu hikâyeden şüphe duyanlar olacak mı? Kesinlikle olacaktır. Ama çoğu buna inanmak çünkü umabilecekleri en iyi sonuç bu. Kral olacaksın ve babanın istediği şekilde liderlik etmeye devam edebileceksin."

Beklentiyle Diana'ya baktım, o da Lycan'a, o da garip bir şekilde teyzeme baktı.

"Evangeline? Bunun doğru bir strateji olduğuna inanıyor musun?"

Yaşlı kurda baktı ve yavaşça başını salladı, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Yeğenimin açıklamasını dinledikten sonra, işe yarayabilir gibi görünüyor. Ama Edmund'un kaç adam getireceğini nereden bileceğiz? Ya Vanatorlar bizim tarafımızda olsa bile yenilirsek?"

"Edmund'u idare etme işini Scarlett'e bırakmamız gerekecek." Suçluluk duygumu şimdilik bir kenara itmek için kendimi zorladım. Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Artık onun güvenine sahip. Edmund'un kibrini de göz ardı edemeyiz. Bir ordu getirmeyecek çünkü orduya ihtiyacı olmayacağını düşünüyor. Ama en önemlisi, Edmund ordusunun önemli bir kısmının bana sadık olduğunu biliyor. Av partisine katılması için seçtiği üç kişi kaçmama yardım etti. Ne kadar çok adam getirirse, kendi yarattığı bir darbe için kendini o kadar riske atmış olur."

Düşes başını salladı ve omuz silkti. "Nicky haklı. Bütün bunlar bana çok mantıklı geliyor. Ben devam edelim derim. Tahta geçtiğinden beri Edmund'un yaptıklarını gördükten sonra, korkarım ki gerçekliğe olan hakimiyeti azalıyor. Sanki bu

Gücün tadı onu daha da kana susamış ve çılgın hale getirdi. Eğer onu bir an önce durdurmazsak, asla kazanamayacağımız savaşlar başlatacağına ve bizi İmparatorluk'un dışlanmış ve herkesin düşmanı haline getireceğine inanıyorum."

Lycan başını eğdi ve bana dönmeden önce Düşes'e son bir kez uzun uzun baktı.

"Malach'ın topraklarından geçmek için iznimiz var mı?"

"Bu yardımcı olabilirim," diye araya girdi Diana. "Kanatlıların bana bir iyilik borcu var ve bunu seve seve öderim."

Hepimiz bir süre masanın üzerindeki haritaya baktık.

Will dudaklarını büzerek, "Bazı riskler olduğunu düşünmekle birlikte, teyzeme katılmak zorundayım," dedi. "Düşes'in de dediği gibi, Edmund giderek kötüleşiyor ve kraliyetin itibarına onarılamaz bir zarar vermeden önce onu durdurmak için yeterince hızlı bir şekilde daha iyi bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum. Harekete geçmeliyiz ve hızlı hareket etmeliyiz."

Lochlin ilk kez konuştu. "Kraliçemin onayıyla gönüllülerden oluşan bir ekip kurmaya başlayabilirim. Vampirlerle çalışma konusunda şüpheleri olan birilerini işe almaktansa, davaya tutkuyla bağlı olanları tercih ederim."

Diana başıyla onayladı. "Listeyi aldığında bana gönder, gerekirse eklemeler yapabilirim. Önümüzdeki iki gün içinde herkesin iyi beslenmesini, dinlenmesini ve silahlanmasını sağlamaya çalışalım ve sonra yola ." Uzun bir süre bana baktı ve sonra diğerlerine döndü. "Odayı boşaltabilirsiniz, Dominic'le birkaç konu hakkında yalnız konuşmak istiyorum."

Diğerleri ayağa kalkıp odadan çıkarken kendi aralarında konuştular. Lycan'ın arkadan gelip Düşes'i beklediğini, böylece birlikte çıkabileceklerini fark etmeden edemedim.

"Bu ikisinin nesi var?" Hepsi gittikten sonra sordum.

Tek omzunu kaldıran Diana'nın ifadesi düzdü. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Birden öyle olduğundan emin oldum ama geçmişle ilgili boş dedikodulardan daha büyük endişelerim vardı, bu yüzden ona umutla baktım. "Benimle yalnız mı konuşmak istedin?"

"Umarım bunu söylerken haddimi aşmıyorumdur ama... Sienna'nın eline fırsat geçtiği anda kaçmayı planladığının , değil mi?"

Dişlerimi sıktım ve başımı salladım. "Anlıyorum. Ama Vampir Bölgesi'ne girdiğimizde bu konudaki fikrini değiştirmiş olacağıma da inanıyorum."

Aslında, kötü zamanlanmış ve anlamsız kâbusu olmasaydı, çoktan ikna olmuş olacağından emindim.

"Ve hiçbir noktada ona, gitmesine izin vermeyi kabul etsek bile bunun asla gerçekleşemeyeceğini söylemediniz mi?"

Karnıma bir bulantı yağ tabakası yerleşti. "Hiç sormadı."

Diana alay etti, koyu yeşil gözlerinde inançsızlık ve acıma karışımı bir ifade vardı. "Neden onun böyle bir umuda tutunmasına izin veriyorsun?"

"Bazen umut, daha fazla devam edemeyeceğimizi hissettiğimizde bizi ayakta tutan tek şeydir."

"Dominic?"

Kapı aralığından alçak bir ses adımı seslendi ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Hayır, Tanrılara sessizce dua ettim, bu şekilde değil.

Gözlerimi açtım ve Sienna'nın orada durduğunu gördüm, az önce bir kafa kesmeye tanık olmuş gibi görünüyordu.

"Asla eve gidemem de ne demek?"

OceanofPDF.com

Bölüm 24

OceanofPDF.com

Sienna

I burada sıkışıp kalmıştı. Sonsuza kadar.

Dominic'e baktım, o anda başka hiçbir şey göremiyordum. Kaydedilen ilk duygu korkuydu ama gelgitli bir öfke dalgası tarafından hızla boğuldu.

"*Gidemem* de ne demek? Çünkü burayı kastettiğinizden çok şüpheliyim," diye sordum, sesim kendi kulaklarıma bile doğal olmayan bir şekilde sakın geliyordu. Konuşmanın sonunu yakalamıştım ama bilmemem gerektiğini bilmem yeterliydi.

Dominic bana doğru yürümeye başladı, "Bu karmaşık bir durum Sienna, herkesten çok daha fazla-"

Diana elini kalçasına vurdu, deriye çarpan etin çıkardığı çatırtı onu en etkili şekilde durdurdu. "Kesinlikle öyle değil."

İsteksizce gözlerimi ona çevirdim. "Anlat bana."

Diana'nın gözlerindeki acıma neredeyse beni mahvediyordu. "Buraya gelmeyi planladın, değil mi? Bir şekilde arkadaşını kurtarmak için Topraklar'a giden bir yol mu buldun?"

Boğazım düğümlendi. "Nereden biliyorsun?"

"Jordan size sadık ama artık bir ailesi var, tanıdığı ilk aile. Annesine söylemiş ve ona ne yapması gerektiğini sormuş. O da tabii ki bilgiyi bana aktardı."

Nefes almakta zorlandım. "Bu yüzden mi mutfığa gelmedi? Onu benden mi saklıyorsun?"

"Evet." Başını öne eğdi. "Ve bunu yapmaya devam edeceğim. Bir çocuğun aklına sahip ve size güveniyor ama burada başka bir yerden çok daha güvende. Ve sen onu bu güvenlikten mahrum bırakıp ölüme götüreceksin."

İçinde bulunduğum durumun gerçekliği iliklerime kadar işlemeye devam ederken nefeslerim kesik kesik geliyordu.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü gerçek bu," diye devam etti Diana. "Eğer gerçekten de kaçmayı başardıysanız ve Jordan ve arkadaşınız Bethany ile birlikte anakaraya geri dönmenin yolunu bulduysanız, hepiniz işaretlenmiş olacaksınız."

"İşaretli mi?" Tek kelimelik bir soru sordum.

"Diana," diye homurdandı Dominic. "Ona söyleyeceğim."

Diana homurdandı. "Kesinlikle yapmayacaksın çünkü onu sevgi sözcüklerinle kandırmaya çalışacaksın ve o zaman içinde bulunduğu durumun gerçekliğini bilemeyecek."

Dominic'e baktım, hâlâ duygularımı beni manipüle etmek için kullanmayacağına, acımasızca dürüst olacağına inanmak istiyordum ama... gözlerinde korkudan başka bir şey yoktu. Korku ve acı.

Kendimi Diana'ya bakmaya zorlayarak başımı ona doğru eğdim. "et."

"İmparatorluktaki herkes için bir tehdit olarak işaretlenirsiniz. Buradaydınız ve çok şey biliyorsunuz. Birkaç gün içinde, anakaradaki ajanlarımızdan biri sizi yakalayacak ve hepinizi öldürecektir. Cesetleriniz

"Kimsenin seni bulamayacağı bir şekilde." Bana sertçe baktı. "Anlıyor musun Sienna?"

Kalbim küt küt atıyordu. Jordan ya da Bethany'yi yanıma alırsam, onlar da benimle birlikte avlanacaktı. "Neden, neden birinin kaçmasını umursuyorsun?"

Diana ellerini iki yana açarak etrafımıza bakındı. "Bölgeler artık açık bir sır Sienna, ama burada yaşayan canavarlar, ki buna tüm ırkları dahil ediyorum, nasıl yaşadığımızın duyulması halinde insan dünyasının geri kalanının buna müsamaha göstermeyeceğini biliyorlar. Anakarayla olan anlaşmalarımızı riske atabilecek bir isyanı körüklemek ne kadar kolay olurdu."

Gözlerimi ona dıktım. "Bizi bir kez yendiniz, hem de sağlam bir şekilde."

Dominic görüş alanıma girdi. "O zaman tüm bölgeler birleşmişti. Ortak bir düşmana karşı tek seferlik bir ateşkes, bunu bir daha yapabileceğimizden şüpheliyim."

Gözlerim sonunda ona kilitlendi. "Ve tabii ki tüm bunları biliyordun ve kaçabileceğime inanmama izin mi verdin?"

"Gidebileceklerini düşünen ilk kişi sen değilsin," dedi nazikçe.

İkisinden de geri adım attım. "Ama kaçan insanlar olduğunu duydum..."

"Asla uzun sürmeyecek."

"Bu doğru olamaz."

Diana ve Dominic hoşuma gitmeyen bir bakışı paylaştılar, bu bakış beni bir kez daha yetişkinlerin onun üzerinde konuştuğu bir çocuk gibi hissettirdi.

"Bana bakın!" Kelimeleri şaklattım ve ikisi de yaptı. "Ben buraya ait değilim. Ben bir vampir ya da kurt adam değilim; ben insanım! İyi bir günde lanet olası bir yiyeceğim ve ikiniz de bunu biliyorsunuz!"

"Hayır," dedi Dominic. "Bu doğru değil Sienna. Senin için bir yer var ama burası. Benim yanımda."

Odanın içinde geri geri gitmeye devam ederken başımı salladım, uzaklaşmam gerekiyordu. İkisinden de kaçmalıydım. Şu anda bile fırtınanın ve etrafıma saçılmış cesetlerin hayali o kadar gerçekti ki yine de denemem gerektiğini biliyordum.

"Bunca zaman, bir çıkış yolu olduğuna inanmama izin verdin. Şimdi de beni önemsediğine inanmamı mı istiyorsun?"

Dominic'in yüzü kapandı. "Edmund'dan kurtulduktan sonra hâlâ gitmek istiyorsan, sana yardım edeceğim. Senin için anakarada güvenli bir yer bulacağım ve-"

"Hayır," dedi Diana yumuşak bir sesle ama yine de sözcük havada dalgalandı. "Böyle bir söz verme çünkü buna izin vermeyeceğim. Sienna kendi başına bir güç. O buraya ait, insanlarla birlikte anakaraya değil. Kahin söyledi, o evimizi iyileştirmenin anahtarlarından biri. İkiniz kavga ediyorsunuz diye onun da diğer insanlarla birlikte siktir olup gitmesine izin veremem." Ellerini arkasında birleştirdi ve bana sertçe baktı. "Anlıyor musun? Hiçbir yere gitmiyorsun. Sen ve yapabileceklerin, rastgele bir olay yüzünden harcanamayacak ya da daha kötüsü öldürülemeyecek kadar değerlisin."

"O zaman hükümete gideceğim," diye meydan okur gibi söze girdim. "Doğruca onlara gideceğim ve-"

"Ve seni hemen geri gönderecekler," dedi. "Tabii kendi türünüze ihanet ettiğiniz için sizi öldürmezlerse."

Çenem düştü ve gözlerimin açıldığını hissederek ona baktım. "Ne? Hayır, bu..."

"Haklarımız dahilinde aldığımız ve anakaraya kaçan insanların derhal geri gönderileceğine dair bir anlaşma var." Durakladı. "Tabii ki, ülkenizi gerçekten yönetenler çok heyecanlı ve

Yardım için liderlerine giden diğer tanıdıklarımız ise ortadan kayboldu. Puf."

Sırtımı kapıya dayamıştım ve el yordamıyla kolu bulmaya çalıştım. Dışarı, başka bir şey duymadan önce bu odadan çıkmam gerekiyordu.

"Starshine..."

Parmağımla Dominic'i -hayır, *General'i*- işaret ettim: "Bana bir daha asla öyle deme. Asla. Aramızda olduğunu düşündüğün her şey bitti. Bitti. Sanki tekrar güneşe çıkmışsın gibi yanıp kül oldun."

"Ah," dedi Diana alçak sesle ama ben bile duydum.

Kavgamıza tanık olması umurumda değildi. Bunun General'i utandırması da umurumda değildi. O anda tek umursadığım ikisinden de kaçmaktı.

Kapıyı el yordamıyla açtım ve içeri girdim. Lochlin oradaydı, kaşları saç çizgisindeydi.

"Lass-"

"Sakın bana Lass deme, sen de en az o ikisi kadar kötüsün!" Yanından geçerken tersledim. Koşmuyordum ama olabildiğince hızlı yürüyordum. Ahırlara ulaşmak tek düşüncemdi, tek kaçışım Havoc'tu. Göğsüm pek çok nedenden dolayı gergindi.

Jordan'ı tamamen kaybettiğim için. Bethany'nin arkadaşlığını kaybettiğim için.

Aşık olduğum adamı kaybettiğim için ve hepsi bir anda oldu. Birkaç basit kelime ve dünyam, ondan geriye kalanlar, parçalara ayrılmış ve gelmekte olduğunu bildiğim fırtına rüzgârlarına savrulmuştu.

Hızımı artırıp insanların, kapıların yanından hızla geçerken bir hıçkırık tutturmuş olabilirim.

Bunu bana nasıl yapabildi? Beni gerçekten önemseydiğine nasıl inandırabilirdi... ve ona aşık olduğumu düşünebilirdi. Hatta belki de

Onu seviyor muydun? Elimini tersiyle yakaladığım bir hıçkırık daha.

Dünya bulanıktı, hain gözlerim akıyordu. Neredeydim ben? Kendi etrafımda dönmüştüm.

Kolumdaki bir el beni döndürdü ve ben de yumruğumu sıkarak bu ivmeye ayak uydurdum. Hiç düşünmeden yumruğumu kaldırıp çenesine indirdim.

Dominic'in başı geriye gitti ve bir homurtu koptu ama beni bırakmadı. "Sienna, dur. Lütfen açıklamama izin ver."

"Açıklanacak bir şey yok General." Sözlerime gözyaşları ve ağlama karışmıştı ve bundan nefret ediyordum, ama işte. Son birkaç günden sonra duygularım o kadar yükselmişti ki, hayatım buna bağlı olsaydı gözyaşlarımı durdurabileceğimi sanmıyorum. "Yerimi unuttum. Yemek. Lanet olsun. Hepsi bu."

Diğer kolumu tuttu. "Hayır, bu doğru değil."

"Bırak beni." Ona karşı koymadım ve o da isteksizce ellerini indirdi. Gözyaşları içinde, onu müzayedede gördüğüm günkü kadar büyüleyici olan yüzüne baktım. Rüyalarındaki yüze. "Bana bir daha asla dokunmayın General. Asla."

Sanki ona kendi kılıcını saplamışım gibi yüzü gerildi. Vücudundan bir ürperti geçti ve bir adım geri atıp belinden eğildi. "Nasıl isterseniz."

Kendi bedenimi sanki içten dışa doğru parçalara ayırıyormuşum gibi hissediyordum. Yalanlar ve aldatmalar, aşk ve nefret, terör ve güvenlik. Hiçbir şey düşündüğüm gibi değildi.

Ondan uzaklaşarak kalenin içinde körlemesine koşmaya başladım. Bir köşeyi keskin bir şekilde döndüğümde biriyle sertçe çarpıştım ve onun üzerinden sekerek yere yuvarlandım.

"Özür dilerim," dedim ayağa kalkarken, gözyaşlarımı elimden geldiğince uzaklaştırmaya çalıştım ama sadece daha hızlı döküldüler.

"Sienna?"

Bee'ye göz kırptım. "Seni görmedim. Affedersiniz." Yanından geçmek ister gibi yaptım ama o koluma dokundu.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Hayır ama bunun için kimsenin yapabileceği bir şey yok."

Tamamen ters yöne beklerken, yanıma geldiğinde şaşırdım. "Nereye gidiyorsun?"

"Ahırlara, ata binmem lazım," dedim.

"Belki ben de seninle gelebilirim?" diye sordu ürkekçe. "Biraz temiz hava almak istiyorum."

Gözlerimi kapattım ve sonra başımı salladım. Birkaç gündür konuşmamıştık ve aramızdaki mesafe hissediliyordu. Bundan nefret ediyordum. "Tabii ki."

Boğazını temizleyip konuşmadan önce ana kapıya kadar sessizce yürüdük. "Neyin var? Seni daha önce hiç bu kadar üzgün gördüğümü sanmıyorum."

"Özür dilerim." Başımı salladım ve daldım. "Her şey için. Seni tehlikeye attığım için, seni Avcılara sürüklediğim için, harika, hatta iyi bir arkadaş olamadığım için. Eğer denemeye ve savaşmaya devam edersem bizi buradan çıkarabileceğimi düşünmüştüm ve sonra öğrendim ki..." sesim kesildi ve hıçkırıklarımı yuttum, "Bunun bir yolu yok Bee. Anakaraya ulaştık bile sessiz kalmamız için öldürüleceğiz."

Nefesi yumuşaktı ve sonra uzanıp elimi tuttu. "Özür dilemene gerek yok Sienna. Tutkulu ve şiddetlisin ve bu yönünü seviyorum. Ben... daha çok senin gibi olmak istiyorum. Senin gibi olursam belki Will de beni ister diye düşündüm."

Durup ona bakmak için döndüğümde başımı sertçe salladım. "Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı olurdu Bee. O piçlerin hiçbiri bizi hak etmiyor."

Uzandı ve yanağımdaki gözyaşlarını sildi. "Seni incitti."

Soru değil. Başımı salladım ve gözyaşlarım daha da aktı. "Başından beri geri dönüş olmadığını biliyordu ve mümkün olmayan bir şeye inanmaya devam etmeme izin verdi."

Tabii ki, paylaştığımız samimiyet, en azından bir anlayış olduğunu düşündüğüm kırılganlık ve yumuşaklık anları her şeyi daha da karmaşık hale getiriyordu.

"Ben bir aptalım," diye fısıldadım.

Bee kolunu benimkiyle birleştirdi ve beni ahıra doğru sürükledi. "Hayır, aptal olduğunu düşünmüyorum, hem de hiç. Oyunun kuralları bizden saklanırken neyle karşı karşıya olduğumuzu nasıl anlayabiliriz ki?"

Sözleri içimde bir şeylere çarptı. Oyunun kuralları gizliydi. Ama burada kalırsam, kendi hayatımı bir kenara bırakırsam, değer verdiğim herkesi mahkûm etmiş olurum - kurtarmaya geldiğim Jordan da dâhil.

Olursa da lanetlendim, olmazsam da lanetlendim.

"Haklısın, Bee." Kolunu sıktım. "Kurallar gizli." Ya kendi kurallarımı koyarsam?

Bir ışık patlaması gibi, tek bir anı zihnimin önüne fırladı. Jordan'ı kaybettiğim gece tanıştığım adamı düşündüm, Bölgelerden kaçtığını söyleyen adamı. Ne kadar tuhaftı ve yıldızlar o buluşma için nasıl da aynı hizaya gelmişti. Bana hikâyesini anlattığından beri onu bir kez bile düşünmemiştim ama şimdi her şey bir anda ve net bir şekilde aklıma geldi.

İblisler, bir süre iblislere ait olmuş ve sonunda kurtların bölgesinden kaçmıştı. Yakında kraliçe olacak kurtların anakaraya geldiklerinde fark edilmeden hareket etmelerini sağlayan sihirli bir çift eşyaya sahip olduklarını ve birini alırsa eve dönebileceğini bildiğini söylemişti. Bana hınzırca sırıttı ve başını çevirerek bir kulağındaki parlak yakut küpeyi gösterdi. Işık onu yakalamış, doğüstü bir parıltı vermişti. Sonra başımın yan tarafına dokundu ve....

"Bu anıya ihtiyacınız olana kadar unutun. Bazıları orada zihin okuyabilir. Kısmet bizi bir araya getirdi. Her zaman bir yol vardır."

"Kısmet," dedim usulca, gözyaşlarımı kolumun arkasıyla silerken.

"Ne?" Bethany başını yana eğerek bana baktı.

Başımı salladım ve ahıra doğru işaret ettim. O mesafeden bile Havoc'un kişneyerek dışarı çıkmak istediğini duyabiliyordum. "Gel, ata binelim ve bir süreliğine özgürmüz gibi davranalım, olur mu?"

Bethany'nin gülümsemesi titredi. "Evet. Kısa bir süre için."

Ahıra doğru son birkaç adımı atıp Havoc'u ve Bethany'nin binmesi için başka bir atı bağlarken, oyunumun henüz bitmediğini biliyordum. Belki Diana ve Dominic benim kırıldığımı, belki de kazandıklarını düşünüyorlardı.

Kendimi Havoc'un sırtına çekerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve yeni bir plan, tehlikeli bir plan oluşmaya başladı. Ne olursa olsun, hepsini kurtarmak için Topraklar'dan çıkmanın bir yolunu bulacaktım.

Kalbimden geriye kalanları geride bırakmak anlamına gelse de. Kendime Jordan'ı, Bee'yi ve yol boyunca tanıştığım tüm insanları kastettiğimi söylesem de gerçeği biliyordum. Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım General'i asla unutamayacaktım.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

OceanofPDF.com

Dominic

A Res çok heyecanlıydı, dans ediyor, homurdanıyor ve sanki koşarak kaçacakmış gibi ileri atılıyordu. Onu zor da olsa zapt ettim.

"Kötü davrandığı için kafasına vurmuyor musunuz? Elbette asla yapmazdım ama eğitim yöntemlerinin gördüğüm diğer vampir taktikleri gibi olacağını düşünmüştüm. Kaba ve şiddetli," diye sordu Diana, Ares'in ateşli olduğu kadar sakın olan iri bir kırsağın üzerinde giderken.

Onun kazmasına karşı çıkmamayı tercih ettim. "Bu onun hatası değil. Gruptaki enerjiyi hissediyor." Atımın boynunu okşadım ve o da bir homurtu daha çıkardı ama bunun dışında eşeklik yaptığını kabul etmedi.

"Ya da sadece sizin enerjinizi alıyor, General. Bir kardeşinizi güvenmediğiniz düşmanlarınız aracılığıyla bertaraf etmenin, bir küçüğünüzü güvenebileceğinizden emin olmadığınız müttefikleriniz aracılığıyla tahta oturtmanın ve sözde sevdiğiniz kadın tarafından -hem de herkesin içinde- taşaklarınızın size uzatılmasının sizi biraz sinirlendirmeye yeteceğini söyleyebilirim."

Ona bir bakış attım. "Şakaların hiç komik değil."

Sırıltısı anlıktı ve geniş gülümsemesinde tanıdık bir şeyin parıltısını gördüm. O kısacık an için bana Will'i hatırlattı.

Ben. "Bence bunlar çok komik."

Onu görmezden gelerek küçük birliğimizin etrafına bakındım. Sonunda Sienna hem beni hem de Diana'yı şaşırtarak kalede kalmıştı. Benim tarafımı tutmuş ve iyileşmesi gereken biri varsa, şifacının savaşta oklara hedef olmamasının en iyisi belirtmişti.

Tek bir okun onun etini delip geçeceği düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

Öte yandan Will buradaydı. Onun ısrarı üzerine ve tehlikeye rağmen. Taçlandırmaya çalıştığımız kişi olarak, pes etmeden önce onunla ancak bu kadar tartışabilirdim. Burada olmaya hakkı vardı. Ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Ayrıca beni isteyerek takip eden Rafe ve Jack de vardı, cesur çocuklardı onlar.

Malach'ın topraklarından geçtik, yukarıdan yakından izlendik. Kanatlıları göremesek de, onlara grubumuzun numaralarını ve tanımını vermiştik ve onlar da gece gökyüzünde, yoğun bulut örtüsü tarafından gizlenmiş bir şekilde hayalet gibi ilerlemişlerdi.

"Bir kişi daha getirmeye çalışsaydık, anlaşma iptal olurdu." Diana, biz geçip topraklarımıza iyice yerleşir yerleşmez Will'e açıkladı. "Malach ve ben huzursuz bir anlayışa sahibiz."

Diana'yı takip eden, Edmund'un ölümünü görmeye gelen adamlara baktım. Klan liderlerinden birkaçı, ama adamların çoğu aslında soylu ikinci ve üçüncü oğullardı. Savaşta zaferlerini bulmak ve kendi savaş yaraları, kayıplar ve galibiyetler listelerine başlamak için yola çıktılar.

"Tedirgin görünüyorsun kardeşim. Planın başarısız olacağını mı düşünüyorsun?" William'ın sesi beni ona doğru çevirdi.

"Plan iyi. Scarlett yanımızdayken, başarılı olacağından ve sabaha tahtta senin olacağından hiç şüphem yok."

Burnunu kırıştırarak bana bir el salladı. "O zaman seni rahatsız eden ne?"

Will beni neyin rahatsız ettiğini çok iyi biliyordu ve ona bir bakış attım. Sienna'yı Diana'nın önünde bir kez daha tartışmayacaktım. Kraliçe'nin Sienna'yı benden uzaklaştırması yeterince kötüydü zaten... Başımı salladım. "Yok bir şey."

Önümüzdeki ağaçların ve karanlığın arasından bir koşucu süzüldü, haberci olarak işaretlenmişti. Kraliçe'ye yaklaştı ve eğildi. "Onları General'in söylediği gibi bulduk. Edmund adamlarından oluşan bir birlikle birlikte orada. Anladığımız kadarıyla sadece beklediğimiz on beş kişi var."

Diana ile aynı anda başımı salladım. İki kat adam getirmiştik, gizlice seyahat edebileceğimizi düşündüğümüz kadar adam ama yine de işler ters gidebilirdi. Vanatörler içeri girecek ve sadece Edmund'u hedef alacaklardı. Biz de aynı anda içeri girecek ve Edmund'un adamlarının onu kurtarmasını engelleyecektik. Eğer iş Edmund'un hayatta kalmasına kalırsa, devreye girip onu kendim öldürecektim.

Bunu kimseye söylememiştim, çünkü tartışacaklarını biliyordum. Ama gerçek şuydu ki, ben harcanabilirdim. Yedek bile değildim, kralım için ölmek üzere eğitilmiş ve sertleştirilmiş bir generaldim. Ve kralım her zaman William olacaktı, taç kimin elinde olursa olsun. Vatana ihanetten kurşuna dizilirdim - tahttaki William bile beni bu kaderden kurtaramazdı- ama halkım güvende olurdu.

Sienna güvende olacaktı.

Diana elini kaldırdı ve alçak sesle yuhaladı. Birlik olarak, her bir erkek ona döndü, bekliyordu. Farklılıklarımıza rağmen onun iyi bir Kraliçe olduğunu biliyordum. Halkını seviyordu ve Will'le birlikte iyi çalışacaklardı.

Parmakları hızla parladı ve pantolondan başka bir şey giymeden gelen adamların yarısı kurt formlarına dönüşmeye başladı. Kemiklerin çatırdaması, saniyeler içinde iki bacadan dört bacağa geçerken ciğerlerindeki havanın dışarı atılması.

"On beş saniye," diye nefes aldı William. "Babamın beş ila on dakika sürdüğünü söylediğini hatırlıyorum."

Diana bir kaşını kaldırdı. "Bir kral ile bir kraliçe arasındaki fark budur. Sadece silah eğitimine odaklanmak yerine sebzelerini yemelerini, meditasyon yapmalarını ve her gün pratik yapmalarını sağladım."

Yüzümü buruşturdum. Lochlin göz açıp kapayıncaya kadar değişebilirdi ama o farklıydı. Yarı Fae.

Lochlin'in Edmund'u indirecek grupta olmadığını not etmiştim.

Yan yana son bir savaş yapamayacağımız için kendimi kötü hissetmemeye çalıştım. Öyle olmayacaktı.

Bir kez daha Diana'nın parmakları parladı ve sola doğru dönmeye başladık. Yanlış yöne. Uzandım ve onu kolundan yakaladım.

Eyerine doğru eğildi ve ben de Ares'e aramızdaki mesafeyi kapatmasını söyledim. "Bu güvenliğimizden emin olmak için. Adamlarımı gereksiz yere tehlikeye atmayacağımı söylemişim. Vadinin sol tarafından da kolayca içeri girebiliriz. Ama bağlantınız bunu beklemiyor."

Çenem titredi. "Onu hain olarak tanıyabilir. Biz biraz daha yavaş olduğumuz için ölebilir." Tabii Diana herhalde onun bunu yapacağını biliyordu ve Scarlett'e aktarmayayım diye bana söylememişti. Tanrılar kahrolsun.

"Ama halkım bunu yapmayacak," dedi Diana. "Ve bu Edmund'u ortadan kaldırmak kadar önemli."

Tanrım, kadın... lanet olsun, ona güvenenleri koruduğunu inkâr edemezdim, ama bu bana güvenenlerin zararına olmuştu. Scarlett'i ve Edmund'u devirmemize yardım edecek diğerlerini.

Will bana baktı, sorusu sessizdi. Şu anda beni takip edecekti çünkü savaş konusunda tecrübeli olan bendim.

Başımı salladım. Kraliçe'ye karşı gelemездik. Bu noktada olmaz.

Bunun yerine Kraliçe ve adamlarını takip ederek yeşil vadinin etrafını saran ormanın en uç noktasına kadar at sürdüm. Çimenlerden yükselen sabit bir sis vadiyi derin bir sis içinde bırakıyordu.

Bir elimi Ares'in boynuna koyarak parmaklarımla üç kez vurdum ve tamamen hareketsiz kaldı, sadece kulaklarını oynattı. İhtiyacımız olan son şey, yerimizi belli edecek bir at kışnemesiydi.

Atlı olan diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret ettim. Sienna'nın dediği gibi, atları savaştan hemen önce sessiz kalmaları için eğitmek bir Jedi zihin numarasıydı. Diana'ya gösterdiğimi görmüş ve göz göze geldiğimizde dönüp hışımla gitmişti.

Diana bir elini kaldırdı ve yumruğunu sıktı. Biz beklerken gerilim arttı.

Sessizliği önce dörtnala koşan atların kusursuz sesleri bozdu. Sonra çığlıklar ve kışnemeler... pek de savaşa hazırlanan adamların sesine benzemiyordu. Bu iyiydi. Ama o zaman Edmund soylulardan bazılarını dışarı mı çıkarmıştı?

Gecenin sisi değişti ve bulutlar kırılarak yarım aydan gelen bir parça ışığın aşağıya süzülmesine izin verdi. Edmund, Yeşil Vadi'ye getirdiği adamların ortasında, Scarlett de bir yanında duruyordu.

Bizim olmamız gereken yere bakıyordu.

"William," diye seslendi Edmund, kalbimi delip geçen şarkı söyler gibi bir sesle. "Sevgili William, küçük planının gizli kalacağını düşünmedin, değil mi?"

Sen?"

El salladı ve bir grup insan ana grubun arkasından sürüklenerek çıkarıldı.

İnsanlar. Vanatörler.

"Bilmeyeceğimi mi sandın?"

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, biri bize ihanet etmişti. Frank miydi? Eğer *bunu* yapacaksa neden en başta beni bağışlamıştı?

Edmund arkasına uzanıp eyer çantasından bir şey çıkardığında sorum hızla cevaplandı. Bir kafa.

Frank'in kafası.

Edmund onu pusuya düşeceğimiz yöne doğru fırlattı. Kardeşim tekrar konuştuğunda babamın cesur dostu ve sırdaşının yasını tutacak vaktim yoktu.

"Her şeyi sevgilime, gelecekteki kraliçeme borçluyum." Elini ona doğru uzattı. Onu öne doğru çekti ve görüşüm bir tünele dönüştü.

Scarlett ona hayranlıkla gülümsedi.

Hain.

Bu kelime beni sarstı ve tek yapabildiğim gözümü dikip Ares'i oraya itmemek, savaşı onlara taşımak için elimden geleni yapmak oldu. Ona hayatım pahasına güvenmiştim. Sürüklenip götürülmek ve onu geride bırakmak acı vericiydi. Ve tüm bunlar olurken.

Will uzandı ve elini koluma koydu.

Bana bir şeyler söyledi. "Vanatörleri öldürmelerine izin veremeyiz. Yoksa benim sözüm bir hiçtir."

Diana'ya baktım. "Bizimle gelir misin? Dikkat dağıtmak için. Sonra adamların insanları dışarı çıkarabilir."

Kanımı diken diken eden bir uluma sesi çıkarırken gözleri parlıyordu. Getirdiği kurtlar etrafımızdaki ormana dağılarak gözden kayboldular.

Diana, "Nerede olacağınızı biliyordu, bu da sizi bekleyen tuzaklar olduğu anlamına geliyor," dedi.

"Soyluları getirdi," dedim Ares'i hafifçe yanlarından iterek ağaçların karanlığından çıkmamızı sağlarken. "Onun zaferine tanıklık etmeye geldiler. Bir bok için savaşamazlar. Bu da ormanda başkalarının da olacağı anlamına geliyor."

Will ağabeyimize baktı. "Onu alabilir miyiz?"

O soruyu sorarken bile, olmamız *gereken* yerde kaos patlak verdi. Kurtların ulumaları ve hırıltıları. Silahların çarpışması.

Edmund gülerek bir kılıç çekti ve kendisine en yakın Vanator'un kafasını kesti.

Bir tuzak.

"Hayır, kurtarabildiğimiz kadarını kurtaracağız. İnsanları sürün, Edmund bana gelecek."

Türümüzü öldürmeye çalışan insanları kurtarmayı düşünmek delilikti ama nedenini biliyordum. Bir kısmı Will'in dediği gibiydi. Anlaşmayı bozmak başka bir savaş anlamına gelecekti, ama bu sefer anakaradakilerle. Ama diğer kısmı? Çünkü Sienna bunu yapmamı isterdi. Belki Will de bu yüzden bizim yapmamızı istiyordu. Bethany yüzünden.

Çünkü kadınlarımız insandı ve bunu yapmazsak hakkımızda kötü düşüneceklerdi.

Edmund, üçümüz neredeyse tepesine çıkana kadar bize doğru dönmedi.

Onu uyaran Scarlett oldu ve atını benimle nişanlısının arasına sürdü.
"Dominic."

Adımı haykırdı ve yüzünde zerre kadar utanç yoktu.
Hayır, gözlerini dikip bana gülümsedi.

"Bana ihanet ettin. Sen benim en güvendiğim arkadaşımydın!" Bu sözleri ona kükreyerek söyledim.

"Siktir git, Dominic. Ya da daha doğrusu. Değil." Yüzü tanımadığım bir ifadeye bürünmüş halde bana bakarak alay etti. Onun ikiyüzlülüğünü nasıl görememiştim?

Tereddütüm neredeyse başımı kaybetmeme neden oluyordu. Eğildim ve Ares, Edmund'un atı benim etrafımda dönerken ona tekme attı.

"Gerçekten beni yakaladığınızı mı sandın?" Edmund talep etti. "Bu senin planın mıydı? Ne soruyorum ki, elbette öyleydi. William bu işi suikastçılara yaptırmayı düşünemeyecek kadar zayıf."

Vanatörler doğruca ormana doğru kaçarken soylular etrafımızda sıralandı.

"Önce kafanı almaktan mutluluk duyarım." Edmund neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Zavallı küçük Will'i koruyucusu olmadan nasıl da zayıflatacak. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ hayatta olmasına şaşırıyorum. Artık fazla uzun sürmez. Kan kurtları. İğrenç bir iş."

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Etrafımda dönüp dururken, Scarlett de aynısını yapıyordu. Bana doğru hamle yaptı, ben de onu savuşturdum.

İkisini de diken üstünde tutmak zorundaydım ve gözleri bana kilitlenmişti.

"Yemek artıklarımın tadını çıkarıyor musun, *kardeşim*?" Edmund'a dişlerimi gösterdim,

Paylaşmadığınızı çok iyi biliyordum. Hem de hiç.

Scarlett bir tıslama çıkardı. "Yalanlar. Şu anda kendini kurtarmak için her şeyi söyleyebilir."

Güldüm. Kendimi tutamadım. "Gece tanrıları, bu doğru olmasa kabul edeceğim bir şey değil. Bir hainle yatmak mı? Yine de bana sakso çekmekte oldukça iyiydin. Sonunda, tam boşaldığımda ağzının o küçük kıvrımı gerçekten çok iyiydi."

Bana mükemmelleştirdiğini söylediği bir hareketti ve Edmund'la paylaşacağından hiç şüphem yoktu.

Haklıydım.

Edmund'un yüzü gerildi ve bana değil, Scarlett'e döndü. İhtiyacım olan tek şey dikkatinin dağılmasıydı. Ares sanki onu mahmuzlamışım gibi sıçradı, ama eyerde öne doğru eğilmemden dolayı.

Edmund'un atına çarptık, ama yine Scarlett tarafından kurtarıldı.

Bir çılgılık atarak esasını bir mızrak gibi kafama indirdi. Kendi başımı kurtarmak için Edmund'dan uzaklaşmak zorunda kaldım, bu da beni ve Ares'i dörtnala çatışmadan uzaklaştırdı.

Kimse takip etmedi. Omzumun üzerinden bir bakış atmam, Vanatörlerin ve Will'in menzilin oldukça dışında olduğunu, kurtların yeterince hızlı hareket edemeyenlerin çoğunu taşıdığını görmem için yeterli oldu.

Diana bana yetişti. "Plan derinlere inmemekti."

Ağaçların arasından yan yana dörtnala geçip adamlarına doğru ilerlerken omuz silktim. "Yaralanan var mı?"

"Bir. Dominic, sanmıyorum."

Yüzündeki kederli ifade beni duraksattı. Kaybetmeyi bilen tecrübeli bir savaşçıydı.

"Will?" Dizginleri çekerek ve uzaktaki yüzleri aramak için dönerek talep ettim. Bu mümkün değildi. Onu daha yeni görmüştüm. Atının üzerinde dimdik duruyordu...

"Hayır, tanrılara şükürler olsun. Bu hizmetçi. Killian klanından basit biri. Burada olmaması gerekiyordu ama görünüşe göre yeni ailesini gururlandırmak istemiş ve-"

Hay sikeyim. Gözlerimi
kapattım. "Tanrılar
kahretsın!"

OceanofPDF.com

Bölüm 26

OceanofPDF.com

Sienna

*H*avoc önümdeki açık araziyi yırtarcasına geçip doğruca limana yönelirken oklar altımdaki yumuşak zemini dövüyordu. Ama bu bir gemiye doğru koşuyorduk. Suyun kendisiydi ve yüzeyin hemen altında pusuda bekleyen yaratıktı. Suyun kıyıyla buluştuğu anda atı durdurmak için çekerken yüzümden sıcak gözyaşları aktı. Neyim vardı benim böyle? Mutlu olmalıydım. Kaçış an meselesiydi. Her köşesinde ihanet ve tehlikenin kol gezdiği bu berbat yerden kurtulacaktım. Ama tek hissettiğim kayıptı.

Jordan. Arı.

İsmi vermeyi reddettiğim hain.

Derinliklerden bir dokunaç kıvrılarak beni yaklaştırmaya çağırdı.

Önemsediğim kişilerin hayatta kalma şansını garantilemek istiyorsam, ayrılmak zorundaydım. Başka yolu yoktu.

Ama bu beni öldürüyordu.

Attan indim ve Havoc'u okşayıp güven vermek için mırıldandım. Sonra suya girdim. Buzgibi dalgalar

kraken yaklaşıp bir dokunaçla belimi hafifçe sararken ayak bileklerimi tuttum.

"Sienna?"

Kraken beni suyun derinliklerine çekerken bile Bee'nin sesi uzaktan bana sesleniyordu.

"Sienna!"

Sarsılarak doğruldum ve . Bee ay ışığıyla yıkanmış, yüzü endişeyle gölgelenmiş bir halde başımda duruyordu.

"İyi misin?"

Aptalca başımı salladım ama cevap vermedim. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Tüyler ürpertici eski kasın onarılamayacak kadar parçalanmış olduğunu düşünürsek, bu kesinlikle bir başarıydı.

"Ağlıyorsun," diye mırıldandı Bee, geceliğinin koluyla yanaklarımı hafifçe silerken.

"Ağlıyorsun," diye karşılık verdim bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp kendimi dikleştirirken. Tüm bunlar Bee'ye açıklamak zorunda kalmadan da yeterince zor olacaktı. Ne anlamı olabilirdi ki? Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Yolum açıktı ve şimdi o yola girmekten başka yapacak bir şey yoktu. "Sadece aptalca bir rüyaydı. Biraz sıcak süt yapmak için mutfağa gidiyorum. Sen uyumaya devam et. Ben iyiyim."

Bana inanmamış gibi gözleri biraz kısıldı, ama yumuşak kalbi sağ olsun, ısrar etmedi.

"Tamam, ama konuşmak istersen beni uyandırmaktan çekinme."

Kadın bir azizdi. Diana ve küçük ordusunun Vampir Bölgesi'ne doğru yola çıkmasından bu yana geçen iki gün boyunca ikimiz de birkaç saatten fazla uyumamıştık. Sadece sabahın erken saatlerinde

Sonunda yorgunluğa yenik düşmüştük ve onu bir çocuk gibi sızlanarak uyandırmıştım.

"Dinlenmeye ihtiyacın var dostum. Ayrıca, eğer ayakta duramazsan, sabah benim için saçımı kim yapacak?" Göz kırparak ekledim.

Sırıttı ve gözlerini devirdi, ama benimkinden birkaç metre ötedeki yatağına dönerken bunu yapmama izin verdi.

"Tamam, ama git sütünü al ve hemen geri gel. Ben bakıcılık yapmadığım zamanlarda başını belaya sokmak gibi bir alışkanlığın var."

Ona iki kere ters ters baktım ve geri dönüp koridorda koşmaya başlamadan önce odadan çıktım.

Beni şimdiden bu kadar iyi tanıması garipti. Garip ve sinir bozucu. Görünüşe göre travmayı paylaşmak ve yeryüzündeki cehennemin bir versiyonuna birlikte katlanmak bizi, örneğin yerel Quick-E-Mart'taki iş arkadaşlarımızdan daha hızlı bir şekilde birbirine bağlamıştı.

Kim bilebilirdi ki?

Koridorun sonunda kayarak durdum ve sonra durakladım.

Sıcak süt bebekler ve deliler içindi. Küçük bir hazine avına çıkabilmek için tüm hizmetkârlar yatana kadar vaktimi beklerken yanlışlıkla derin bir uykuya dalmıştım ve yapacağım şey de buydu.

Bulunmak istemeyen süper gizli, özel bir yakut küpe olsaydım, nerede olurum?

Bitişikteki koridordan Diana'nın çalışma odasına, sonra da geniş, geniş merdivenlere baktım.

Çalışma odasına sürekli insanlar girip çıkıyordu. Böylesine değerli bir şeyi yaya trafiğinin yoğun olduğu bir yere saklamayacağı kesindi. Öte yandan yatak odası? Orada onu takip eden ya da ondan önce gelen kimseyi görmemiştim. Hizmetçisi bile değil. Ayrıca buz kraliçesinin

Gizli bir aşığı gizlice içeri sokmak. Eğer öyle olsaydı, onu penceresinin dışındaki bir ağacın dalında donmuş görürdüm.

"Miyav," diye mırıldandım nadir bir öz farkındalık anında. Ben kim oluyordum da bu kadını yargılıyordum? O güçlü omuzlarında çok fazla yük vardı. Yumuşak kısımlarını güvende tutmak için duvarlar örmesi gerekiyorsa, ona daha fazla güç.

Keşke ben de aynısını yapsaydım. Belki benimki şu anda doğranmış et gibi hissetmezdi.

"Yatak odası o."

Merdivenlere yöneldim ve sessiz adımlarla basamakları çıktım. Dışarıda bir kez daha esen rüzgârın sesi dışında kale sessizdi. Hizmetkârlar karşı kanattaki odalarına kapanmışlardı, bu da Bee fazla meraklanmadığı sürece özgürce dolaşabileceğim anlamına geliyordu.

Bu da muhtemelen zamanımın kısıtlı olduğu anlamına geliyordu.

Uzun koridorda ilerledim ve iki kapıdan ilkine ulaştığımda durdum. Devasa ve süslü bir şekilde oyulmuştu, kaledeki diğerlerinden çok gösterişliydi ve bir kraliçe için uygundu. Nefesim tutulmuştu, bir salladım ve inledim.

Tabii ki kilitliydi. Neden kilitli olmasın ki? Bir an tereddüt ettim. Güvenli olmayan bir odaya girmek ve yakalanırsam kayıp ve aptalı oynamak bir şey olurdu. Gerçek anlamda haneye tecavüz etmek ise bambaşka bir şeydi.

İçimden kıs kıs gülmek geldi. Ne yapacaklardı, beni öldürecekler miydi?

Bu noktada, en kötü seçenek gibi görünmüyordu.

Kelebek iğneyi saçımdan çektim ve işe koyuldum. Titreyen ellerim ve ay ışığındaki kısıtlı görüş mesafem nedeniyle olması gerekenden daha uzun sürdü ama sonunda kilit büyük bir gürültüyle açıldı.

Mükemmel.

Pimi pantolonumun cebine soktum ve düğmeyi çevirdim. Ne beklediğimden emin değildim ama beni bekleyen mekân tüm beklentilerimi suya düşürdü. Demir ve çelikten yontulmuş ağır mobilyalar ve duvarları süsleyen uzun zaman önceki savaşların duvar halıları yerine, kendimi bir zen bahçesinin ortasında buldum. Yosun yeşili, dokulu duvar kağıdı huzurlu bir ormandaymışım hissi veriyordu. Tozlu gül rengi yumuşak kumaşlardan yapılmış büyük boy sandalyeler, çakıl taşları ve rengârenk koi balıklarıyla dolu bir gölete su akıtan mistik bir denizkızı çeşmesinin etrafına stratejik bir şekilde yerleştirilmişti. Arka duvarın ortasına, yere kadar alçak, büyük, yuvarlak bir yatak yerleştirilmişti. Gül ve yeşil kılıflara sarılmış tombul, tüylü yastıklar yatağın başına yığılmıştı ve hemen üzerinde asılı duruyordu. Dolunayın ruhani bir resmi neredeyse hayat ve umutla parlıyordu.

Burası bir yatak odası değildi. Burası Diana'nın mabedi. Ve birden davetsiz misafir olduğumun farkına vardım.

Bir nefes verdim ve huzursuzluk hissinden kurtuldum. İçeri gir, mücevheri bul ve çık. Bunu kendim için yapmıyordum. Bunu hepimiz için yapıyordum.

Odayı bir ızgara gibi dolaştım, her köşesini didik didik ettim. Neyse ki burası bir huzur mekânı olduğu için, odanın büyüklüğüne rağmen çok fazla dağınıklık yoktu. Çalışma odasındaki onca kitap ve ıvır zıvıra rağmen bu alan tam bir minimalizm egzersiziydi. Yirmi dakika kadar sonra nihayet homurdanarak elimi iki tonluk yatağın altından çektim.

Parmaklarımı her mobilyanın üzerinde gezdirdim, her duvarı taradım, her lambayı okşadım ve her yastığı salladım ama hiçbir şey bulamadım. Aranacak tek bir yer kalmıştı ve bu düşünce beni dehşet ve umutsuzlukla doldurdu.

Yüzümü koi havuzuna döndüm ve bir inilti çıkardım. Fıskiye'nin dibini kaplayan yüz milyonlarca ufacık taşın arasında bir mücevher bulmak imkânsızdı. Belki birkaç ışık yakıp, bir kürek alıp taşları gruplar halinde yere dökebilirim bir şansım olabilirdi. Ama Diana'nın en azından bir süre -evime dönecek kadar uzun bir süre- orada olduğumu bilmeden gelip gitmek istiyorsam dikkatli olmalıydım.

Birkaç dakika önce kaybetmeye bu kadar istekli olduğum hayatım birdenbire değerli görünmeye başlayınca içimi bir hüznün kapladı.

Burada olmam etrafımdakiler için kesin ölüm anlamına geliyordu, bu yüzden eve gitmem gerekiyordu. Ve eve dönmek benim ölümüm olacaktı.

Yapmak isteyip de yapamadığım onca şey aklıma geldi ve neredeyse kaderimi belirleyecek olan çeşmeye bakarken beni yere serecekti.

En azından Jordan güvende ve mutlu olacaktı. En azından Will tahta geçecekti.

En azından aşkı tatmıştım ya da bir an için aşk olduğuna inandığım şeyi.

Gözüme çarpan bir şey beni duraksattığında hala acıma partimin tam ortasıydım.

Denizkızı... Bir elinde bir şey tutuyordu. Bir istiridye kabuğu.

Loş ışıktaki gözlerimi kısarak yaklaşırken kulaklarımda kan uğuldadı. İmkânsız. Hiçbir yolu yoktu-

Çeşmenin duvarına tırmandım ve kabuğa uzandım. Dokunduğum anda gizli bir menteşe yerinden çıktı ve açıldı.

"kahretsin, seni muhteşem, balık gibi orospu seni!"

O kadar görkemli küçük bir taş bana bakıyordu ki, ona zar zor bakabildim. Kıpırmızı rengine rağmen, hiç de yakut değildi. Büyülü bir taş gibiydi.

Birçok taşın karışımı, yakutun ateşini ama elmasın buzunu yayıyor. Zümrüt ruhu ama safir kalbi. Kabadayı arkadaşımın taktığının aksine, bu mücevher ayarlanmamıştı. Sadece taşın kendisi, tüm ihtişamıyla. Ağzım kurudu ve hâlâ titriyordum, ona uzandım ama etrafındaki havada garip bir parıltı fark edince durdum, neredeyse bir enerji atışı gibi.

Elbette Diana taşı tamamen korumasız bırakmamıştı. Bunun için fazla zekiydi. Bu şey bubi tuzağıydı. Öyle olmalı. Şimdi, söz konusu tuzağı nasıl atlatacağını bulmalıydı.

Uzaktan gelen bir çığlık beni durdurdu.

"Sienna?"

Son of a-

"Hemen geliyorum!" Bee'ye seslendim. Hayal kırıklığının ağırlığının beni ezmesine izin vermemeye çalıştım. En azından artık mücevherin nerede olduğunu biliyordum. Sadece onu nasıl alacağımı bulmam gerekiyordu.

Her şeyi bulduğum gibi bıraktığımdan emin olmak için odaya üstünkörü bir göz attıktan sonra, kapıyı arkamdan kilitleyerek hızla dışarı fırladım.

Bee beni bulduğunda, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi merdivene yaslanmışım.

"Hey," dedim yüzüme bir gülümseme yerleştirerek.

"Hey sen," diye homurdandı son basamağı tırmanıp bana katılırken. "Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Biraz süt içtim ve sonra bir tur atmaya karar verdim. Burası çok büyük bir yer. Sadece çeşitli klanlar tarafından yaratılan sanat eserlerini sergilemek için kullanılan bir oda olduğunu biliyor muydunuz?"

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama olabilirdi ve önemli olan da buydu.

"Hmm, sanırım bu hoş bir dokunuş," diye gönülsüzce onayladı Bee. "Ama Kraliçe'nin kamaralarımıza ve evin ana odalarına bağlı kalmamızı tercih edeceğinden oldukça eminim."

"Oyunbozan," dedim, yanından geçip merdivenlerden aşağı inerken. "Belki ona mutfaktayken bir avuç kurabiye çaldığımı da söylemek istersin?"

"Duruma göre değişir. Bana da bir tane ayırdın mı?" diye sordu, yatak odamıza doğru ilerlerken beni takip ederek.

"Almadım ama çok iyi bir arkadaş olduğum için sana bir tane getirebilirim. Benimle odada buluş, hemen geliyorum."

Koridorun yarısına gelmiştim ki içimi garip bir his kapladı.

"Bee! Sakın kapıyı açma!" Dönüp ona doğru koşarken bağırdım.

Ama artık çok geçti. Yüzünü bana döndüğünde kapıyı çoktan açmıştı. "Ne? Neden-"

Koridorun duvarına saplanan bir okun çıkardığı gümbürtüyle içime buz gibi bir öfke doldu. Hiç düşünmedim. Sadece harekete geçtim, sersemlemiş bir Arı'yı iterek geçtim ve odaya daldım. Orada bir adam duruyordu, vahşi gözlü, elinde yay. "Onun ya da Kahin'in bu konuda ne söyleyeceği umurumda değil. Eğer kan emicilerle birlikteysen, bana ve benimkilere düşmansın demektir." Yayı bir kenara fırlattı ve kaslarını şişirip kıvrınarak esnedi. Sonra gözlerimin önünde değişmeye başladı. Kurt formuna geçerken yüzü gerildi, çenesi çatırdadı.

Sözünü bitirmesini beklemedim. Elimi cebime attım, Hannah'nın kelebek iğnesini sıkıca kavradım ve öfke dolu bir ulumayla üzerine atladım. Beni engellemek için pençeli bir elini kaldırdı ama durdurulamazdım. Gırtlaktan gelen bir başka

Ağlamaya başlayınca tüm gücümle savurdum ve uzun, çok keskin iğneyi doğrudan tüylü kulağına sapladım.

Ondan çıkan ses bir şok ığlığıydı ve yere yığılmadan önce bir an için kaskatı kesildi. Uzun bir süre orada öylece durdum, hareket edemiyordum.

"Sana zarar verdi mi Sienna?"

Bee'nin sesi, ikimizin de lme ne kadar yaklaştığımızı kaydederken milyonlarca mil uzakta gibiydi. Bir kez daha.

"Sienna, lütfen bize anlat. Herhangi bir şekilde zarar gördün m?"

Bu kez konuşan Diana'ydı. Bunun şaşkınlığı beni bedenime geri döndürdü ve onunla yüzleşmek için döndüm.

"Bir kurt adamı nasıl öldüreceğimi bile bilmiyorum," diye mırıldandım, sesim hâlâ çoktan soluk soluğaydı.

"Eh, bunu oldukça iyi başardın. Doğrudan beyne ya da kalbe giden altın bu işi halleder," dedi Diana yarı insan yarı kurda son bir kederli bakış atarak. "Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum ama sanırım Peçe sonrası çılgınlığı onu ele geçirmiş. Bunu yapmak zorunda kaldığın için çok zgnm Sienna."

Sözlerini tam olarak anlamamıştım ama yine de başımı salladım.

"Peki ya Edmund? O da yenildi mi?" Dominic iyi mi? Ama beni gerçekten rahatsız eden soruyu söylemeden bıraktım.

"Planlandığı gibi gitmedi. Sienna, büyük odaya gelmeni istiyorum. Ağır bir yaralanma oldu ve senin iyileştirme gücüne ihtiyaımız var."

Onun sözleri beni hiç olmadığı kadar harekete geçirdi ve koridorda hızla ilerlerken boğuk bir çığlık attım.

"Dominic?" Büyük salona girerken çılgınca etrafıma bakınarak seslendim. Onu karşı girişte, kollarında gevşek bir adamla dururken görmem uzun sürmedi. Odayı geçerken içimden bir rahatlama aktı.

Hain Dominic hayattaydı ve bundan sonra ne olursa olsun üstesinden gelebileceğimi biliyordum.

Ama yüzündeki ifadeyi ve kollarındaki adamı görecektene kadar yaklaştığımda ne kadar yanıldığımı anladım.

"Jordan! Hayır!"

OceanofPDF.com

Bölüm 27

OceanofPDF.com

Dominic

T Sienna'nın boğazından gelen feryat beni bir bıçak gibi kesti.

"Çok üzgünüm," dedim usulca, keşke bu acıyı ondan esirgeyebilseydim. Titreyen dudağını sertçe ısırды ve başını salladı.

"Hayır, hayır. Öyle deme. Onu kanepeye yatır. Onu düzeltebilirim."

Kolumdan tutup beni odanın diğer ucuna çekerken William'la birbirimize baktık.

Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu. Henüz ölmemişti ama ölmüş sayılırdı. Belki Sienna'nın güçleriyle, olay anında bir şansı olabilirdi. Ama kalbini delip geçen ok tam isabet etmişti ve şimdi çok fazla kan vardı. Bu kadar küçük bir bedene sığabileceğini hayal bile edemeyeceğim kadar fazla. Oku çıkarırsak, anında ölürdü. Onu orada bırakmak sadece kaçınılmaz olanı uzatırdı.

"Sienna..."

"Onu yere bırak!" diye bağırdı, ben onu kanepeye indirirken ellerini sıkıyordu. Ellerini yarasından çıkan kırık okun üzerine koyarken çocuğun göz kapakları titriyor, nefesinin altında bir şeyler söyleyip yalvarıyordu.

Bee ve Diana geri çekilerek ona alan açtılar ama yüz ifadelerinden bunu en az benim kadar bildiklerini anlayabiliyordum. Artık çok geçti.

"Hadi Jordan, lütfen uyan. Beni böyle bırakma," diye yalvardı, elini sıkarken ileri geri sallanıyordu. Nefes nefese kaldığı bir an gözleri açıldı ve bir mucizeye tanık olduğumu sandım ama sonra son bir kırık iç çekti. "Güle güle, Ceecee."

Başını yana eğdi ve ben yumruklarımı sıktım, tüm bu adaletsizliğe karşı duyduğum öfke karnımda saf asit gibi bir delik açtı.

Sienna ayağa kalkıp bana döndü, altın rengi gözlerinde yaş yerine alevler parlıyordu.

"Buna kim izin verdi?" diye sordu, sırayla her birimizin yüzünü inceleyerek cevabı arıyordu. Diana'ya doğru ilerledi, ancak burunları neredeyse birbirine değdiğinde durdu. "Bu göreve katılması için onu sen mi işe aldın? Çünkü eğer sen yaptıysan-"

"Geri alamayacağın bir şey söylemeden önce seni durduracağım Sienna," diye nazikçe araya girdi Diana. "Burada hâlâ Kraliçe benim ve bana yönelik bir tehdit, sebebi ne olursa olsun, halkıma ve bu bölgeye yönelik bir tehdittir." Devam ederken Sienna'nın omzuna bir el koydu, "O askere alınmadı ve aslında gönüllü olduğunu bile bilmiyorduk. Aslında tam teçhizatla gizlice sıraya girdi. Her şey olup biterken, çok geç olana kadar kimse onun varlığını fark etmedi."

Will, "Vurulduktan sonra onu yerden kaldırdım ve atımın üzerinde tuttum," diye girdi. "Uyanıktı ve konuşuyordu. Bana hiç pişman olmadığını söyledi. Klan alfasının Edmund'un İmparatorlukların çöküşü olacağına inandığını söyledi. Yeni ailesini onurlandırmak ve davası uğruna savaşıyor onları gururlandırmak istemiş. Bir kahraman olarak öldü."

Sienna'nın kahkahasının içi boştu. "Ah evet. Ölü bir kahraman. Bu ve iki dolar benim geldiğim yerde size bir kutu gazoz alır." Bakışlarını bana çevirdi ve başını eğdi. "Peki ya siz? Büyük General Dominic Blackthorne'un zayıf, insan bir erkeğin güçlerinize katıldığından haberi yok muydu?"

Daha birkaç gün önce gözlerinde var olan şefkat, her ne kadar kin dolu da, gitmişti. Onun yerine, göğsümü Jordan'ın bakışları gibi hissettiren alaycı bir tiksinti vardı

"Tartışmayacağım. Hiçbir mazeretim yok." Ve Sienna'ya yaptıkları yüzünden, bu bana musallat olacaktı.

Ağlamamak için mücadele ederken boğazının çalıştığını görebiliyordum.

"Ve bunun için suçlanacak son kişi, tabii ki benim dışımda... Silahı kim ateşledi? Edmund'un kendisi miydi?"

Bundan şüpheliydim. Edmund yakından öldürmeyi severdi, böylece kurbanının gözlerindeki ışığı görebilirdi. Ama başka kim o mesafeden bu kadar temiz bir atış yapabilirdi ki?

Çocuğa doğru ilerledim ve okun kırık sapına uzandım. Sienna aceleyle yanıma geldi.

"Hayır! Onu rahat bırakın."

"Onu kimin öldürdüğünü bilmek istiyor musun?"

Başını salladı, geri adım atarken gözlerine şiddetli bir ışık girdi. "İstiyorum."

Mermiyi tek ve hızlı bir hareketle çekip çıkardım ve yakınımnda tuttum. Aradığım şeyi bulduğumda içimde öfke titreşti. Okun ucuna kazınmış "s" şeklinde küçük bir yılan. Benimle eşi benzeri olmayan bir oyun oynayan kişinin amblemi. Kendi kardeşim dışında herkese güvendiğim kişinin.

"Scarlett yaptı. Bunu hayatıyla ödeyecek."

"Yapacak. Ve bu benim elimden olacak." Sienna'nın hırıltısı bir kadından çok bir hayvaninkine benziyordu.

Bir uşak büyük salona girdi, yanında benim bölgemden gelen seyis mağdur görünüyordu.

"Efendim, Majesteleri, Bayan Sienna'nın atı kaçtı! Ahırdan dışarı fırladı ve aklını kaçırmış gibi etrafta koşturuyor. Onu dinleyecek. Yardıma gelebilir misiniz, Bayan?"

Sienna Jordan'a özlem dolu son bir bakış attıktan sonra Timmy ve uşağın peşinden koşmaya başladı. Diana yanıma yanaşıp omzunun üzerinden direktifler yağdırırken onun gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyerek peşinden yürüdüm. "Bethany, William, lütfen Düşes ve Lycan'ı uyandırın. Onlara neler olduğunu anlat. Ahırlarda olanları hallettikten sonra Jordan'la ilgili haberleri vermek için Killian klanıyla konuşmaya gideceğim."

Birkaç dakika sonra ahıra vardık ve Timmy'yi neyin telaşlandırdığını görmek kolaydı. Kısarak daireler çizerek dörtnele koşuyor, başını çılgınca savuruyor ve tekrar havalanmadan önce sadece tepinmek için duruyordu. Sanki ele geçirilmiş gibi sadece gözlerinin akı görünüyordu.

"Her şey yolunda kızım. Şşş, geçti," diye seslendi Sienna ama sesi rüzgârdan zar zor duyuluyordu ve panik halindeki Havoc onu duymuyordu.

"Belki de varlığını hissedebilmesi için biraz daha yaklaşmanız gerekiyordur?" Diana yüzünde bir endişe maskesiyle öneride bulundu.

"Belki de değildir," dedim kesin bir ifadeyle. Sienna için yakın bir tehdit oluşturuyorsa atı kolayca etkisiz hale getirebilirdim ama Sienna ata çok yaklaşmışsa müdahale edecek zamanım olmayabilirdi. "Enerjisi bitene kadar bekle ve sonra yaklaş. Sonsuza kadar böyle devam edemez."

Sienna yavaşça ata binen kısrağa doğru ilerlerken ikimizi de fark etmedi.

"Benim, tatlı kız. Ben Sienna. Gel şimdi, biz iyiyiz. Güvendeyiz," mırıldandı, şimdi sadece birkaç metre uzaktaydı.

Çömeldim, saldırmaya hazırdım ama zahmet etmeme gerek yoktu.

Hayvana dokunduğu anda, hayvan hareketsiz kaldı.

Sienna'nın başı geriye düştü ve görmeyen gözlerle gece gökyüzüne baktı. Birkaç dehşet verici saniye boyunca, bir yığın halinde yere yığılmadan önce sarsıldı ve seğirdi.

Bir an sonra onun yanındaydım, onu kollarımda tutuyordum. Uyanıktı, gözleri açıktı ve dehşete kapılmıştı.

"Geliyorlar," diye fısıldadı, tüm vücudu bir yaprak gibi titriyordu. "Kim, Sienna?" Onu sakinleştirmeye çalışırken saçlarını okşayarak nazıkçe sordum.

"Kim geliyor?"

"Avcılar ve hepimizi öldürecekler."

Bölüm 28

OceanofPDF.com

Sienna

A Zavallı Havoc'un güvenliğini sağladıktan ve onu sakinleştirdikten bir saat sonra hepimiz savaş odasında oturuyorduk. Ben, Dominic, Will, Bee, Diana, Lycan ve Düşes, Bee'nin Lycan'ın odasında birlikte bulunduğu son ikisi. Jordan'ın cesedi ailesine teslim edilmişti ve bir cenaze töreninden sonra hazırlanıp Killian klanının mezarlığına gömülecekti.

Savaşçının bayramı iki gün sonra.

Onu kutlamak için hala hayatta olduğumuzu varsayarsak.

"Avcıların ne zaman geleceğine dair bir fikir edindin mi?" Lycan sordu, endişesi bilge yüzüne kazınmıştı.

"Yarın."

Havoc'a ilk dokunduğumda çok belirsizdi. Kuşların ve ardından Vampir Bölgesi Ormanı'ndaki geyiklerin gerginliğini hissedebiliyordum. Yavaş yavaş dehşete dönüşen bir huzursuzluk. Edmund'un buz mavisi gözlerine bakana kadar onların korkularını anlamamıştım.

"Avcılarım, bu gece gücünüzü sağlamak için yiyip içeceksiniz. Sabahleyin size zırh giydirilecek ve ardından kaderinizi yerine getirebilmeniz ve tacı kâfirlerden koruyabilmeniz için serbest bırakılacaksınız. Bizim

Düşmanlar köprüünün karşısında pusuya yatmış bekliyor. Köprüyü geçtikten sonra yolunuza çıkan her şeyi yok edin. Kimseye aman vermeyin ve onlara Blackthorne monarşisinin tüm gücünü gösterin."

Korkunç Edmund'un direktiflerine rağmen, Avcıların zihnindeydim ve kızgınlıklarını hissedebiliyordum. Çok uzun süre tutsak kaldıktan sonra nihayet serbest bırakılacaklardı.

"Edmund onlara doğruca buraya gelmelerini ve önlerine çıkan her şeyi yerle bir etmelerini emretti. Yine de işbirlikçi bir ruh halinde değiller. Hayallerinde gökyüzünde eğlenmek, limanın üzerinde uçmak ve kanatlarının suyun üzerinde süzülmesini sağlamak var."

"O kadar da kötü görünmüyor o zaman," diye yanıtladı Bee, her zamanki iyimserliğiyle.

"Evet, hayır. Gerçekten çok kötü olacak," diye düzelttim. "Özgürlüklerinin tadını biraz çıkardıktan sonra, onun emrini yerine getirecekler ve hepimiz için gelecekler. Bunu da dört gözle bekliyorlar..."

Kan dökme ve yumuşak, nefis eti jilet gibi keskin dişlerle parçalama fantezileri beni kabuslarıma kadar takip ederdi.

Will'e doğru bir bakış fırlatırken Bee'nin yüzü düştü. "Oh."

"Asıl soru, bu konuda ne yapacağımız?" Dominic huzursuz bir elini mürekkep rengi saçlarında gezdirerek konuştu.

Diana bir iç çekti ve sırayla her birimize baktı, bakışları Lycan'a geldiğinde durakladı.

"İşin gerçeği şu ki 'biz' diye bir şey yok." Masanın etrafını işaret etti. "*Biz varız.*" Kendisi ve Lycan arasında bir parmak salladı. "Bir de siz varsınız," diye devam etti ve masanın geri kalanına doğru bir el salladı.

"Diana..." Lycan başını sallayarak söze başladı ama Lycan hüzünlü bir gülümsemeyle onun sözünü kesti.

"Kusura bakma ama ihtiyar, tek başıma liderlik etmem gereken bir zaman varsa, o da şimdi. Özellikle de senin düşünme yeteneğin... kalbinle ilgili meseleler yüzünden bozulmuşken." Will'e döndü ve gülümsemesi yüzünden kayarak doğruldu. "İki seçenekle karşı karşıyayım. Edmund'a meşhur beyaz bayrağı sallar ve hepinizi bir özürle birlikte elleri bağlı olarak ona geri gönderirim ya da ne benim ne de halkımın olmayan bir dava uğruna savaşa giderim." "Sadece hizmetçi olduğumu biliyorum ama ben oyumu ikinci seçenekten yana kullanıyorum," Bee dedi, dudaklarını endişeyle ıslatarak.

Diana'nın sözleri karşısında bir şeyler hissetmem gerektiğini biliyordum ama sanki beynim şu anda beni varlığımın gerçeğinden koruyordu. Sevgilim bana ihanet etmişti, en iyi arkadaşımı kaybetmişim ve onun intikamını almak için, dünyanın en güçlü vampirlerinden biriyle savaşma ayrıcalığı için bu korku filminin içinde sıkışıp kalmışım.

Ve tek hissettiğim uyuşukluktu.

Düşes o zaman konuştu ve beni hayallerimden kopardı. "Halkından bahsediyorsun, çocuğum. Peki ya ben? Kardeşlerine ne oldu? Uzun zaman olduğunu biliyorum... Artık senin için bir hiç miyiz?"

Diana'nın yanakları solgunlaştı ve sanki odanın havası çekilmiş gibiydi.

"O haklı Diana," diye mırıldandı Lycan. "Evangeline seni korumak için her şeyi riske attı. Şimdi onu terk mi edeceksin?"

"Şu anda herkes ne hakkında konuşuyor?" Will, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ayağa kalkarak sordu.

Ama cevap veren Dominic'ti, gözlerinde bilmiş bir parıltı, dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. "Diana bizden biri, değil mi? Kız kardeşimiz.

Tanrım, bu çok mantıklı. Onda bana babamı hatırlatan bir şey vardı. Ama nasıl. Neden?"

Ayağa kalkma sırası Diana'daydı. "Şu anda bu konuya girmeyi planlamamıştım, çünkü yeterince işimiz var, ama artık konu benim elimden çıktığına göre," diye mırıldandı, Düşes'e kaşlarını çatarak, "her şeyi açıklığa kavuşturabiliriz. Uzun zaman önce, siz daha doğmadan ve Edmund daha çocukken, annem bana hamile olduğunu öğrenmiş. Bu bir şoktu çünkü insanlar ve vampirler arasındaki bebekler çok nadirdi, Peçe düşmeden önce bile. Bir insan olarak hamileliğim sıkıntılı geçmiş ve annem beni birkaç kez kaybetmenin eşiğine gelmiş. Hayatta kalmamam halinde soyunun potansiyel zayıflığını göstermektense, babam bunun seçilmiş birkaç kişi dışında herkesten gizli tutulmasını istedi. Evangeline de onlardan biriydi. Doğduğumda ağlamamışım. Kalbim ve ciğerlerim çok zayıftı ve sizin türünüzdeki güç ya da iyileştirme yeteneklerinden hiçbirine sahip değildim. Babam, güçlenene ya da ölene kadar halktan gizli kalmamın en iyisi olduğuna karar verdi. İşte genç, manyak Edmund."

Ellerini arkasında kavuşturdu ve adım atmaya başladı.

"Asla tahtın varisi olarak görülmeyecek ve babamızın zamanından çok az yararlanacak olsam da, küçük piç paylaşmayı sevmezdi. Üç yaşındayken beni limana sürükledi ve boğmaya çalıştı. Düşes olmasaydı başarabilirdi. Düşes onun kıskançlığını sezmiş, zalimliğini biliyordu ve onunla yalnız kaldığımda yanımda bir hizmetçi olmasını sağlardı. Edmund beni suda ölüme terk ettiğinde, onun tarafından kurtarıldım."

"Ve seni buraya gönderdi. Lycan'a," diye hayret ettim, kendime rağmen bu ürkütücü hikâyenin içine çekildim.

Diana başını eğdi ve bana sıkı bir gülümseme attı. "Öyle yaptı."

"Nasıl bilemediniz? Yarı insan olsa bile birbirinizi hissedemiyor musunuz?"
Bee kaşlarını çatarak Will'e sordu.

Will'in bakışları Diana'yı hiç terk etmedi. "Yapabiliriz. Yapabiliriz. Açıklamak ister misin... kardeşim?" "Onu değiştirdiler ..." Dominic başını salladı yavaşça sanki o sadece
O söyledikçe bu gerçek bombasını kabul ediyordu. "Lycan onu kurt yaptı. İnsanlar değiştirilebilir ve özellikle de vampir genleri zayıfsa bunun yeterince kolay olacağını düşünüyorum."

Diana'nın kahkahası o kadar sertti ki masadaki birkaç kişi irkildi.

"Kolay mı?" diye tısladı. "Şimdiye kadar katlandığım en dayanılmaz acıydı. Tamamen insan olsaydım çekeceğim acıdan çok daha fazla. Ay ve güneş benim sadakatim için savaşıırken tam bir gün ve gece bitmek bilmeyen bir ıstırap. Ama bunu değiştirmedim, çünkü beni bugün olduğum kişi yaptı." Düşes'in yanında durdu ve eğildi. "Kurtadam Kraliçe. Lycan'ın kızı ve ay anası. Benim için yaptıklarına minnettarım Evangeline. Beni babamın ilgisizliğinden, psikopat ağabeyimden ve başkalarının acılarını umursamayan bir yerde bir ömür boyu yaşamaktan korudun." Doğruldu ve tekrar odanın geneline baktı. "Ama hata yapmayın. Buradaki tek 'biz' ben ve beni yetiştiren adamız ve benim tek sorumluluğum ona ve yöneticisi olduğumuz klanlara karşı."

Lycan konuşmak için ağzını açtı ama Düşes yüzümü dikkatle incelerken bir elini kaldırdı.

"Sienna'nın bize söyleyecek bir şeyi var. Sienna mı?"

Bu cesur, güzel ve inanılmaz derecede zeki kadın her zaman beni etkilemiştir...

Tüm gözler bana çevrildiğinde nefes aldım. İşte bu kadar.

"Birkaç gece önce bir rüya gördüm, eğer burada kalırsam bir fırtına çıkacak ve herkes benim yüzümden ölecekti. Belki de Avcılar

Fırtına. Ama Şimdi Jordan öldü, Edmund'la ilgili planımız başarısız oldu ve ben her Şeyin değiştiğini hissediyorum. Kalmamın hepinizi mahvedeceğini düşünmüştüm ama sonunda bu savaşta birlikte mücadele etmemiz gerektiğini anladım. Sen ve senin türün de dahil. Kahine göre, başarınızın anahtarı benim. Bana canlı ve hizmetinizde ihtiyacınız var, ki arkadaşlarımı Edmund'a teslim ederseniz ben de olmayacağım."

Diana derin düşüncelere dalmış bir halde odanın etrafında dönerken gözleri kısıldı. Sonunda tekrar konuşana kadar dakikalar geçti.

"Peki. Tiranlığa karşı bu savaşta size katılacağım, ama zafere bir iyilik istiyorum." Will'e döndü. "Tahtı yeniden ele geçirdiğinde, anakaraya gidip çalınan bir Şeyi bulmak için bir ekip oluŐturmama yardım etmeyi kabul . Peçe'nin onarılması ve İmparatorlukların geleceğinin güvence altına alınması için ihtiyacım olan bir Şey. Bana bu lütfu bahŐedecek misin?"

Genç prens tereddüt etmedi.

"Edeceğim."

Diana memnun bir gülümsemeyle başını salladı ve bana bunun başından beri onun son oyunu olduğunu söyledi.

"O zaman savaşa gidiyoruz."

AYRICA SHANNON MAYER TARAFINDAN

Kırk Kanıt Serisi MİDLİFE

BOUNTY MİDLİFE FAİRY

HUNTER MİDLİFE DEMON

HUNTER MİDLİFE GHOST

HUNTER MİDLİFE ZOMBIE

HUNTER MİDLİFE WITCH

HUNTER MİDLİFE MAGIC

HUNTER MİDLİFE SOUL

HUNTER

Alfa Bölgeleri

KADER

TARAFINDAN ELE

GEÇİRİLDİ KADER

TARAFINDAN

AVLANDI KADER

TARAFINDAN

SAHIPLENİLDİ

Altın Kurt

ALTIN

PARLAK

Bal ve Buz Serisi (Kelly St. Clare ile birlikte)

BAL VE KÜLDEN BİR SARAY

TÜY VE KEMIKTEN BİR TAHT

YAPRAKLAR VE BUZDAN BİR TAÇ

Bal ve Buz Dünyası (Kelly St. Clare ile birlikte)

DIKEN ÖPÜCÜKLÜ & GÜMÜŞ ZİNCİRLER

TÜM KİTAP LİSTESİ İÇİN ZİYARET EDİN

www.shannonmayer.com

OceanofPDF.com

iki bonus sahne alın

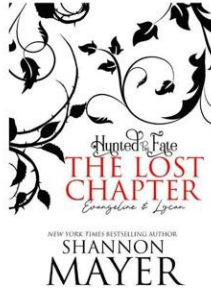
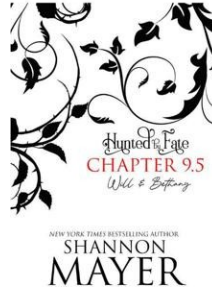
FB okuyucu grubuma Will & Bee Bonus sahnesini mi yoksa Evangeline ve Lycan Bonus sahnesini mi tercih ettiklerini sordum.

Ezici bir çoğunlukla, cevap HER İKİSİ oldu!

İşte buyurun.

İndir Will & Bethany'nin Sahnesi İndir

Evangeline & Lycan'ın Sahnesi

OceanofPDF.com

Alpha /erritories Merch

Tüm Alpha Territories ürünlerinizi almak için Merch Shop'ziyaret edin!

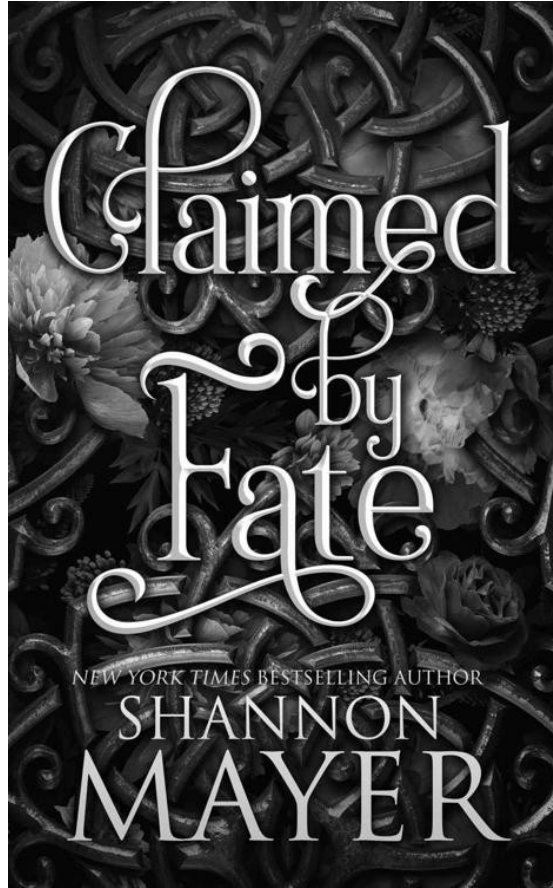
Bez çantalarım, battaniyem, çıkartmalarım ve daha fazlası var.

Ayrıca, muhteşem bir özel baskıya sahip olabilirsiniz
Özel kenarlar, renkli sanat baskısı, folyolu kılıf ve daha fazlasıyla Kader
Tarafından Ele Geçirildi (Hunted By Fate ve Claimed by Fate'in eşleşen
baskıları olacaktır.
gelecekte.)

OceanofPDF.com

Sienna ve Dominic'in hikâyesinin yürek
hoplatan kaçırmayın! Şimdi sipariş edin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

